XV. évfolyam 38. szám. **Ára: 1 forint** 1959. szeptember 17

Ludas Matyi

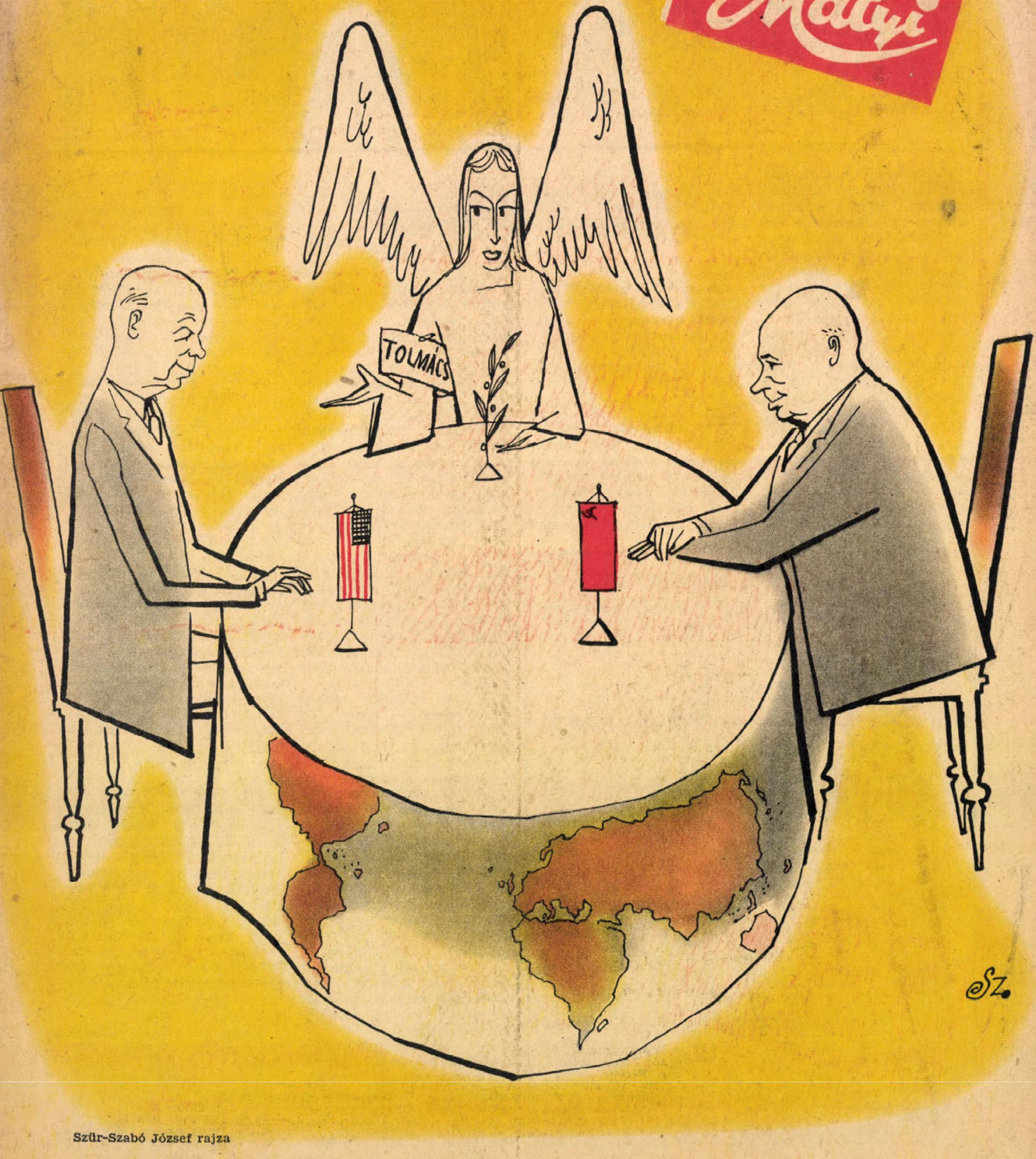

Szür-Szabó József rajza

Örök hűség

Eryk Lipinski rajza a varsói Szpilkiből

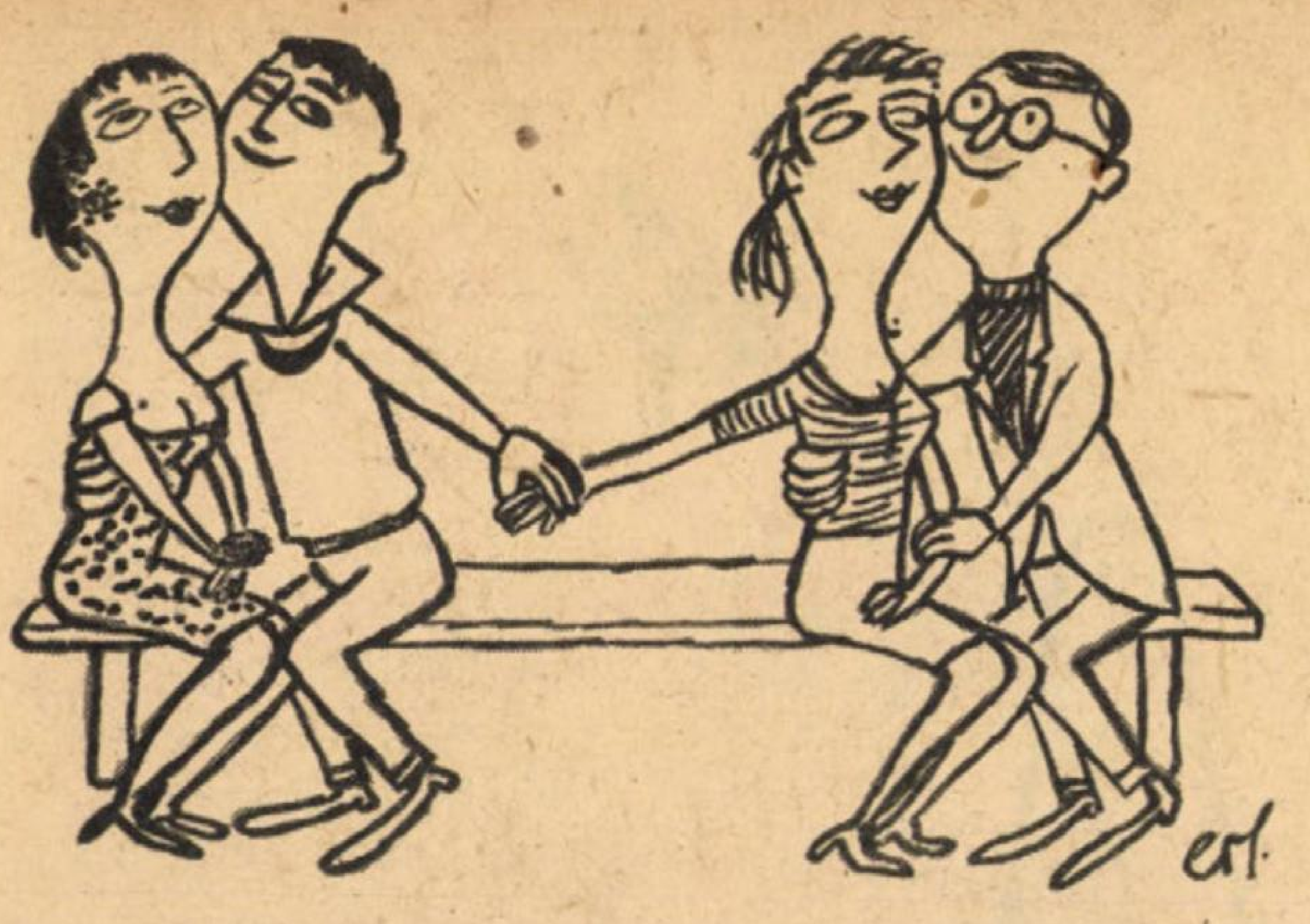

Figyelmes házmester

Várnai György rajza

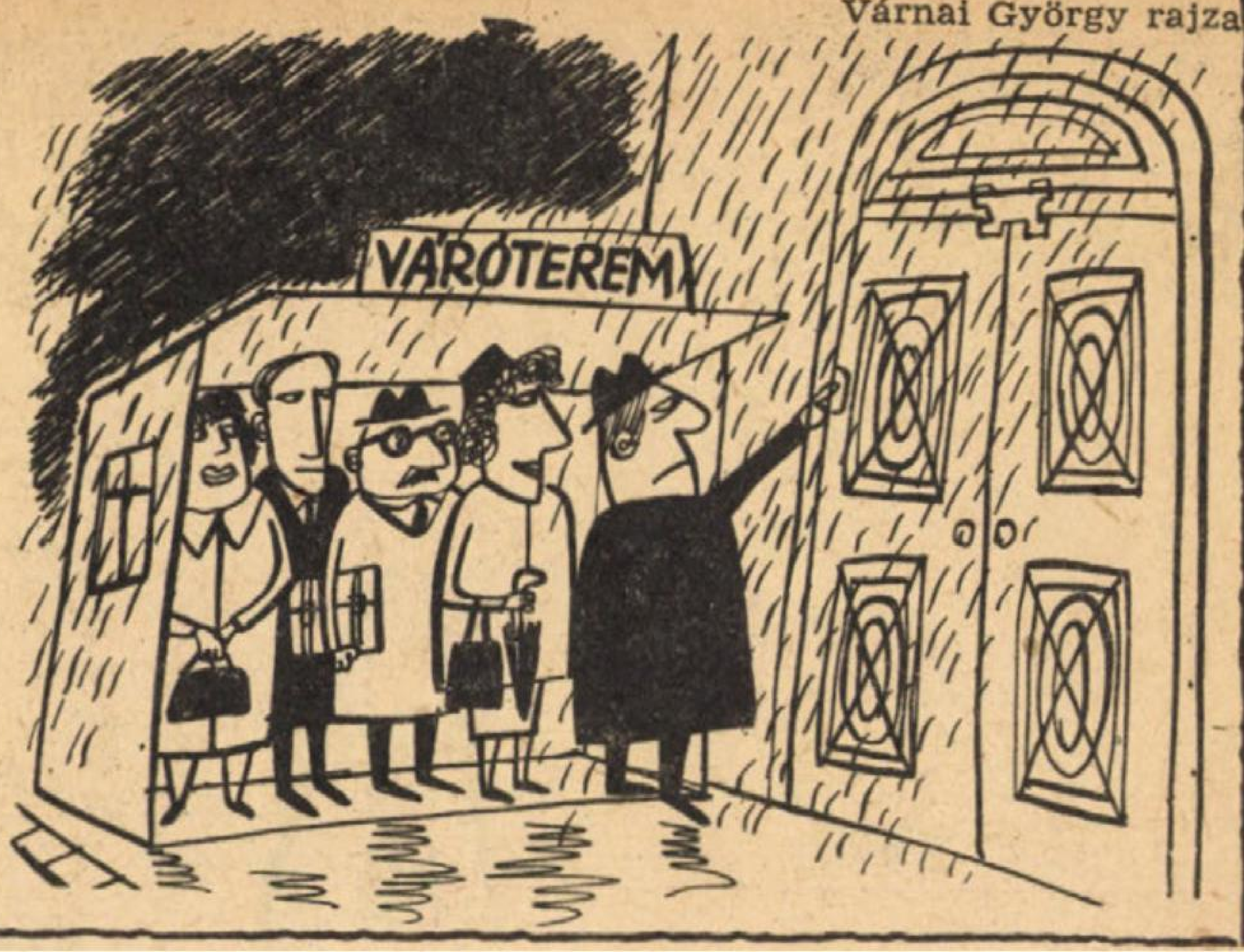

A lélek útvesztői

A sovány, kisbajuszos, gondosan öltözött középkorú férfi egy tízforintost adott a kalauznőnek a 7-es autóbuszon és vonaljegyet kért. A kalauznő a táskájába gyűrte a bankjegyet, leszakította tömbjéről a vonaljegyet, egy kicsit letépett a sarkából, odaadta az utasnak, aprópénzt kotorászott össze a táskájából, majd átnyújtotta a férfinak a visszajáró csörgő ércpénzt. És most felkavaró hatású jelenet következett. A férfi elkezdte számolgatni a visszajáró pénzt. Kicsit rövidlátó lehetett, mert félig meggörnyedve, kezeit a szeméhez emelve számolt, mint Shylock, a velencei kalmár. Volt a mozdulataiban valami visszataszítóan kicsinyes. A kalauznő összeráncolt szemöldökkel nézte, s hiába kereste az utas szemében a bizalmat, helyette a gyanú, a bizalmatlanság sötét vonásai rajzolódtak ki a sovány arcra. Lehet ilyen légkörben élni?

Az utasok is utálattal néztek erre a fukar, krajcároskodó emberre, aki nem átall néhány rongyos forintnak utánaszámolni, mint egy uzsorás. Kell is az ő nyavalyás pénze ennek a tiszta homlokú kalauznőnek, aki mindennap nyolc órát rázódik, préselődik, bosszankodik az autóbuszon, és íme, mi a fizetség? Gyanú, méltatlan vád. — Én sose számolom meg a pénzt, — súgott oda egy fiatalember a mellette ülő nőnek. Számkukac, segédhivatali tintanyaló, aktakuli, mormogták mások. Külön felháborította az embereket, hogy az illető minden szégyenérzet nélkül, a teljes nyilvánosság előtt számolgatta, rakosgatta egyik kezéből a másikba a garasokat, remegve a pénzszámlálás izgalmától. Harpagon! Sőt, nem elégedett meg egyszer — másodszor is átszámolta. A gúny, a megvetés, a felháborodás kereszttüzében aztán hirtelen megszólalt:

— Egy forinttal többet adott vissza — mondta és átnyújtotta a forintost a kalauznőnek. Az elvörösödött.

— Köszönöm szépen... — suttogta bűntudatos mosollyal, majdnem sírva.

A kocsiban döbbenetes csend terpeszkedett szét. Megannyi Macbeth és Ágnes asszony ült ott, lelkiismeretfurdalástól gyötörve, az Erinnysek könnyű prédáiként. Szégyen és bűnbánat tüzelt az arcokon. Erkölcsi vereséget szenvedtek, porig alázta őket ez az igaz ember, aki gyenge szemével azért számolta át a visszajáró összeget, nehogy a kalauznő anyagi veszteséget szenvedjen.

A lelkiismeretfurdalás engem is magával ragadott. Amikor a becsület ismeretlen lovagja leszállt, utánasiettem, s hozzáléptem.

— Ne haragudjék — mondtam —, hogy ismeretlenül megszólítom, de bocsánatot szeretnék kérni. Amikor ön megszámolta a visszajáró pénzt, megvallom, eléggé el nem ítélhető ellenszenvvel figyeltem tevékenységét. Kicsinyesnek, gyanakvónak, fösvénynek tartottam. Ön alapos leckében részesített minket, köztük engem is. Bocsásson meg! Nem gondoltam arra a lehetőségre, hogy ön a kalauznő érdekében számolt. Nem gondoltam arra, hogy a kalauznő egy forinttal többet adott vissza.

— Nem adott többet vissza — válaszolt a férfi. — Pontosan kilenc forintot adott vissza. De láttam az emberek arcán a gyűlöletet és elhatároztam, hogy felszámolom ezeket a káros érzelmeket. Sikerült.

Még nagyobb bámulattal néztem rá. Hiszen ez az ember nevelő és tanító, az emberi lélek mélységeinek ismerője, búvárja, benső húrok megszólaltatója, művésze. Játszott velünk, mint macska az egérrel. A gyűlölet szennyes indulatából a megszégyenültség, a megalázottság tisztító tüzébe taszított minket.

— Megérte az egy forintot! — folytatta büszkén. — Egy forint nagy pénz, de nem sajnáltam. Kezdetben haboztam egy kicsit, egy forint mégiscsak egy forint, egy egész vonaljegy ára, de aztán határoztam: jöjjön, aminek jönnie kell! Vannak pillanatok az életben, amikor dönteni kell: pénz vagy dicsőség. Döntöttem: vesszen a forint! Áldozatok nélkül nincs győzelem. A siker bőségesen kárpótolt a veszteségért. Persze nem volt könnyű dolog...

Képes lett volna órákig beszélni arról a rongyos egy forintról. Rémes, milyen zsugori emberek vannak a világon!

Feleki László

Csak otthon nagyfiú

Szür-Szabó József rajza

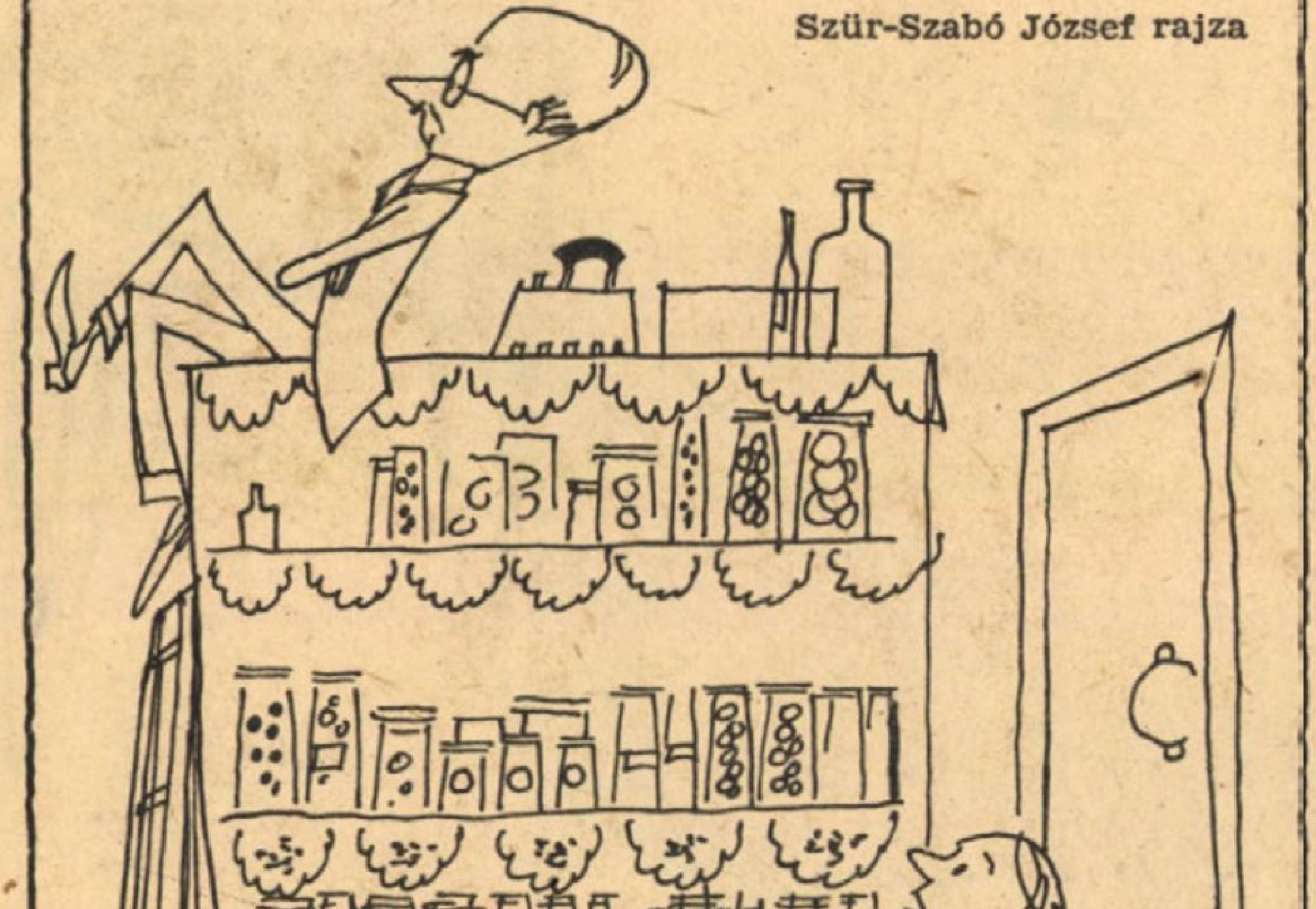

– Lajos, gyere le már a magas polcról, kész a vacsora!

A Szaharában

Várnai György rajza

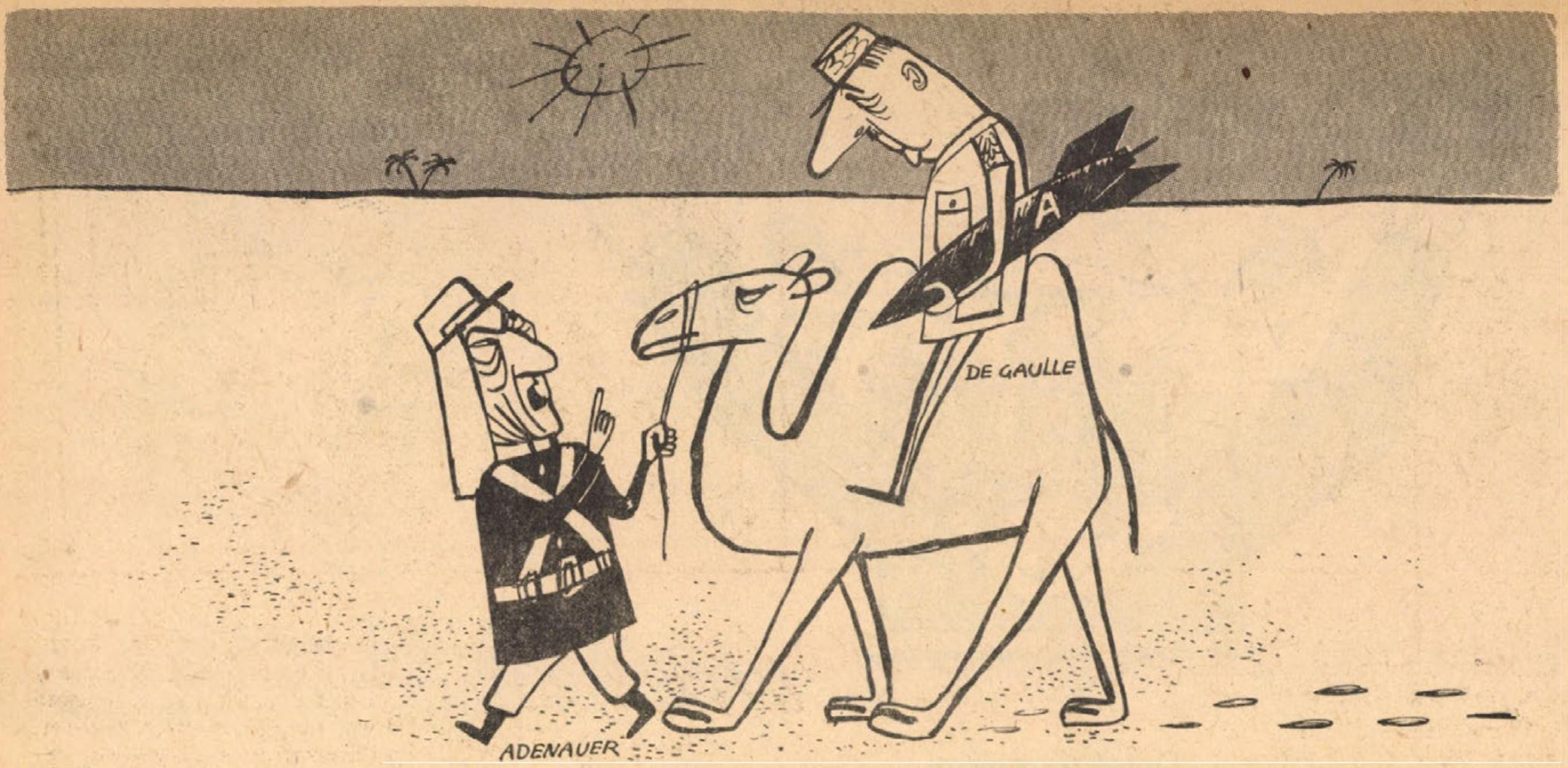

Adenauer: . . . és nem fogjuk megengedni, hogy beleszóljanak a francia belügyekbe! . . .

A humor könyvéből

ANATOLE FRANCE írói pályáját egy könyvkereskedésben kezdte. A főnök kezdetben a könyvelést is az ő nyakába varrta, amiből nem egy szarvashiba keletkezett.

– Micsoda dolog ez – ripakodott rá egy alkalommal a főnöke –, hogy maga a tartozik-tételt a követel-rovatba vezeti?

– Bocsánat – vágta ki magát az álmodozó fiatalember – tetszik tudni, balkezes vagyok.

*

SLEZÁK LEÓ, a kedélyes, nagyhasú bécsi tenorista, egy estélyen azt a tréfás feladatot kapta, hogy olyan gorombaságot mondjon az egyik jelenlevő hölgynek, amit az bóknak ismerjen el. Slezák így oldotta meg ezt:

– Hogy az ördög vinné el magát, asszonyom, de az az ördög én legyek!

*

CSELÉNYI JÓZSEF, a népdalénekes „nyugalomba vonulása" után Zuglóban vendéglőt nyitott. Rendszerint maga szolgálta ki hűséges vendégeit. Egyszer a leves után kocog a poharán egy vendég.

– Az előbb, amikor megnéztem a sülteket, a nyúlgerinc ki volt húzva, most meg látom, megint odaírták. Friss nyúlat kaptak közben?

– Nem kérem, egy vendég a régit vissza küldte.

*

MACHIAVELLI, Firenzéből való száműzetése idején, egy eldugott kis faluban élt, műveletlen emberek között. Estéit mégis velük töltötte a csapszékben. Miközben kebelezte befelé a kövér rántotthalat, odakiáltott a csaposnak:

– A hal inni akar!

A szomszéd asztalnál egy másik vendég fogyasztotta a zsíros marhaszeletjét s igen megtetszett neki az akkor még újdonsült falubeli ötletes rendelése s ő is hasonló képletben kérte az italt:

– A marha is inni akar!

*

BOROS GÉZA, kabarékomikus, leugrott a villamosról s békamód elterült a földön, de minden baj nélkül. Hanem már látta is, hogy a rendőr zord léptekkel közeledik. Fektében azonban hamar feltalálta magát:

– Jó, hogy jön, biztos úr. Nem mondaná meg, hány óra?

– Félnyolc.

– Már félnyolc? Akkor fölkelek!

gyermekkori SZERELEM

Oly vágyódó, tiszta szemmel nézett
Tíz kicsi ujja résein át,
Ahogy rejté elpirulva arcát:
Úgy szeretnék tőled kisbabát!

Megtettem, mert szívemből szerettem.
Három napig gyűjték pénzt s erőt
S negyedik nap karjára fektettem
A félpengős gumicsecsemőt.

Darázs Endre

Kétszázezer vízipisztolyt adtak el a nyáron

Szegő Gizi rajza

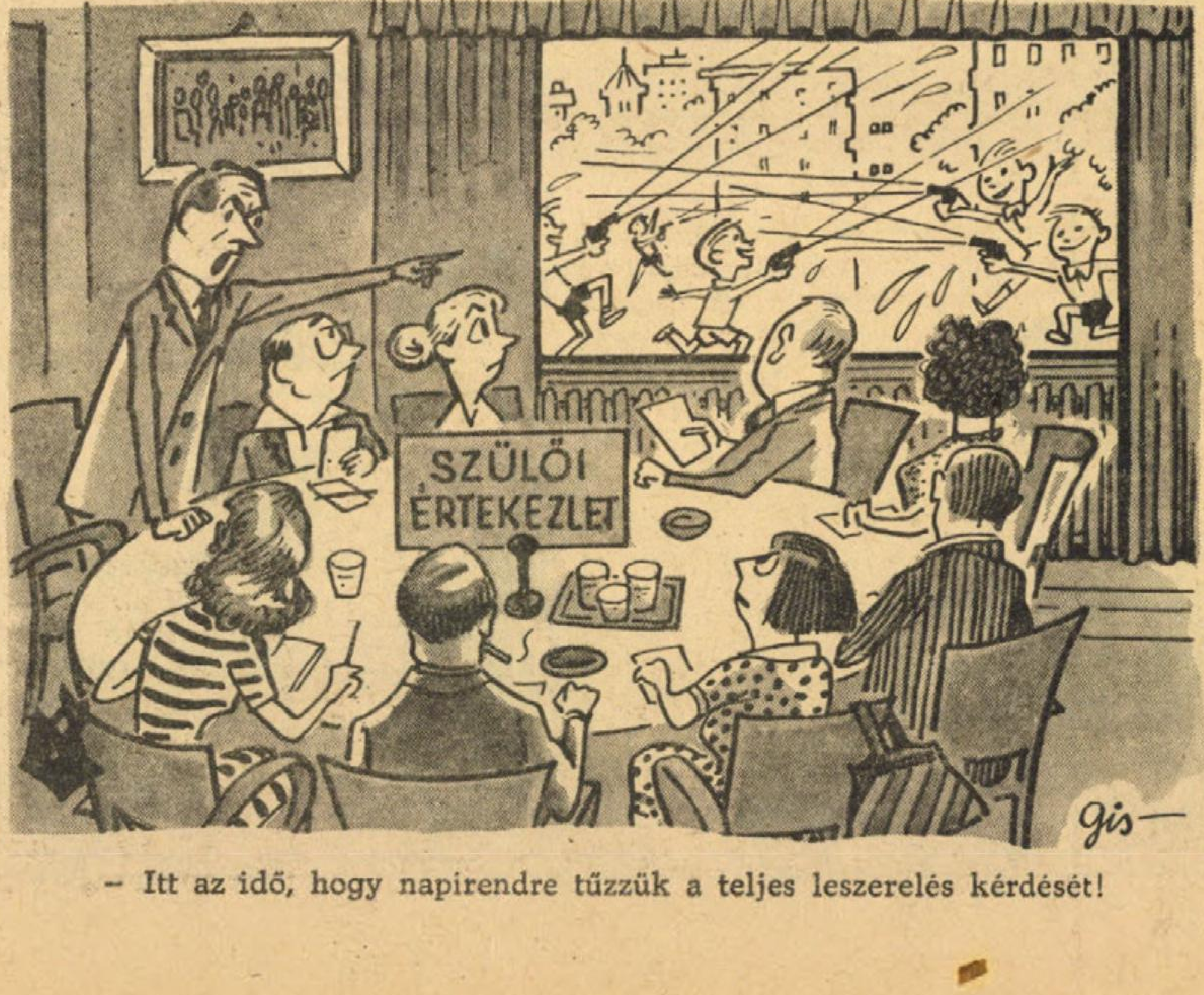

– Itt az idő, hogy napirendre tűzzük a teljes leszerelés kérdését!

A széles Eisenhower-i mosoly

(E. M. Lang rajza a nyugatnémet Süddeutsche Zeitung-ból)

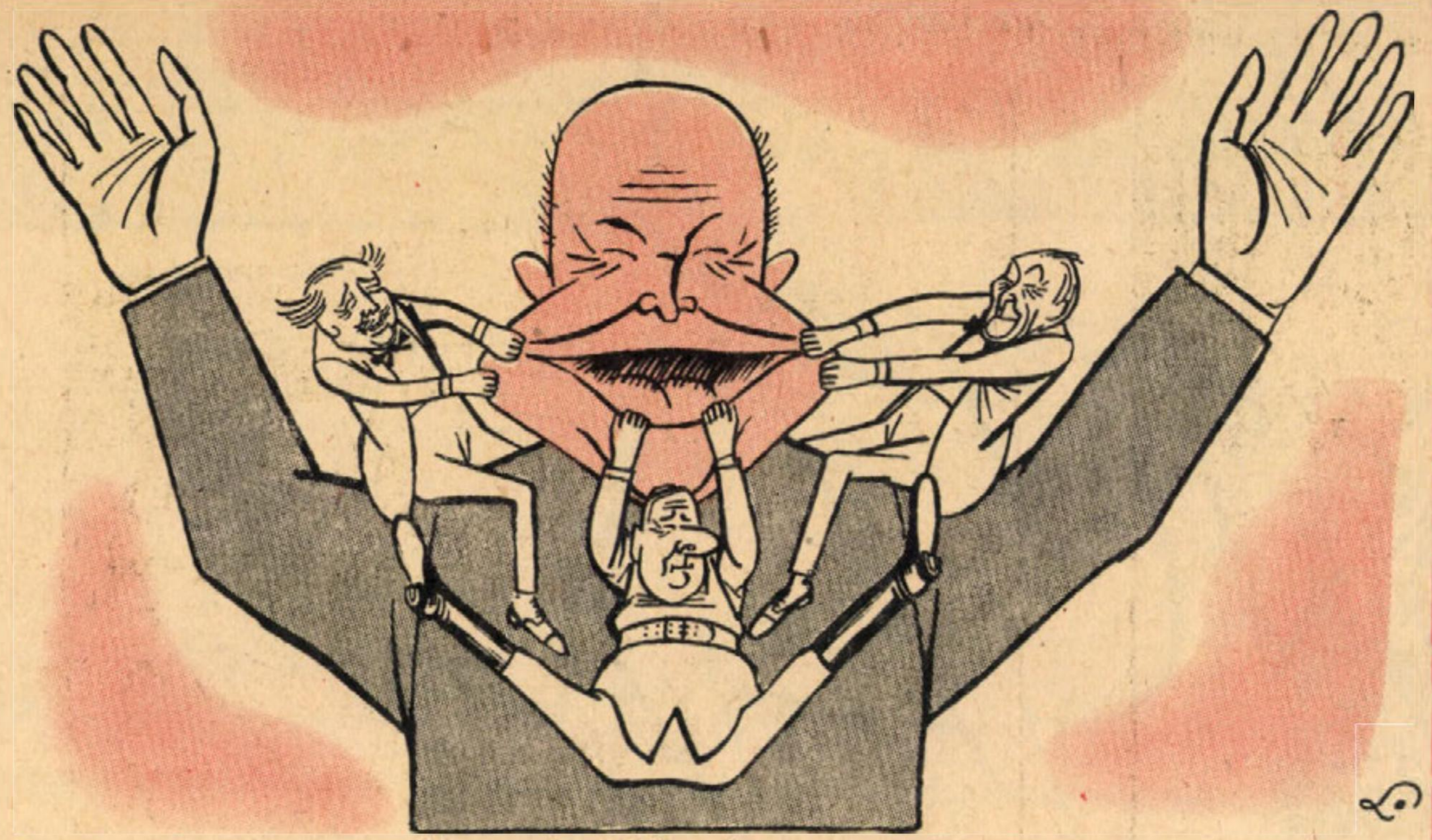

Az egység vidámságot varázsol

Detektívregény

Vasvári Anna rajza

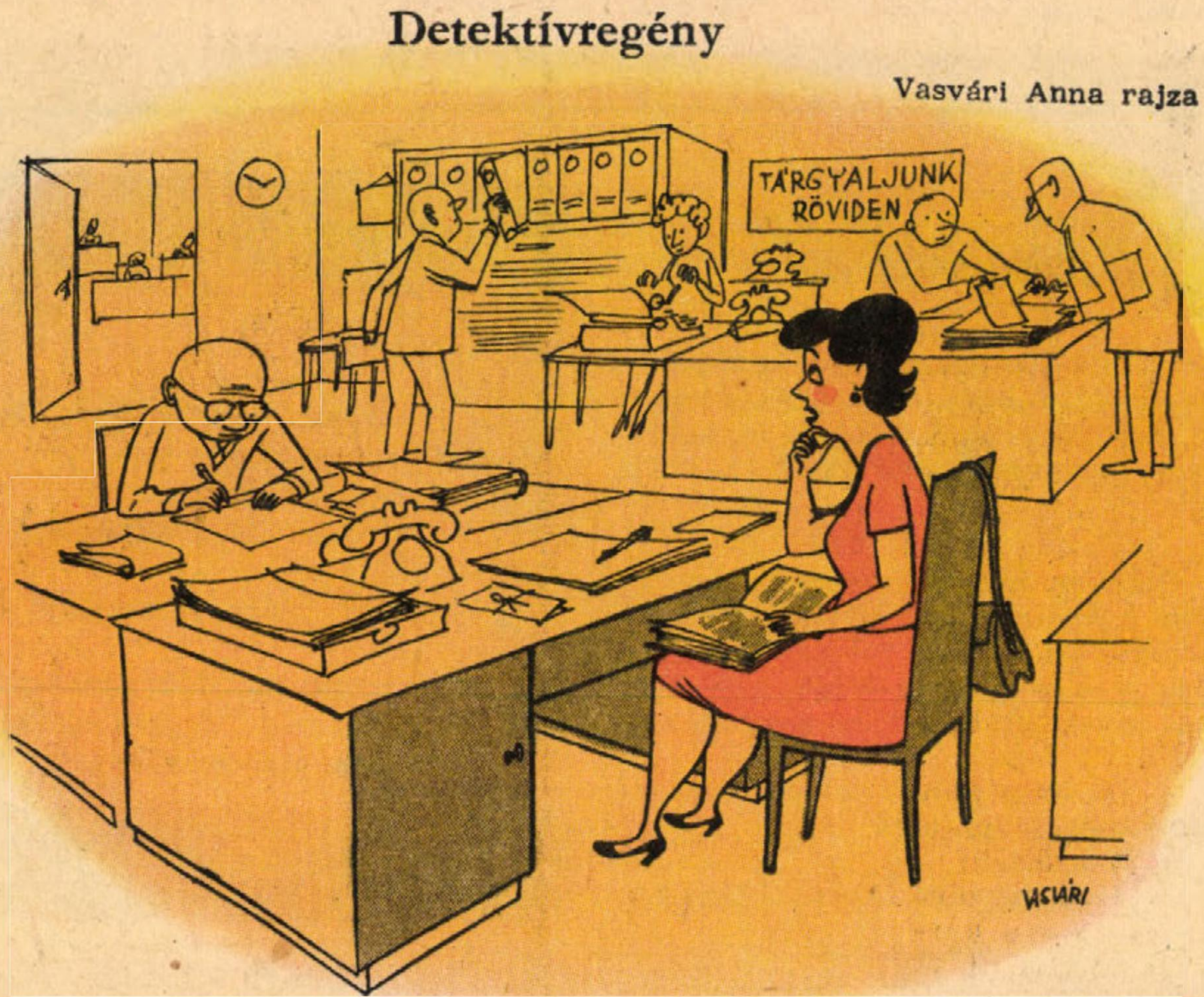

– Hát várjunk csak, ki követhette el a gyilkosságot? Patterson Gladyssal csónakázott a tavon és különben is honnan lett volna neki ciángáza?

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

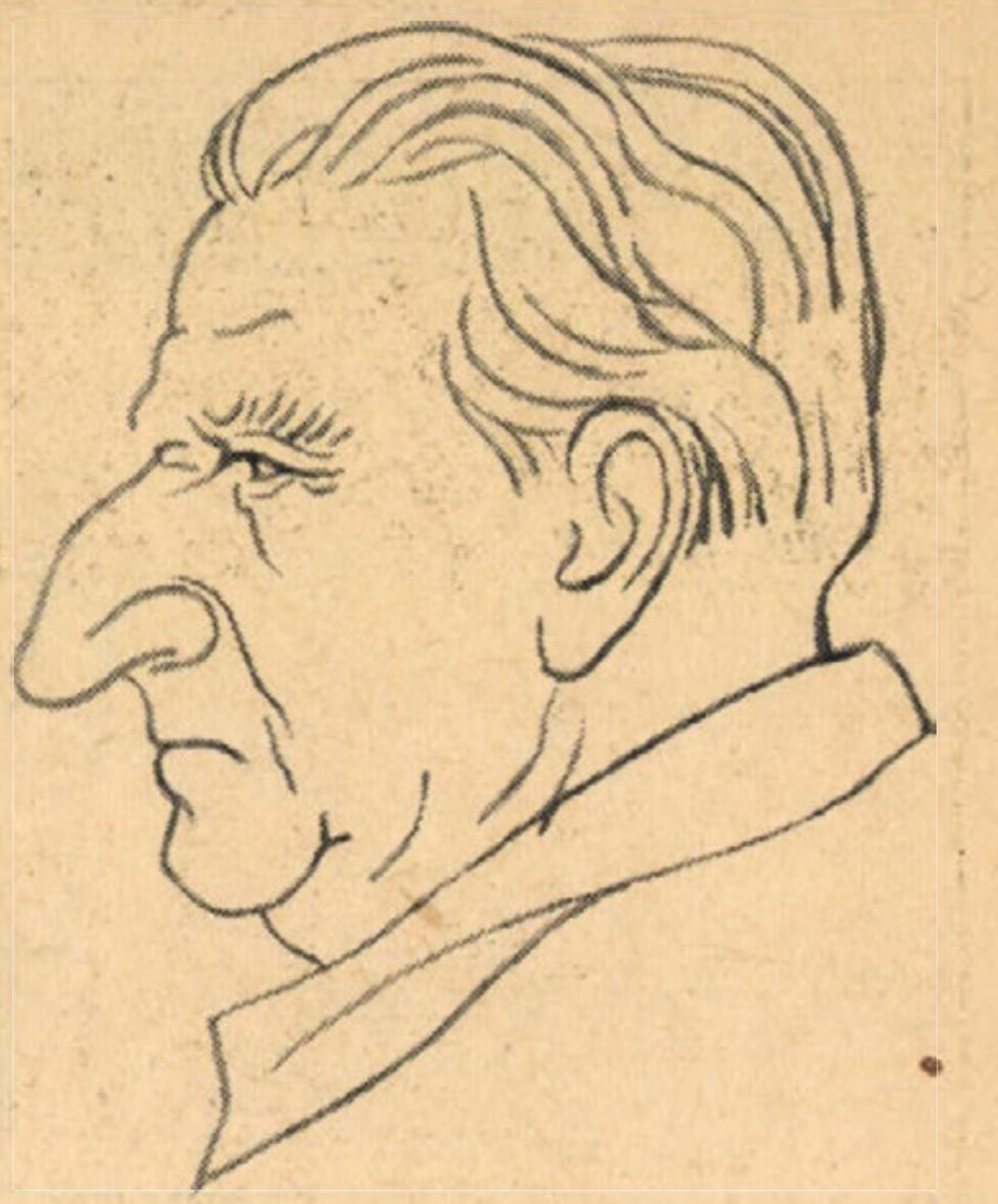

用鉛筆画大才!

Csung Ling

1954, 25/X

(Csung Ling kínai festőművész rajza.)

– Ma viszik el az öntődébe új Kossuth-szobromat, amelyet tavasszal Monokon, Kossuth Lajos szülőfalujában fognak felavatni. Ezzel a kedves munkámmal is készen vagyok tehát és úgy gondolom, megillet egy kis kikapcsolódás. Nem azért, mert 75 éves vagyok, hanem azért, mert idén még nem pihentem. De nem a munkáról, hanem inkább az én okos fekete kutyusomról szeretnék beszélni. Meg kell jegyeznem, én nem szoktam eldicsekedni kutyám bölcs tetteivel. Annál inkább dicsekedett fűnek-fának korán elhunyt festőművész barátom, Pólya Tibor. Egyszer a Japán-kávéház törzsasztalánál elmondta, hogy az ő kutyája a legokosabb a világon, mert vonaton is tud utazni. Az eb kimegy a pályaudvarra – mesélte – kiszemeli magának azt a vonatot, amely utazásának céljához viszi, felszáll, majd amikor megérkezik, leszáll és másnap szépen visszautazik Budapestre. Hermann Lipót kételkedve csóválta a fejét: „Az utazást valahogy még megértem, de ki veszi meg neki a vasúti jegyet?" Mire én csendesen megszólaltam: „Az én kutyám…"

Kisfaludi Stróbl Zsigmond

Julcika és az építkezés

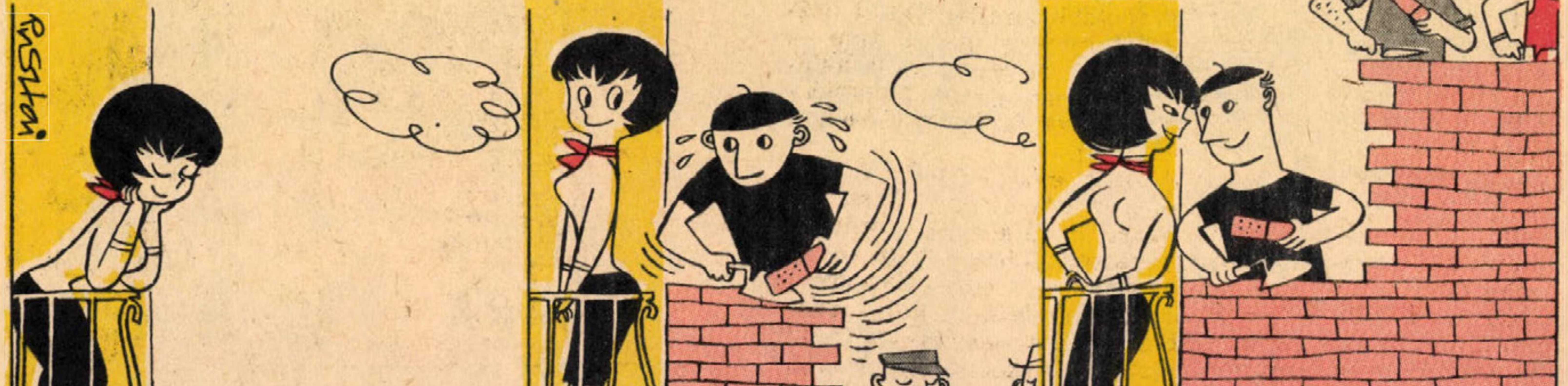

Ha ez így megy tovább,

nem lesz közönsége az unalmas labdarúgó mérkőzéseknek.

Várnai György rajza

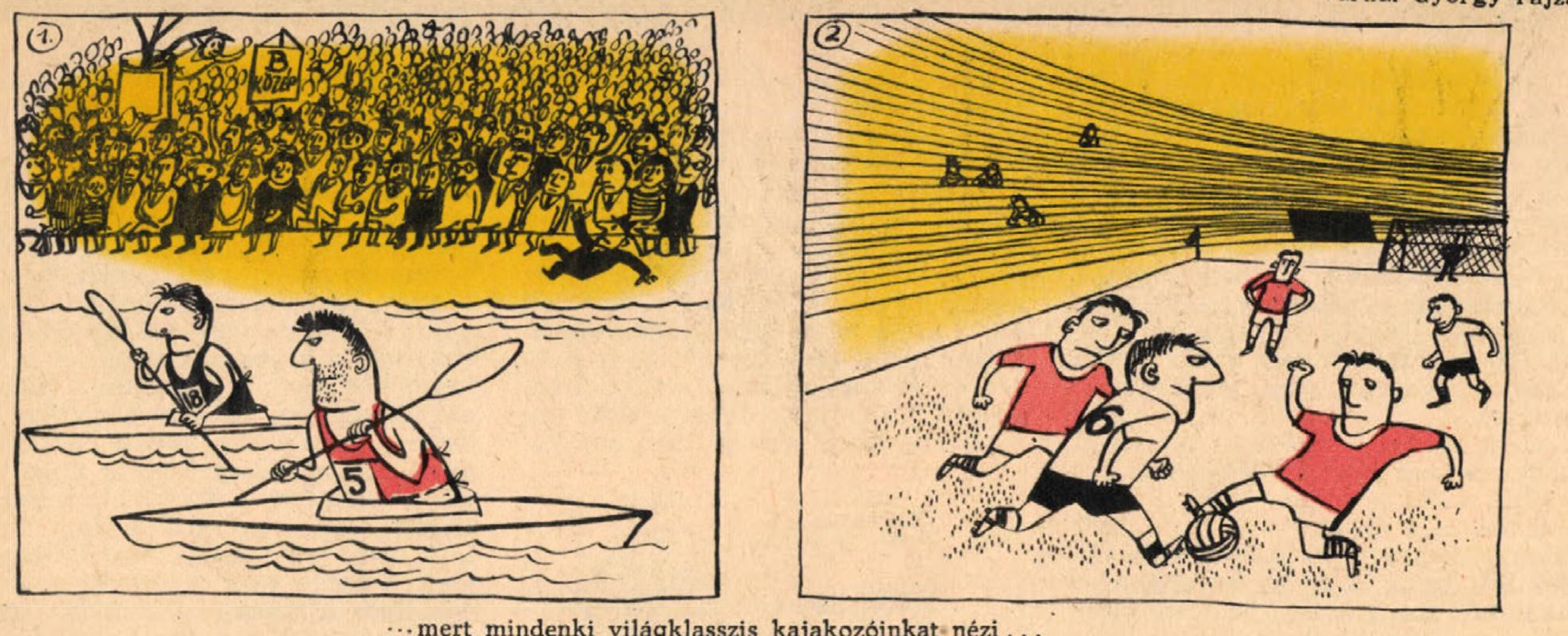

…mert mindenki világklasszis kajakozóinkat nézi …

LEVÉL az élelmességről

Tisztelt Útitársam!

Fogalmam sincs, kit tisztelhetek Önben, de röpke félórás közös utazásunk a helyiérdekűvel, a Budapest—Gödöllő útvonalon, meggyőzött arról, hogy Ön nem elveszett ember. Nem azért alakult ki bennem ez a vélemény, mert Ön és kedves felesége, valamint ötéves kisfia és néhány hónapos kicsiny lánykája, pestiesen szólva „tip-top kiöltözve" szállt fel a Keletiről már éppen kigördülő vonatra, hiszen természetes, hogy dolgozó ember létére kitűnően ellátja és öltözteti saját magát és családtagjait. Még az is természetes, hogy határozott fellépésével majdnem hatvan másodpercig késleltetni tudta a vonatot, mialatt családtagjait szerencsésen felsegítette a szerelvény egyik kocsijába. Ennyi ügyeskedést igazán el lehet várni egy olyan, jóval negyvenen innen levő, erőtől duzzadó fiatal embertől, mint Ön.

Legalább három tucatnyian álltunk a zsúfolt kupéban, de Ön még a felszállás izgalmait sem heverte ki és verejtékező homlokát is alig törölhette meg, máris felállt a padról egy kedves fiatal asszony és készségesen átadta ülőhelyét az Ön feleségének, akit kicsiny gyermekével a karján ez az előzékenység — íratlan törvényeink szerint — meg is illetett. Nem sokkal később két őszhajú néni húzódott közelebb egymáshoz a fapadon, hogy helyet szorítson az Ön, szemmelláthatóan okos kis fiának s így már csak egyedül Ön állt a családból, a kocsi fogantyújába kapaszkodó többi utassal együtt.

Oly sokszor megírták már lapjaink, hogy vonaton, villamoson és trolin mennyire nem adják át helyüket a fiatalok az idősebbeknek, vagy a kismamáknak, akik erre a figyelmességre illetékesek volnának, hogy szinte meghatott az a készség, amellyel a fentebb említett fiatal asszonyka az Ön feleségét a saját helyére ültette. Íme — gondoltam —, jók az emberek és úgy éreztem, Ön is hálásan tekint a kedves fiatal asszonyra, aki a zsúfolt helyiérdekűn pillanatig sem tétovázott, hogy az Ön feleségének megkönnyítse az utazás fáradalmait.

Mátyásföldhöz közeledett a vonat, amikor az Ön felesége mellett ülő öregúr leszálláshoz készülődött: felkelt a helyéről, hogy átverekedje magát a térközt még mindig ellepő álló utasokon. A megüresedett ülőhelyhez Ön volt a legközelebb, s pillanatig sem habozott: egy villámgyors mozdulattal leült felesége mellé és elmerülten gyönyörködött a tájban, egész Gödöllőig. A világért sem nézett volna Ön más irányba, egy kicsit jobbra, a kocsi közepe felé, ahol még sokan álltak, köztük az a kedves fiatal asszony is, aki még a Keletinél átadta ülőhelyét az Ön feleségének. Miközben Ön ült és nézte az elsuhanó fákat, a kedves fiatal asszony állt és kapaszkodott egész Gödöllőig.

Mondom: nem elveszett ember Ön, tisztelt útitársam…

Földes György

Krinolin a divat

Erdei Sándor rajza

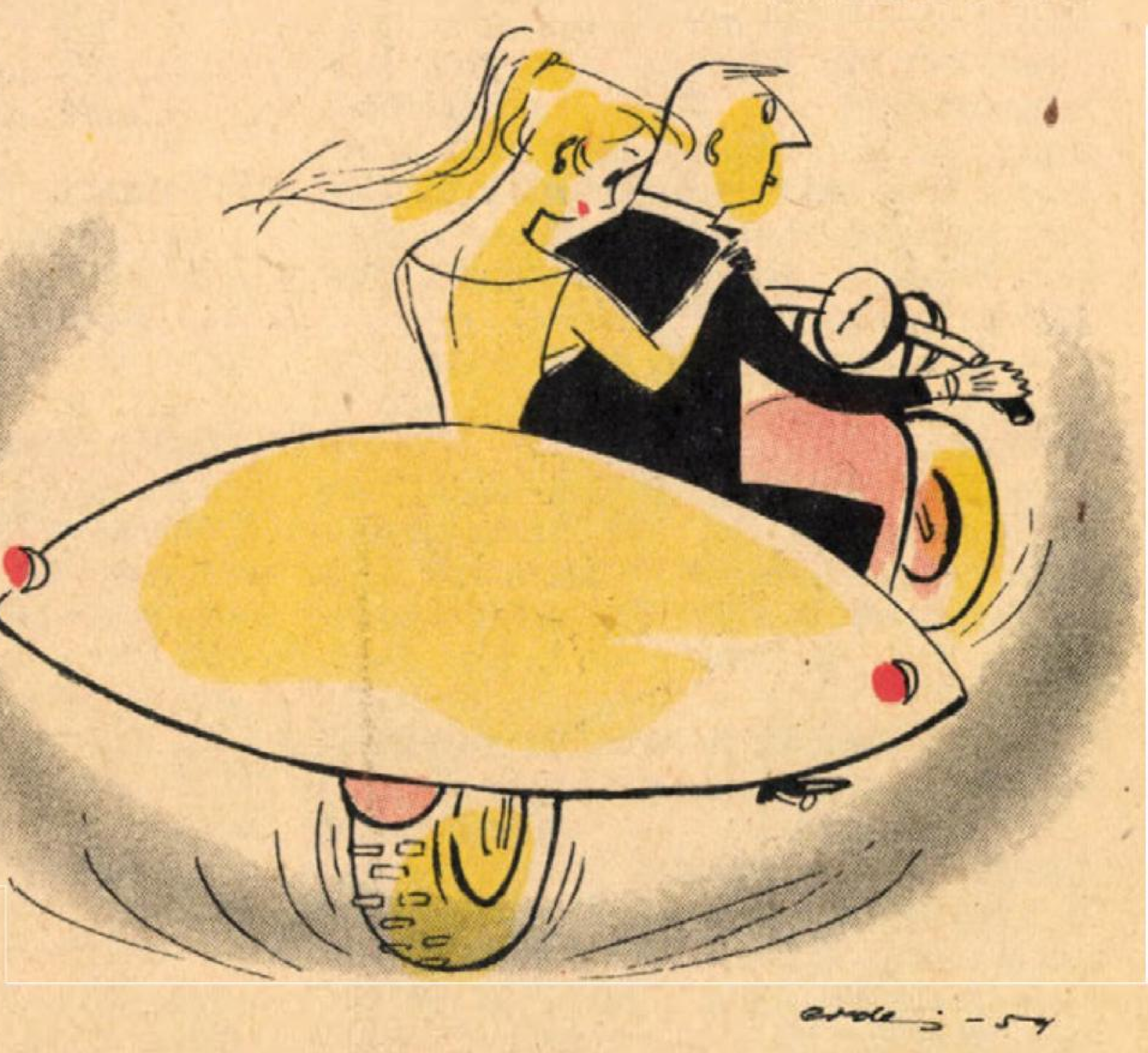

Bűntudat

Várnai György rajza

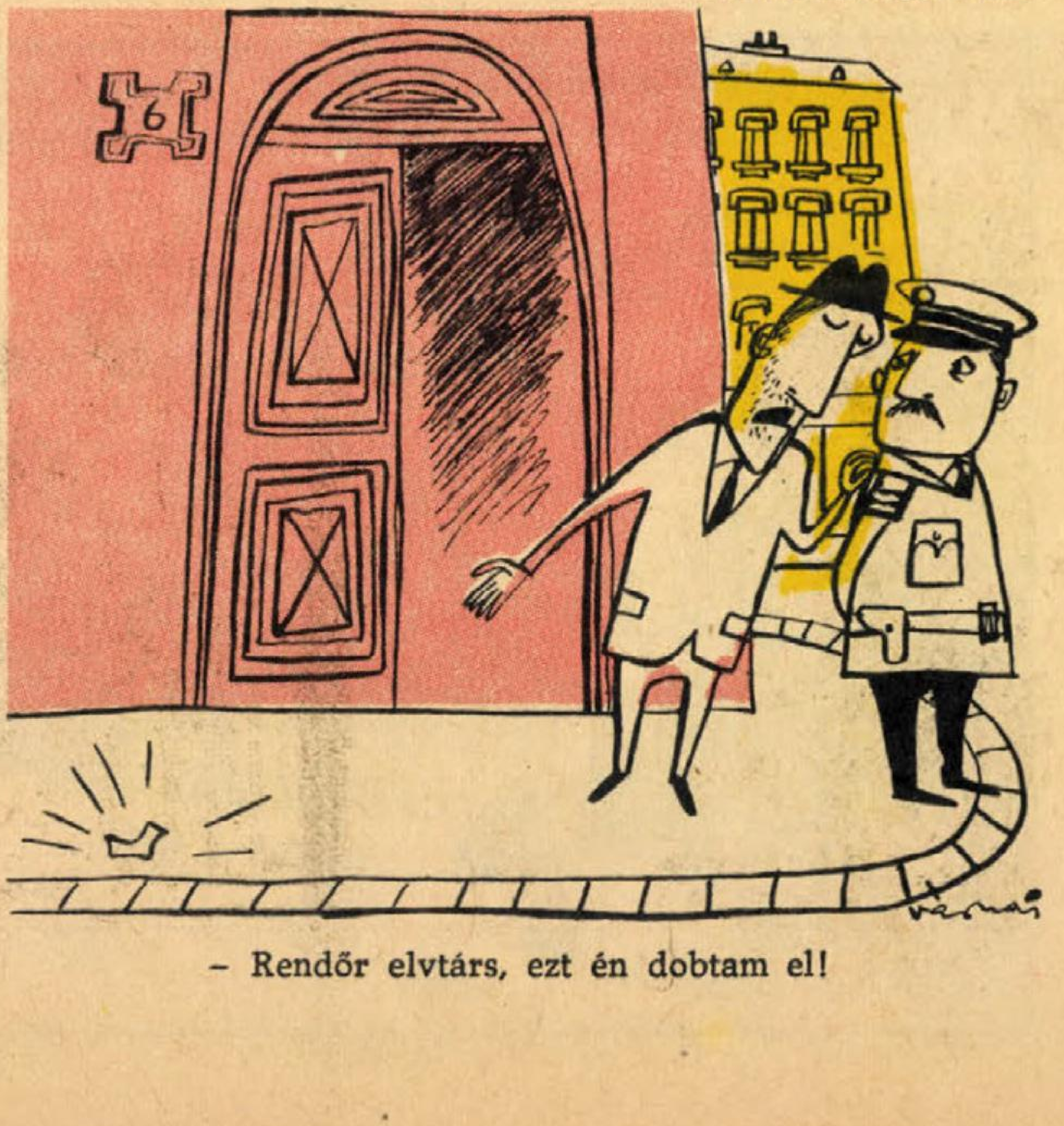

– Rendőr elvtárs, ezt én dobtam el!

A kapukulcs

Lefüggönyözött szobában, hatalmas, párnákkal bélelt karosszékben, teveszőr takaróval a térdén, görnyedten és dideregve ült a mester. Én pedig a lábánál kuporogtam lélegzetemet visszafojtva, ájtatosan és bűnös kíváncsisággal. A mester beszélt:

— Te voltál mindig a legkedvesebb tanítványom — mondta erőtlen, sípoló hangon — neked elárulhatom: hiába éltem. Jól hallottad, fiam: hiába éltem... Vancák nem adott kapukulcsot...

Zavarodottan néztem a mesterre, nem értettem az utolsó mondatát. Titokban azért sejtettem, hogy a Vancák név is, a kapukulcs is csak szimbólum. Vancák a világegyetem, a kapukulcs pedig a tudás szimbóluma. Megkérdezni azonban nem mertem tőle e mondat értelmét, ehelyett inkább így szóltam:

— Te mondod azt, hogy hiába éltél? Te, aki feltártad előttünk a Mars titkát, aki megszerkesztetted az időjárás-szabályozó készüléket, aki megírtad a világ legszebb regényét, aki megalkottad a XIX. szimfóniát, amely hovatovább az emberiség himnusza lesz, aki felépítetted a XX. század legszebb épületét, a modern ember betonba, üvegbe és márványba foglalt filozófiáját?

— De Vancák nem adott kapukulcsot — mondta halkan, keserűen a mester.

— Azt mondod, hiába éltél?! — kiáltottam. — Te, aki huszonnyolc gyermeket nemzettél, tizennégy fiút és tizennégy leányt? Te, aki megkaptad a Bel-, az Obel-, és a Nobel-díjat?

— De Vancák nem adott kapukulcsot — felelte a mester szomorúan.

— Nem értelek — vallottam be őszintén —, mit értesz Vancák és mit a kapukulcs alatt? Hiába próbálom megfejteni szavaid értelmét...

— Vancák alatt Vancákot értem, a házfelügyelőt — hangzott a válasz —, és a kapukulcs alatt a kapukulcsot.

— Még mindig nem értelek — nyögtem ki szégyenkezve.

Erre a mester a következőket mesélte el nekem:

— Idestova már ötven esztendeje, hogy beköltöztem ebbe a házba, ebbe a lakásba. Amikor idejöttem, rögtön kértem egy kapukulcsot Vancáktól, a házfelügyelőtől, aki akkor még ifjú volt és borzas fekete, akárcsak én, de ma már ő is öreg és kopasz, akárcsak én. Vancák nem adott kapukulcsot. Ekkor eltökéltem, ha addig élek is: lesz saját kapukulcsom. És tanulmányozni kezdtem, mi lehet a titka annak, hogy nem minden lakó kap kapukulcsot. Éveket szenteltem ennek a kérdésnek, de nem találtam rá feleletet, viszont munka közben, csak úgy mellékesen rájöttem a Mars titkára. De engem nem ez érdekelt, engem az nyugtalanított: miért nem ad nekem Vancák kapukulcsot? Aztán arra gondoltam, hogy világraszóló felfedezésekkel fogom Vancákot elkápráztatni és megszerkesztettem az időjárás-szabályozó készüléket. A tudományos körök hozsannáztak és az anyák rólam nevezték el gyermekeiket. Kaptam Bel-díjat, kaptam Obel-díjat, kaptam Nobel-díjat, de nem kaptam saját kapukulcsot. Vancák gratulált találmányomhoz, de kijelentette: kapukulcsot nem adhat. Jó — mondtam magamban —, fogsz te még adni nekem kapukulcsot! S megírtam a regényemet, amelynek megjelenése után beválasztottak hét akadémiába és tizennégy egyetemnek lettem a díszdoktora. Nem sokkal később megkomponáltam a XIX. szimfóniámat. Mind az öt világrész engem ünnepelt. De engem a dicsőség nem érdekelt soha, csak a kapukulcs. Dicsőségem teljében bementem Vancákhoz és kértem egy saját kapukulcsot. Azt válaszolta, nem adhat mindenkinek kapukulcsot. Jó — mondtam magamban —, mindenkinek nem adhatsz kapukulcsot, de nekem fogsz adni! S felépítettem a világ legszebb épületét, a század csodáját. A világ tapsolt és lerakta hódolatát a lábam elé. Ekkor már bejáratos voltam és saját kapukulcsom volt a mi parlamentünkhöz, a Kremlhez, az angol királyi palotához, a washingtoni Fehér Házhoz, csak a Ló utca 45. számú házhoz nem volt saját kapukulcsom, mert Vancák nem adott. Most már feladtam a harcot... Vancák győzött... Saját kapukulcs nélkül fogok meghalni...

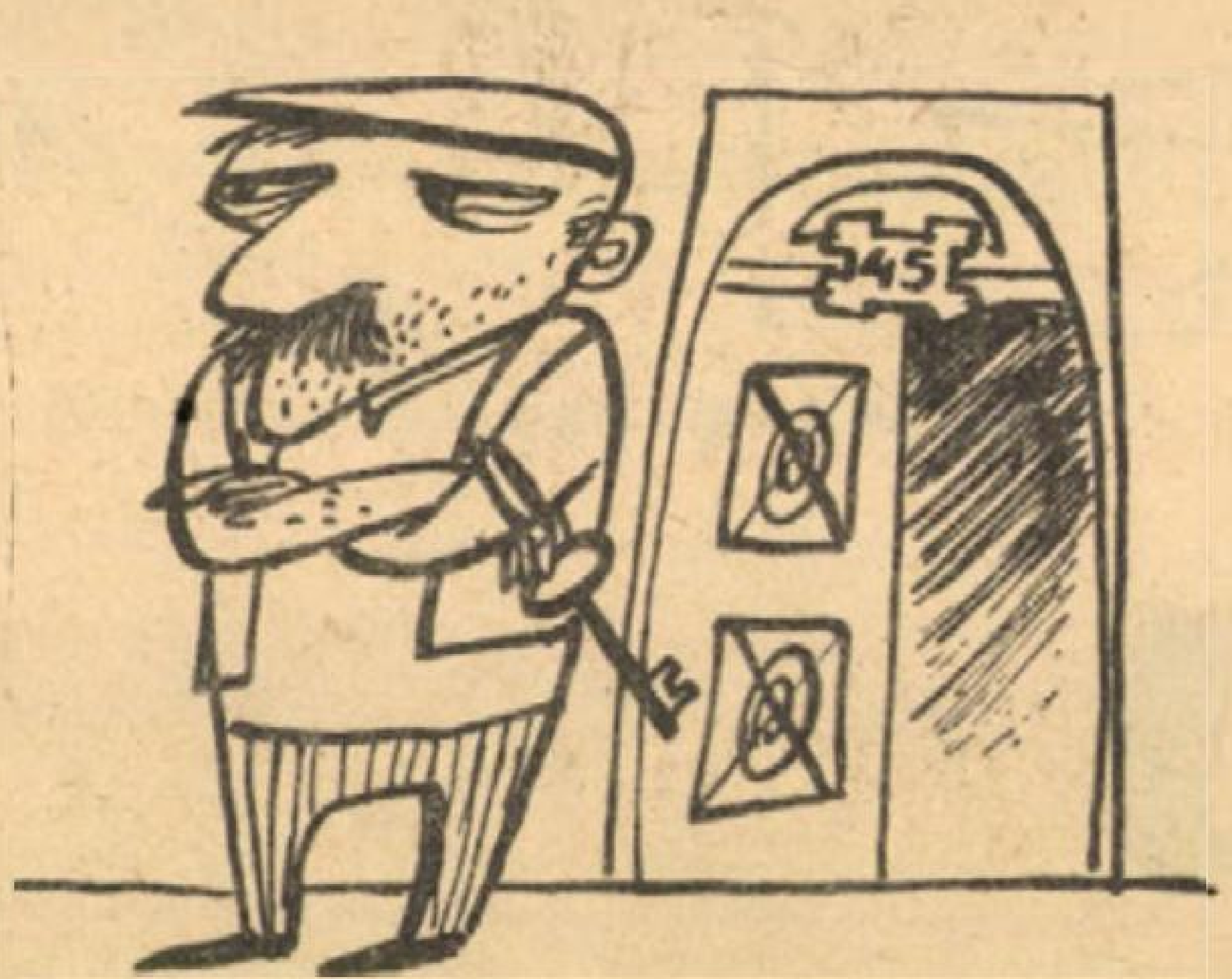

A mester kimerülten abbahagyta a beszédet és lihegve megkapaszkodott a szék karfájában. Kisvártatva azonban újra megszólalt:

— Te még fiatal vagy, te talán még megéred, hogy Pesten minden lakónak lesz saját kapukulcsa — ábrándozott mosolygós, borongós tekintettel, miközben inas, könnyű kezét alázatos fejemen nyugtatta. De nem sokáig ábrándozott. Rekedt, fázós hangja felcsattant: — Elég volt az álmodozásból, maradjunk reális síkon!

És ismertette előttem az általa konstruált bolygóközi vicinális pontos menetrendjét.

Mikes György

A vallásosság hőfoka

Az amerikai Ohio-állambeli Dayton város egyik református templomának ajtaján az augusztusi nagy hőhullám idején ez a tábla állt:

TÚLSÁGOSAN MELEG VAN TEMPLOMBA JÖNNI?
A POKOLBAN MÉG MELEGEBB VAN!

Vénasszonyok nyara

Szegő Gizi rajza

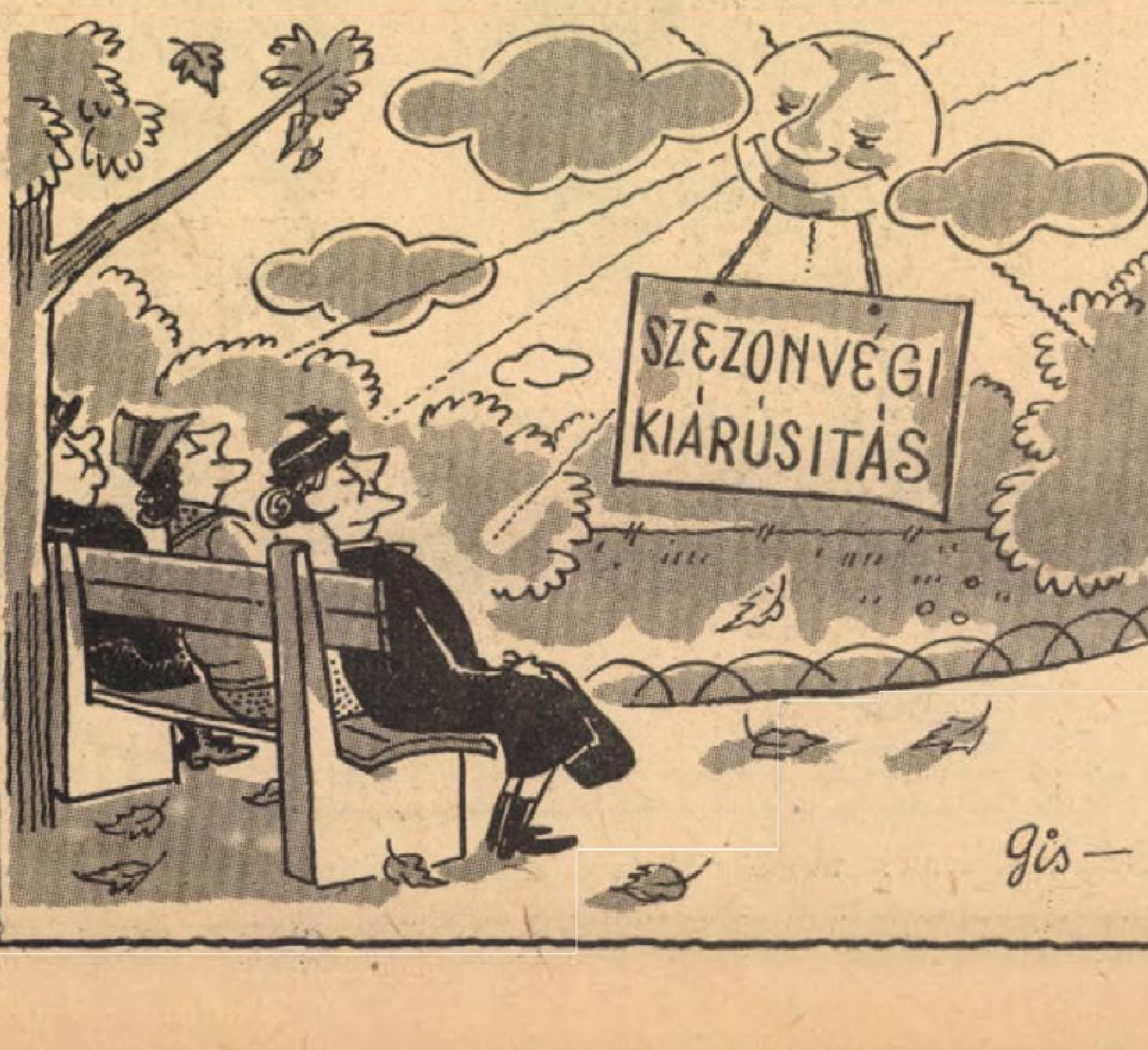

A legjobb pillanatban

Szür-Szabó József rajza

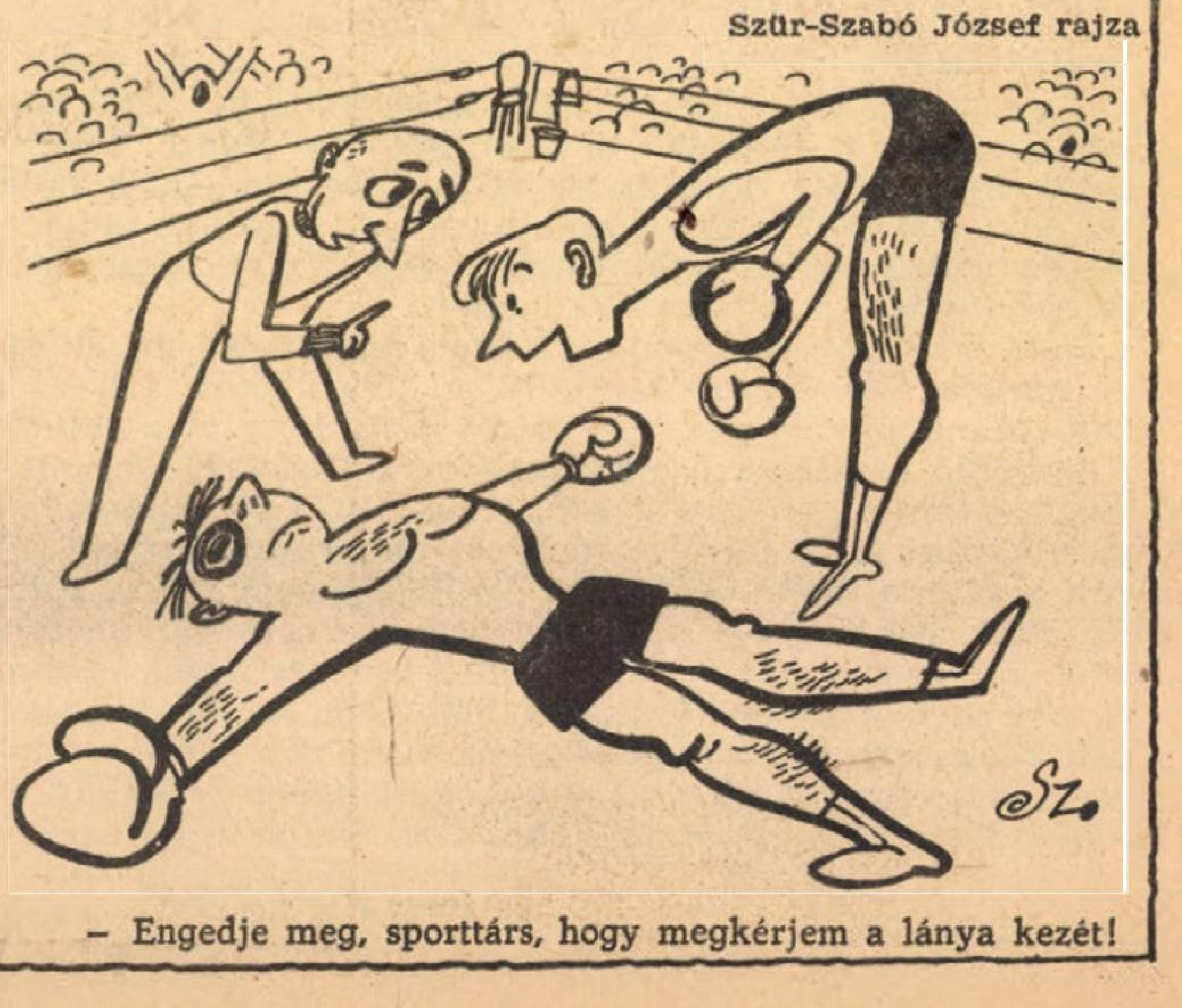

– Engedje meg, sporttárs, hogy megkérjem a lánya kezét!

Csak semmi fényűzést

(A XXX. kerületi Vendéglátóipar vezetője és tervező főmérnöke az új vendéglátóipari kombinát tervét beszélik meg.)

MÉRNÖK: Akkor itt a lebontott Afrikbegyűjtő és Értékesítő helyén építjük fel az új kombinátot. Szem előtt tartottam a szigorú takarékosság elvét, népgazdaságunk helyzetét. Jelszavam: Csak semmi fényűzést!

IGAZGATÓ: Nagyon helyes!

MÉRNÖK (tervrajzot tereget ki): Hát kérem. 16, egyenként 25 méter magas korinthusi oszlopsor vezet a főbejárat elé. Anyaga halványzöld erezett carrarai márvány.

IGAZGATÓ: Nem-nem, takarékoskodjunk. Legyen sötétzöld márvány!

MÉRNÖK: Kérem. Innen az étterembe érünk, amelynek tervét a milanói dóm főhajójának példája nyomán ihlettem. A főoltár helyén színes, zenélő szökőkút állna, halk Debussy-muzsikát permetezve.

IGAZGATÓ: De kartársam, ebbe nem mehetek bele! Legyen a zene, – Hacsaturján!

MÉRNÖK: Kérem. Innen nyílna bejárás a Vak Béla-korabeli eszpresszóba.

IGAZGATÓ: Látja, ezt helyeslem. Egyszerű, puritán formák.

MÉRNÖK: Igen. Ugyanis ez a neonvilágítású lépcsősor vezetne a bárba. Egyszerű neobarokk fafaragások, süppedő kashmiri szőnyegek, néhány eredeti Goya-kép a falon, – de semmi luxus! Mondjuk egy 15 tagú néger zenekar játszhatna, hogy éppen szóljon valami.

IGAZGATÓ: És ez itt? Ez a táncterem?

MÉRNÖK: Ó, dehogyis, ez az igazgató kartárs csöppnyi dolgozókuckója. Esetleg termelési értekezletet is lehet benne tartani . . .

IGAZGATÓ: Igy más!

MÉRNÖK: Na és úgy gondoltam, felveszünk vagy 50 pincért.

IGAZGATÓ: Megőrült? Csak semmi fényűzést! Elég lesz 20 pincér!

(Brokát-függöny)

Tardos Péter

IGAZ-MESE

Boglári fák alatt
három szép lány haladt.
Három legény horgászgatott,
de nem fogott halat.

Míg a lányhad haladt
s rájuk csókolt a Nap,
a legények őket nézték,
szemük is fönnakadt.

Rövid idő alatt
kifogtak egy halat:
„Gyertek lányok vacsorára
ebből lesz jó falat.”

Így szóltak s bár szaladt
az idő ezalatt,
a három lány hamarosan
a horgukra akadt.

Este a fák alatt
három új pár haladt,
minden legény leányt fogott
és nem szálkás halat.

Lukács Imre

A Mezőgazdasági Kiállításon

Érdeklődési kör

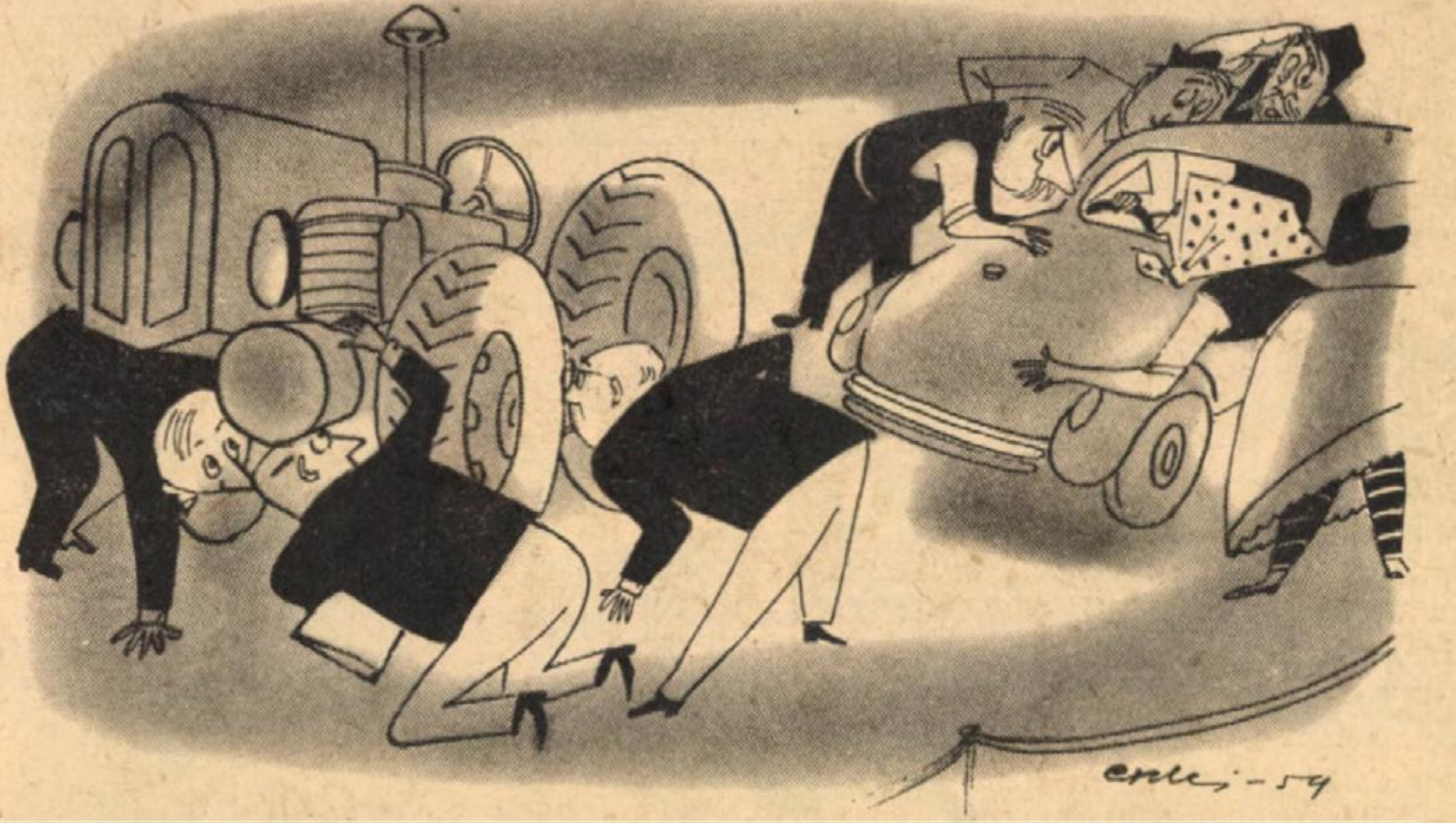

Néhány év múlva

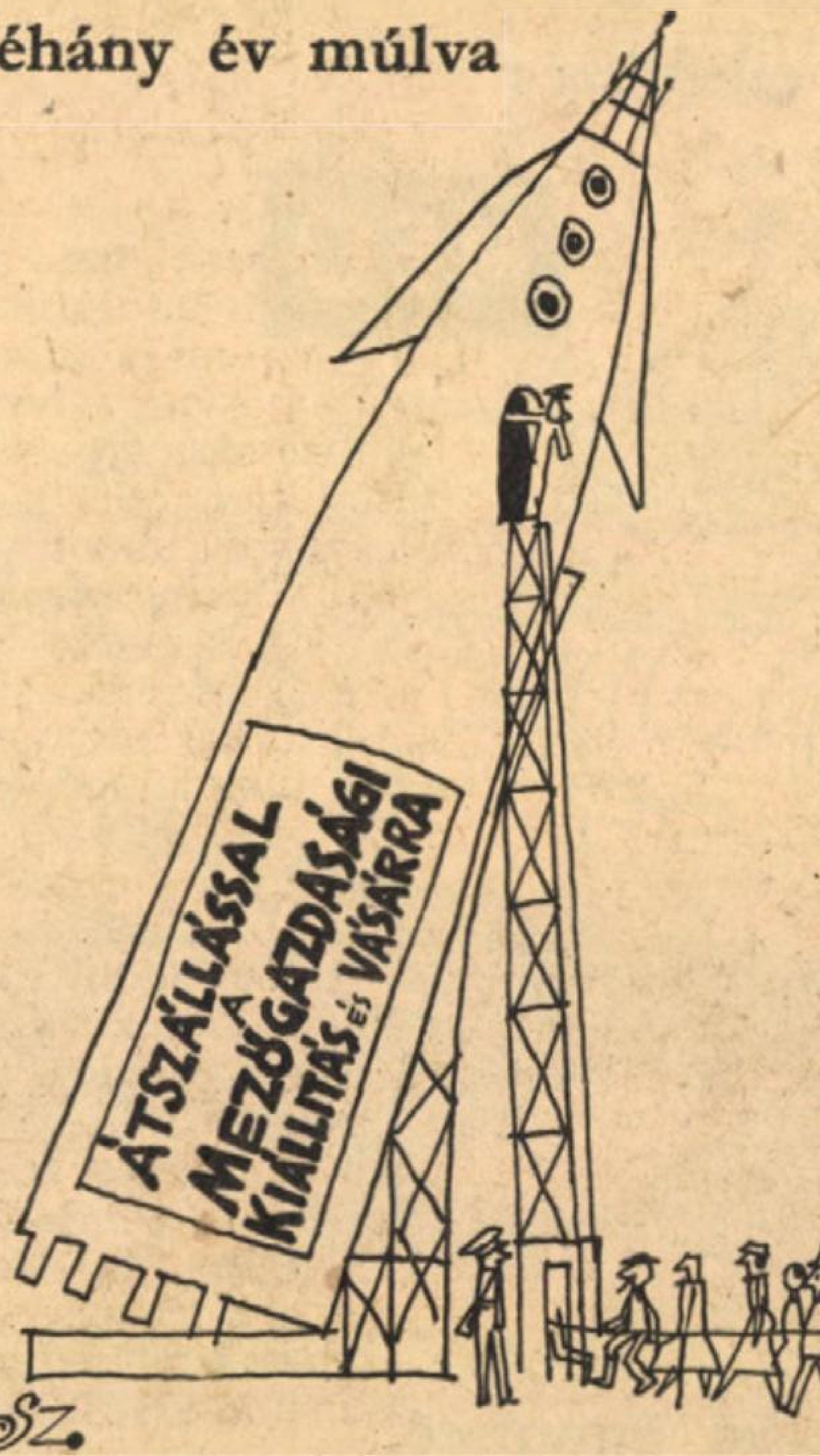

Neveli a fiát

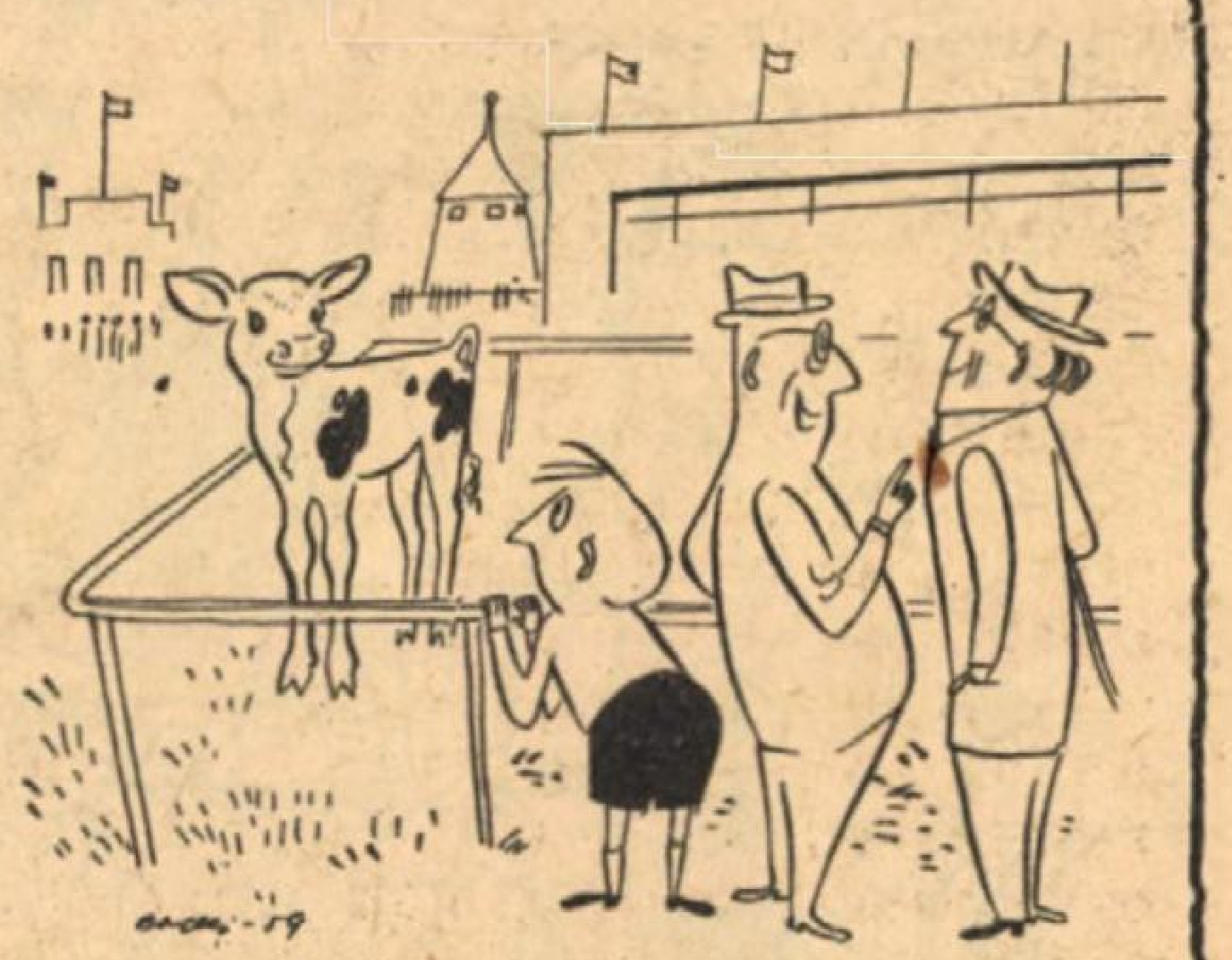

– Elhoztam a Pistikét, hadd lássa milyen a borjúhús . . .

Egy téesz-elnök álma

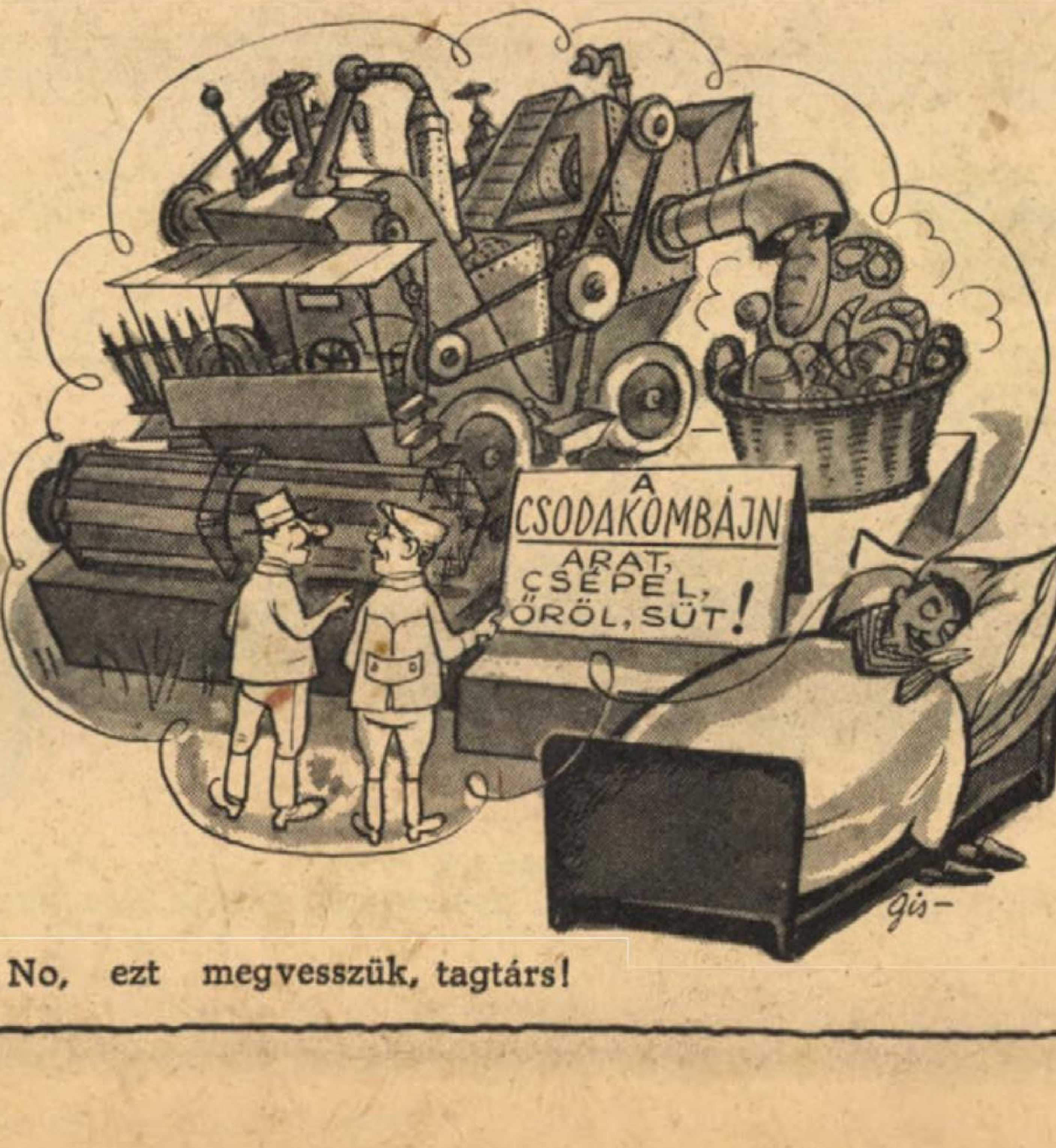

– No, ezt megvesszük, tagtárs!

VAN EZ ÍGY NÉHA

Mészáros András rajzai

Műhelyek közötti verseny

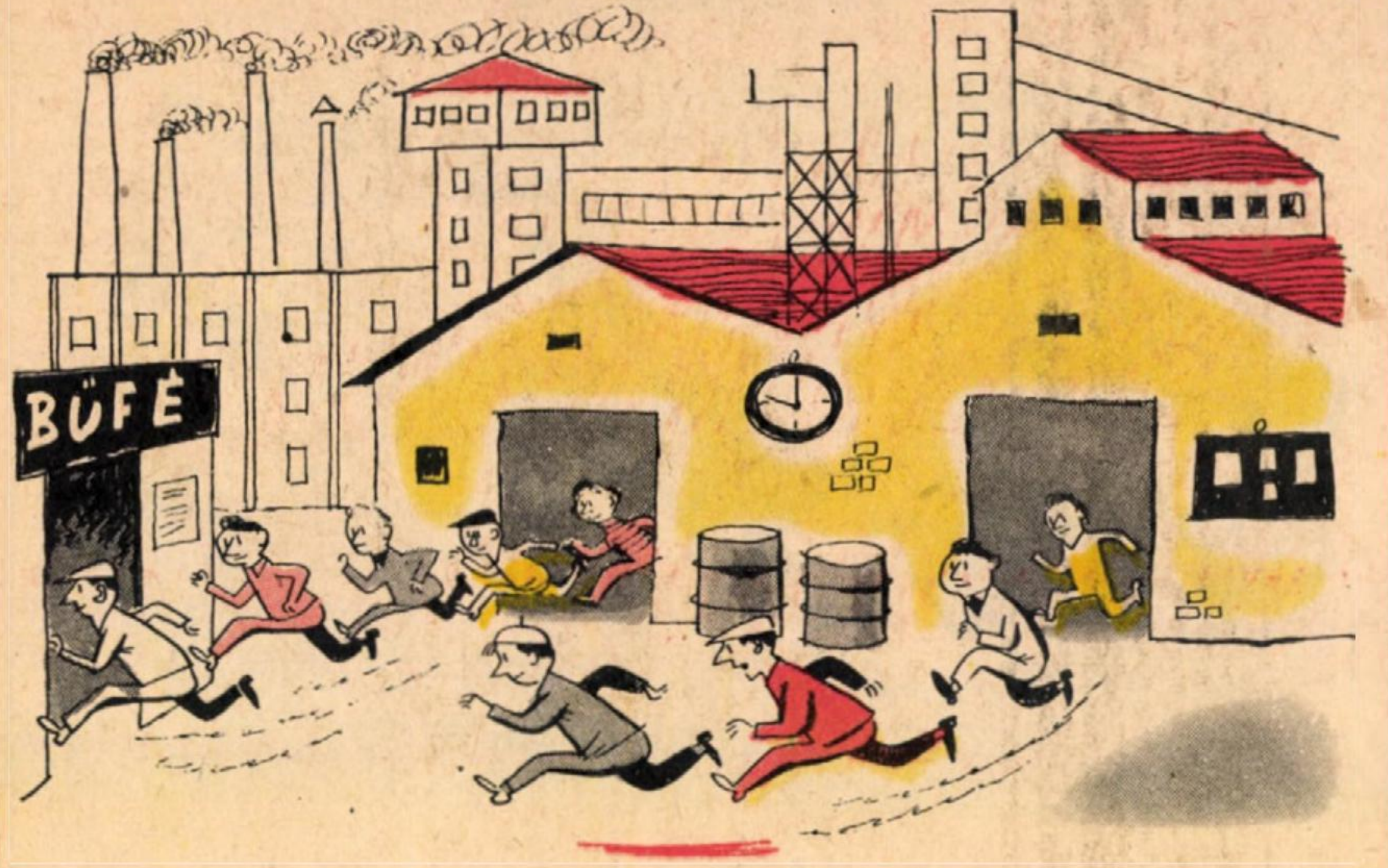

Minőségi ellenőrzés

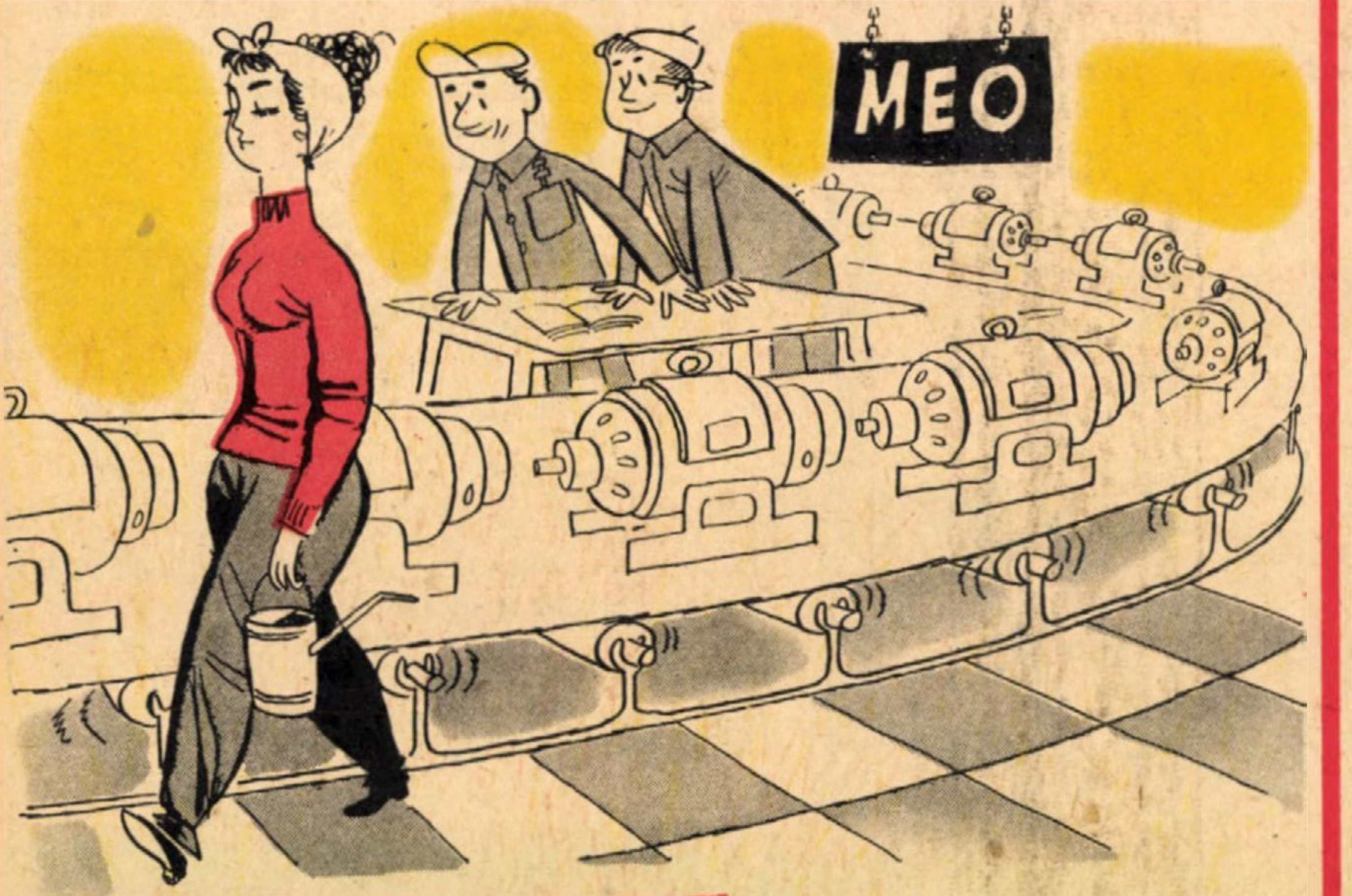

Jutalomelosztási útmutató

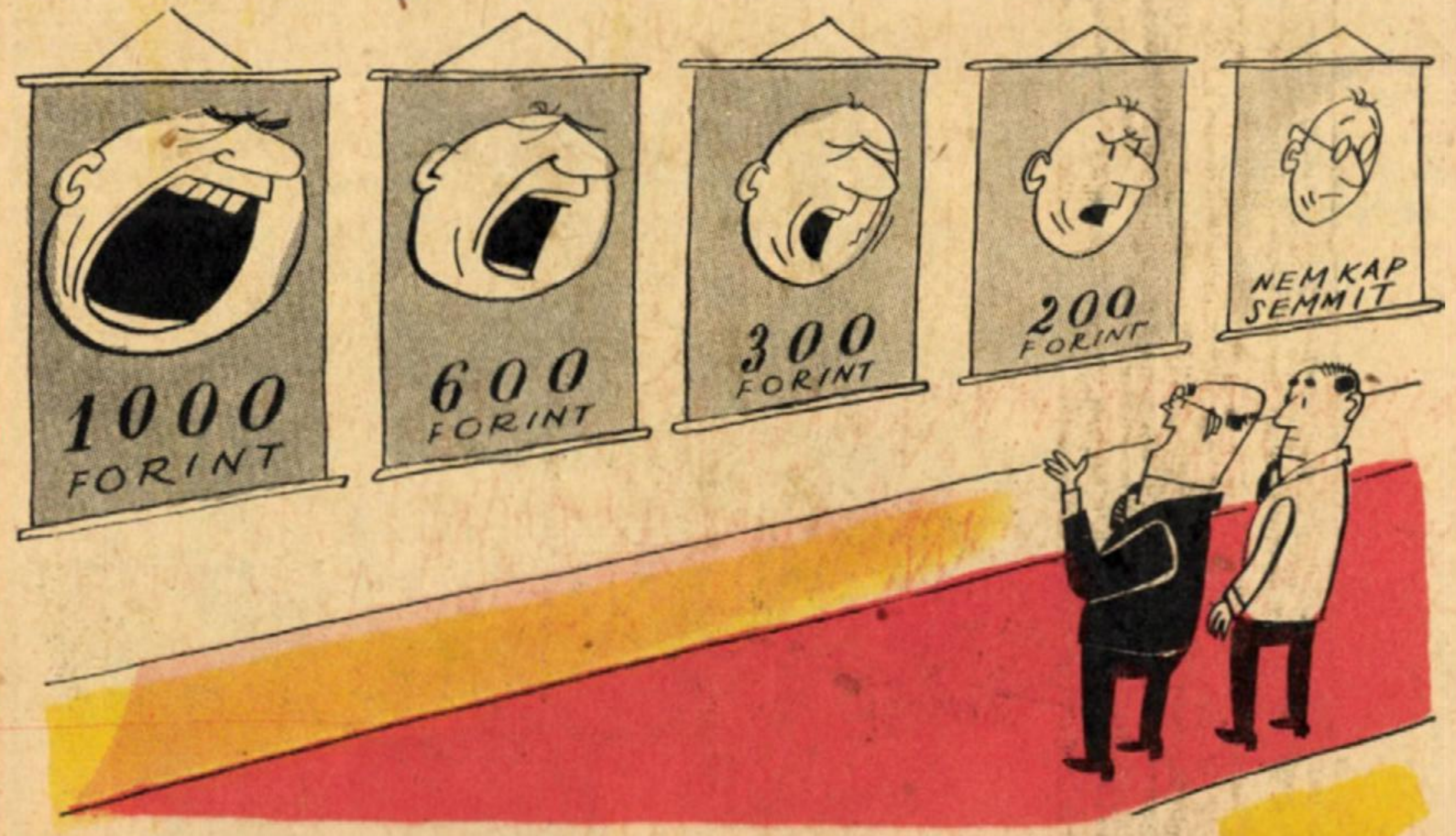

– Mióta elkészült ez a táblázat, gyerekjáték nálunk elosztani a prémiumot . . .

Bravúros vezető

Szür-Szabó József rajza

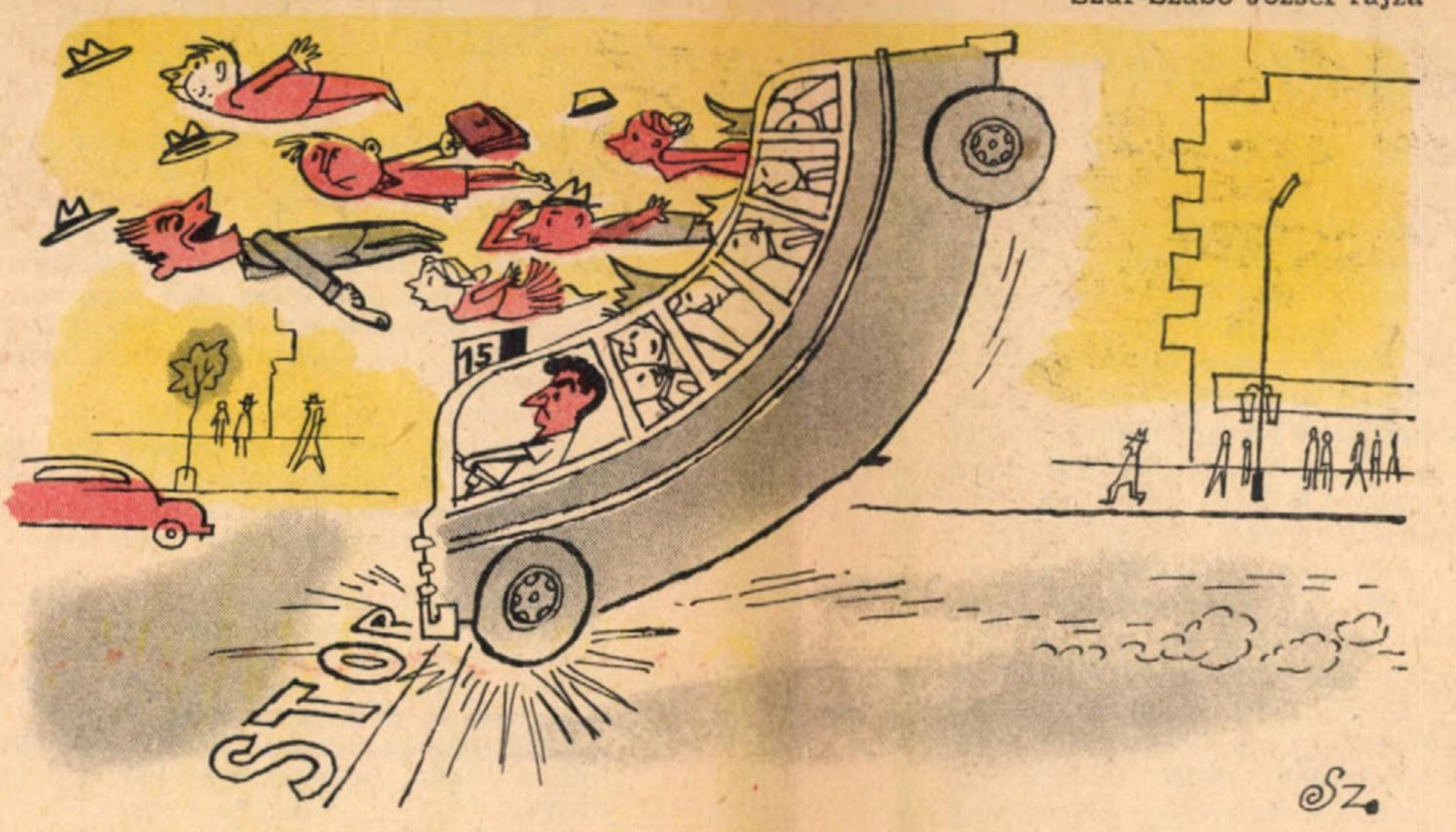

– Barátom, mit szólsz, milyen remek fékeket csinálnak?!

Még gyanút fognak!

Szür-Szabó József rajza

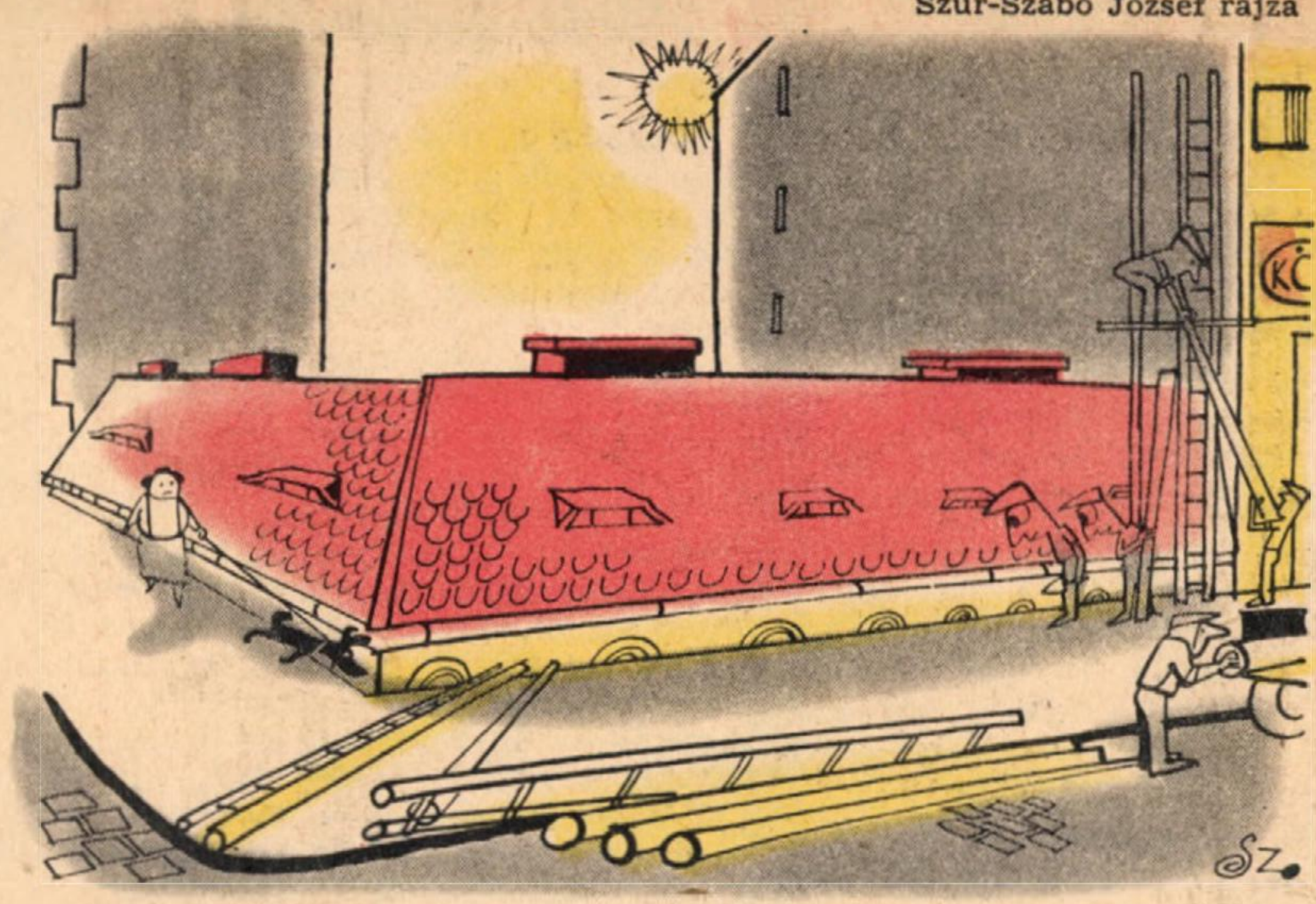

– Ennyi téglát még sem kellett volna elsinkófálni! . . .

Fakés, mamusz és társai

A végképpen elkeseredett emberrel egy körúti büfében találkoztam. Középkorú, jól megtermett férfi volt az illető, egy félpohár bor mellett ült, amelynek már jócskán lehettek elődei. Erre vallott az elkeseredett ember ködös tekintete, s a fájdalmas tétovaság, amellyel cigarettája hamuját a nadrágjára pöccintette.

— Ah, Margó, Margó . . . — sóhajtozott bánatosan, amikor letelepedtem asztalához.

— Megcsalja a bestia? — kérdeztem közvetlenül, mert nagyon szeretek részeg emberekkel társalogni. De ő megütődve nézett rám, majd hevesen tiltakozott:

— Téved, uram! Ön bizonyára azt hiszi, valami részeges alakkal van dolga, aki egy feslett nőszemély után epekedik . . . Egészen másként áll a dolog . . . Józanéletű ember vagyok, egy vállalat kereskedelmi igazgatója. A Margó pedig nem nő, hanem az a margó, amit a füzetek szélére húz az ember, piros ceruzával . . .

Amikor közöltem vele, hogy még mindig nem értem, miről beszél, szemrehányóan nézett rám.

— Biztosan nincs gyereke . . . Vegye tudomásul, uram, hogy egy kétségbeesett apával ül szemközt, aki most íratta be gyermekét az első általánosba, és akinek még ma este tizenöt füzetet kell megmargóznia, piros ceruzával . . .

— És az olyan nagy eset? — kérdeztem részvétlenül, mert tényleg nincsen gyermekem. Mire ő méltatlankodva felhördült:

— De uram! Én nem tudok margózni, sosem tudtam! Képtelen vagyok egy egyenes vonalat húzni, hacsak meglátok egy vonalzót, már izzadni kezdek . . . És ezt nem tudja rólam sem a feleségem, sem a leányom . . . Ezért iszom és ezért nem merek hazamenni . . .

— Hátha a felesége tud margózni, az asszonyok ügyesek az ilyen dolgokban . . .

— A feleségem nem ér rá. Mamuszt kell varrnia.

— Micsodát?

— Mamuszt. Minden gyereknek mamuszt kell húznia a cipőjére, mielőtt belép a tanterembe, különben a takarítónők nem vállalják a takarítást. Így mondták a szülői értekezleten. A mamusz lehet posztóból, esetleg ócska harisnyából is, csak az a fontos, hogy mamusz legyen . . . Úgy egyeztünk meg a feleségemmel, hogy ő varrja a mamuszt, és én margózok. Aztán én faragok fakést és én rágom a gyurmát, ő pedig itat és csutkátlanít.

Amikor megérdeklődtem, hogy hány pohár bort ivott, mielőtt az asztalához telepedtem, sértődötten kiáltott fel:

— Nem a bor beszél belőlem, hanem a tiszta igazság! Hallgasson ide! Tudja, a gyereknek venni kellett olyan gyurmát, azt fogja nyomkodni, hogy ügyes legyen. A gyurma csak akkor jó, ha puha, ezt mondta a tanítónéni. Viszont megtudtam egy gyurmagyári tisztviselőtől, hogy a gyurmából az idén készült egy kemény-széria, mert rossz olajat kaptak. Sajnos, az én gyurmám a kemény-szériából való. Ez még nem lenne nagy probléma, mert megrágom egy kicsit, a Pál utcai fiúk is így csinálták. De a fakés, uram! A gyurmázáshoz fakés is szükségeltetik, azt pedig nem lehet kapni. A tanító néni azt mondta, hogy ügyes apukák házilag állítják elő. De én nem vagyok ügyes apuka! Én kereskedelmi igazgató vagyok! Sosem voltam barkácsoló ember! Mi lesz velem?

Kiitta a borát és tompán meredt maga elé.

— Arra is nagyon kell vigyáznunk — mondta a tanító néni —, hogy mit adunk a gyereknek uzsonnára. Szőlőt nem szabad vinni, mert elgurul és azt a takarítónő nem vállalja. Legjobb, ha almát adunk neki, de azt előbb csutkátalanítani kell, mert a csutkát a takarítónő nem vállalja. Az alma azért is jó, mert oltja a szomjat — mondta a tanító néni. Ugyanis a gyerekek az iskolában lehetőleg nem isznak, mert szétspriccelik a vizet és azt a takarítónő nem vállalja. Jól megitatva kell őket iskolába küldeni — mondta a tanító néni . . .

Rendelt még két deci bort és hangját felemelve így fejezte be:

— De ez még mind semmi, uram! Elárulom, hogy nekem van még két gyermekem: ikrek. Jövőre jönnek az első osztályba. Az még két margózás, még két fakés és még egy csomó gyurma . . . És mit csinálok, ha a gyermekeimet a takarítónő nem vállalja?!

Szomorúan elfordult, már rám se nézett, mintha ott sem lennék. Éreztem, hogy itt minden vigasztalás felesleges. Jogom sincs hozzá, hiszen nincsen gyerekem.

Gádor Béla

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

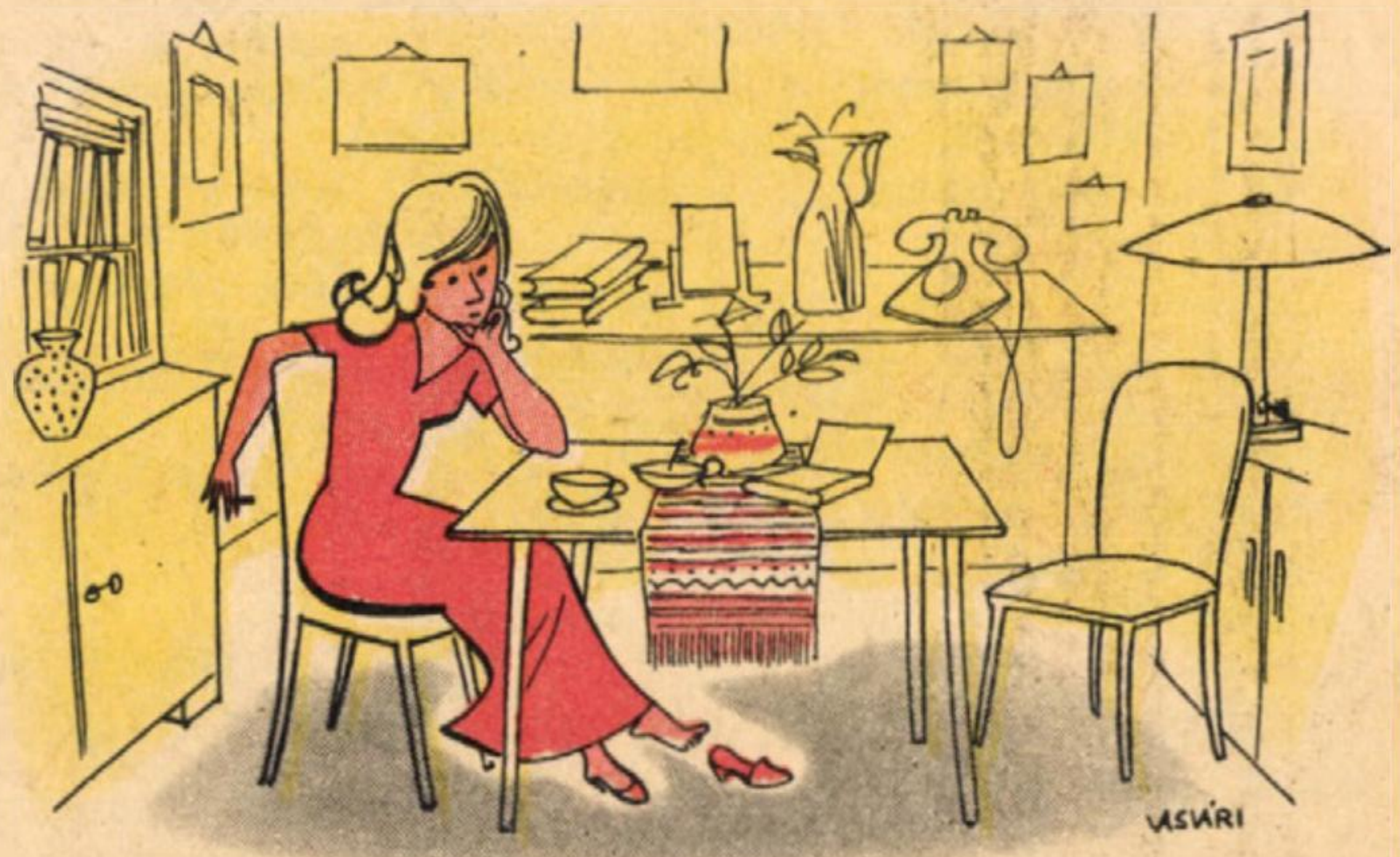

– Kivel lehetne ma összeveszni?

Az első bérleti előadáson

Pusztai Pál rajza

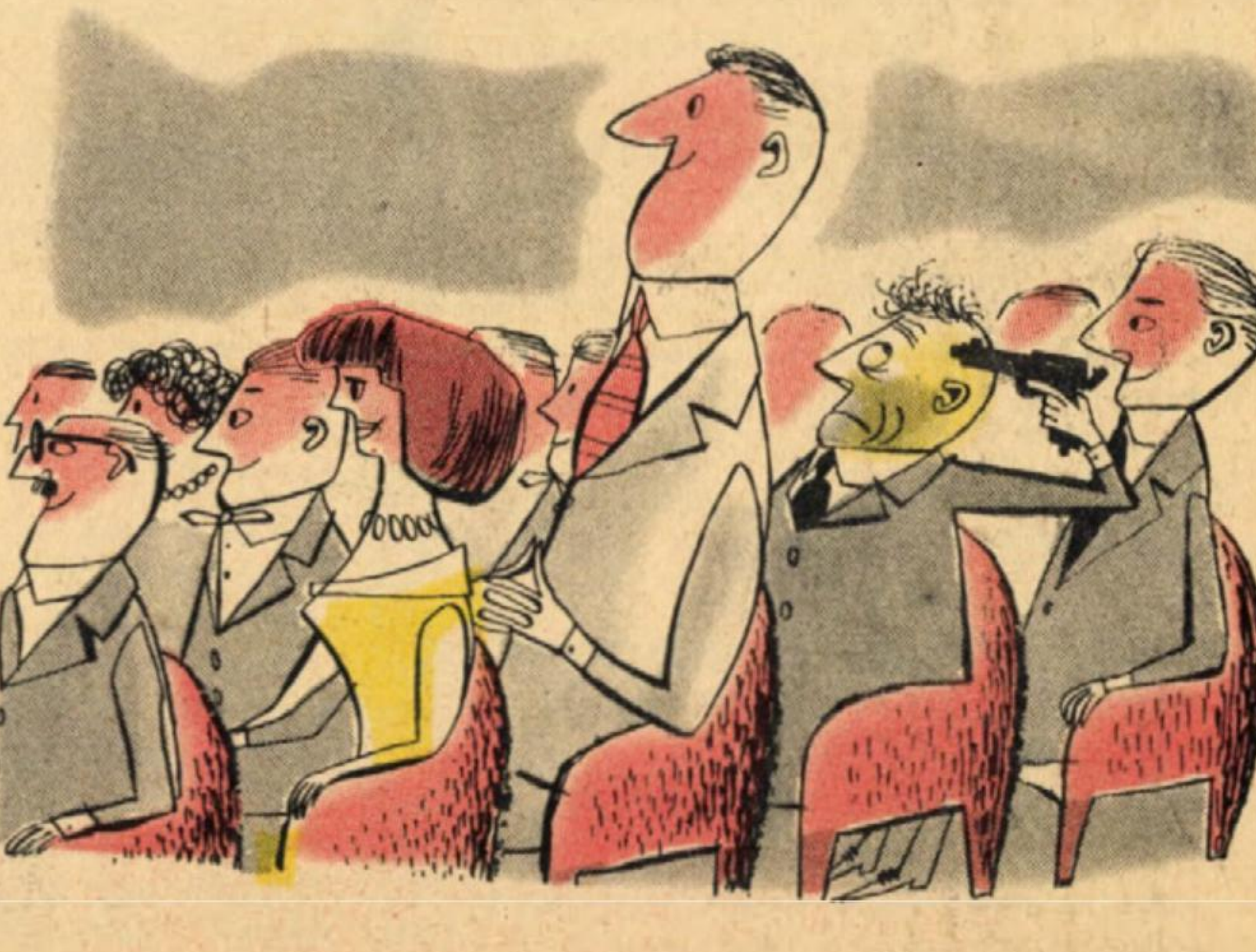

Kilátástalanság

Csoda a Három Vidám Cimborában

Utálok a Három Vidám Cimborába járni, amely nemrég még a költőibb: „a Vendéglátóipar 34567894. számú egysége" nevet viselte. Hogy miért ellenszenvezem a Három Vidám Cimborával?

1. Mert olyan korán nem mehet oda az ember, hogy a sors kifürkészhetetlen játéka folytán ne légyen már kifogyva valamennyi 10 forinton aluli étek, mint a pirított máj, zónapörkölt, és borjúláb.

2. Mert az abroszok tisztasága csupán viszonylagos. Tudniillik ahhoz képest, hogy három hetesek, nem is olyan nagyon piszkosak.

3. A kenyeres egy jobb napokat látott királyi sarj közönyével fogadja esdeklésünket, mint ki már hozzászokott, hogy kastélya előtt a tömeg eképp könyörög: kenyeret, kenyeret!

4. A pincérek tapintatossága túlzottmérvű: a legritkább esetben zavarják az embert asztal melletti elmélkedésében. Udvariasságuk fokozatos: csak az öt forinton felüli borravalót köszönik meg.

Hogy miért látogatom mégis ezek ellenére a Három Vidám Cimborát? Az ember esendő és kényelmes: a lakásom közelében terül el.

Tegnap is viszolygó érzéssel bár, de betértem. Már ahogy leülök, szemembe tűnik a terítő ragyogó habfehére. A pincér mosolygó orcával közeledik és fülemhez hajolva, szolgálatkészen hadarja: zónapörkölt, borjúláb, majd hangját bizalmasan lehalkítva, mint édes titkot közli: – Netán pirított máj?

– Mi történt itt? – Még időm sincs elgondolkodni, midőn a kenyeres, a fejedelmi sarj, máris asztalomnál áll és kérdi:

– Egy serclit? Egészen friss!

Tűnődve és megilletődve rágogatom a borjúlábat, mint ki a Megmagyarázhatatlan, a Természetfölötti suhintását érzi. Tegnapról mára virradó éjszaka Valami Történt ezekkel az emberekkel. Töredelmesen elhatározták, hogy más emberek lesznek, jobbak, tökéletesebbek, igazabbak.

Ez az érzésem már a borzongás határát súrolja, midőn a fizetésre kerül sor. Aladár az olyan ember átszellemült mosolyával utasítja vissza három forintomat, aki már megtisztult minden földi szennytől: – Köszönöm, de nem fogadhatom el!

Most már kétségtelen: csoda történt a Három Vidám Cimborában! Épp hálatelt szívvel, a kissé pókhálós mennyezet felé emelem tekintetemet, hogy köszönetet rebegjek. az Arra Illetékeseknek, midőn belép az italos fiú.

Odasiet a fizetőhöz és füléhez hajolva suttogja:

– A raktárban már végeztek a rovancsolással, most jönnek ide!

Kertész Magda

Pesti tudósítónktól

Vannak művelt, újságolvasó iskolásgyerekek, akik ennek megfelelően fejezik ki magukat az iskolában. Gyurikától megkérdezték például a hét vezér nevét. A válasz így hangzott:

— Álmos, Előd, Tas, Huba és mások.

*

Egy új szekta van kialakulóban: a magnetofon-tulajdonosoké. Nevezhetjük őket akár magnósoknak, akár magnetofonitáknak, egyben hasonlítanak egymásra: készülékük rabjai. Olyanok, mint a ragadozók! Ami a magnójuk ügyébe akad, azt felveszik, szalagra rögzítik, lejátsszák, visszajátsszák, letörlik, újra felveszik. Vegyes táplálkozással élnek, mindentevők, helyesebben mindentvevők: hanglemezt, rádiót, magnószalagot, élőhangot, madárcsicsergést egyaránt tudnak használni. Az egész család, a rokonság, az ismerősök, a háziállatok hangja ott van megörökítve a hangmúzeumban, barna szalagokon, bármikor fel lehet tenni akármelyiket. A magnós olyan lelkesedéssel beszél magnójáról, mint huszár a lováról. Másról nem is tanácsos vele beszélni.

Kétségtelenül zseniális találmány a magnetofon a gramofonnal együtt, mégis elkeserítő arra gondolni, hogy nincs meg Mózes, Demosthenes, Cicero, Platon stb. hangja, ezzel szemben .... hangja megvan. (A kipontozott részre mindenki azt ír be, akit akar.)

*

Egy ismerős asszony felháborodva mesélte:

— Szörnyű! Ilyet még nem hallottam! Tegnap délután háromkor felhívom Sárit. Nyög, hogy rosszul van, beteg, nem áll a lábán, oda van, halálán van, orvost hív, lefekszik. Magamra kapok valamit, rohanok hozzá. Nincs otthon! Szörnyű sejtelmeim vannak, talán elvitték a mentők. Hát nem. Moziba ment!

A tanulság ebből az, hogy ha egy nő három órakor halálán van, még kényelmesen odaérhet a fél négyes előadásra.

f. l.

Ogden Nash:

PRECIZ TUDÓS

Mister Twist, a tudós tanár
Pontos ember hírében áll.
S mivelhogy ő sohsem téved,
Elküldték, hogy kutassa fel
A trópusi erdőséget.
Amint sátrat vert a partra.
Jött egy néger s ezt hadarta:
„Bé nejét a csónakjából
Megette egy alligátor."
Mister Twist mosolygott s így szólt:
„Téved ön. Az krokodil volt."

Fordította: Gyárfás Endre

Utazás gyermekkel

Minek is kerteljek, kisebbik leányom elsajátított a játszótéri homokozóban néhány egészen közönséges, trágár kifejezést. Az az alpári stílus, melyet ez idő óta használ, meglehetős aggodalommal tölt el bennünket, mert sohasem tudhatjuk, hogy romlatlan lelkével mikor és kiknek a jelenlétében szerkeszti meg, meghökkentő szalonképtelenséggel, mondatait. A pedagógia többféle módszerét is megpróbáltuk alkalmazni, minden eredmény nélkül. Megpróbáltuk a fülünk mellett elengedni a nevezetes igét vagy jelzőt, hogy talán majd elfelejti. Nem felejtette el. Próbáltuk megszidni érte, a szívére beszélni, hogy anyu akkor szomorú lesz, ám ettől csak még jobban érdekelte a dolog. Megpróbáltuk magát az ominózus szócskát hamisan kimondani előtte, hogy legalább eltorzítsuk; tisztábban és érthetőbben ejtette ki, mint előtte, azzal a bizonyossággal, hogy ő ismeri helyesebben, hogyan kell azt kiejteni. A helyzet – bevallom – kilátástalan.

Ezek után elmondom, hogyan járunk-kelünk mi a kislányunkkal. Felszállunk vele mondjuk egy trolibuszra. Leülünk, a gyermek az érdeklődés középpontjába kerül, valaki a nevét kérdezi, egy másik cukorral kínálja meg, és amint ilyenkor szokás mondani, elmondják róla, milyen aranyos kislány, mint egy kisangyal. A gyermek a kérdésekre egyre bátrabban válaszol, elfogultságát szemmel láthatóan kezdi levetni. Még négy megálló – mondom magamban és feleségemre pillantok. Arca sápadt, ajkai vértelenek. A gyermek hosszabb történetet kezd mesélni egy finom megjelenésű, idősebb hölgynek. Feszülten figyelem az előadását, gyomrom belülről remeg. Megpróbálok előre olvasni a kislány szájmozgásából, jézusmária, mondom közben magamnak, a fél trolibusz figyeli a gyerek szavait. Még három megálló.

– És akkoj az vojt – meséli a gyermek –, hogy a vadász azt mondta a fajkasnak, hallod-e te fajkas, tudod hová menjél te fajkas?

Most! – gondolom kétségbeesetten és nyitnám a számat, de feleségem megelőzött. – Azt mondd meg a néninek – szakítja félbe a mesét és látom, hogy verejtékcsepp jelenik meg a homlokán, – azt mondd meg inkább, hogy kihez megyünk most látogatóba?

– De mondd csak a mesét! – biztatja egy másik utas, egy őrült provokátor, aki nem is sejtheti, mi vár a finom idős hölgyre a mese befejeztével. A gyermek hálásan mosolyog és már mondaná is, hová menjen a farkas.

– Itt egy ló! – kiáltok most én és mutatok ki a troli ablakán. Érzem az utasok tekintetéből, hogy megvetnek.

– Hová megy a ló? – kérdi hirtelen a gyermek és látom, hogy a szemében felcsillan az elképzelés. Még másfél megálló. Nincs idő a habozásra, le kell szállni!

A járdaszigeten azt mondom a gyermeknek:

– Na, most fejezd be szépen a mesét, aztán felülünk a következő trolira, mert még egy megállót kell mennünk . . .

Somogyi Pál

Vita Zsilinszkajte:

Se híre se hamva

Éppen akkor érkeztem az állomásra, amikor az autóbusz megmozdult. Úgy fújtattam, hogy alig tudtam felugrani rá.

— Nohát... Majdnem lekésett — jegyezte meg részvéttől csöpögve a mellettem ülő ember.

— Hajszál híján — válaszoltam, a magam részéről hálától csöpögve.

— Egy fél perc csupán... tudja, tíz másodperc és pá autóbusz! Se híre, se hamva!

— Igaza van...

— De mit mondok... tíz másodperc! Ha három másodpercet késik — nyugtalankodott még mindig a szomszédom —, az autóbusznak csak a bűzét szagolhatja. Maga...

— De mégis elértem. Nincs semmi baj. — Már kezdett untatni ez a téma.

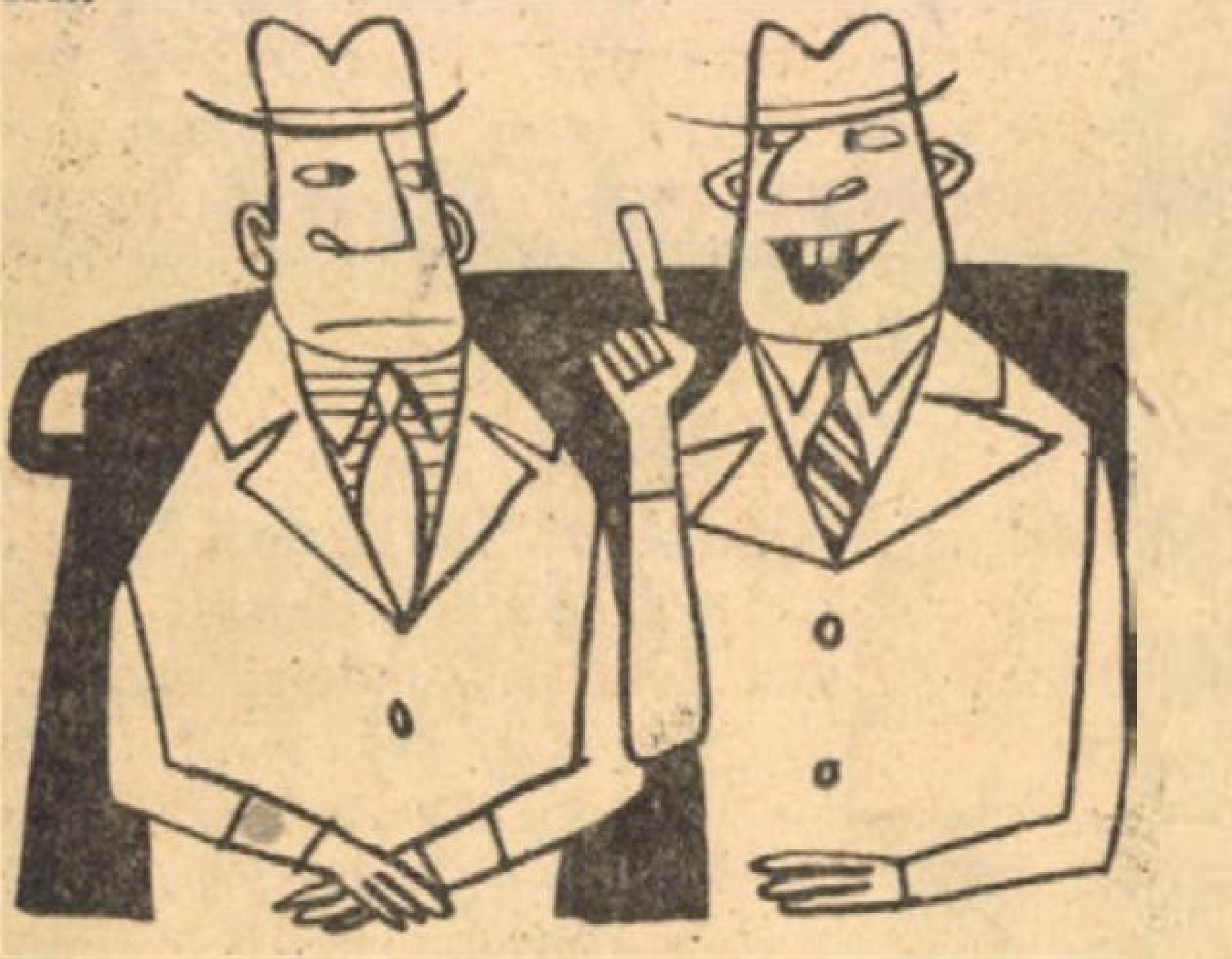

— Jó vicc... Elérte. De az is előfordulhatott volna, hogy nem éri el — fenyegetett meg az ujjával. — Mit csinált volna akkor?

— Semmit. Nem akasztottam volna fel magam...

— Röhögnöm kell: az autóbusz elszalad, maga pedig ott áll...

Jobbnak láttam hallgatni.

— A következő autóbusz két óra múlva jön. Hová ment volna addig?

— A kocsmába — morogtam dühösen.

— Rohadt hely... kocsma! Tudja, ismertem egy nőt. Nahát azzal volt egy eset... Lekésett a találkáról. És, kérem, most mással éli világát. A magam részéről fütyülök rá. Egye fene! Fátyolt rá! Ha nem késik el, már férjnél volna, családja lenne.

Rövid szünet után egy másik esetet mondott el:

— Volt nekem egy ismerősöm, bizonyos Jakstasz nevezetű... Mégsem, azt hiszem Jaksisz volt... Hát képzelje el, leszállt a vonatról és elment... No, mit gondol, hová ment? Dinnyét venni! Ottmaradt a dinnyével, a vonat pedig — pá kis aranyos, pá! Se híre, se hamva!

Egy szóval sem reagáltam a Jakstasz-Jaksisz féle tragikus esetre. A szomszédom is elhallgatott, de sajnos, nem sok időre.

— Van a vállalatunknál egy bizonyos illető. Úgy hívják, hogy Kanape. Mondja, nem ismeri ezt a Kanapet?

— Nem — morogtam.

— Egyszóval ez a Kanape mindig és mindenütt elkésik. Bármit dumál neki a gazda, falra hányt borsó. Elkésik és elkésik! Mit gondol, mi lehet ennek a vége?

— Ez engem egyáltalán nem érdekel.

— Annyi baj legyen! Rossz vége lesz neki, biztosítom magát. Egy szép napon útilaput kötnek a talpára. A gyakran késők mindig rosszul végzik, higgye el nekem... Teszem, maga most munkába siet, az autóbusz azonban már elindult, maga ott marad... Na, bumm, és mi lesz? Se híre...

— Maga hol száll le? — szakítottam félbe udvariasan.

— Ó, még ráérek. — És megnevezett egy állomást, melyen már régen túlhaladtunk.

— Hol van már az az állomás! Se híre, se hamva! — mondtam és utolérhetetlen bájjal mosolyogtam.

— A fene ette volna meg, az ember mindig elkésik a fecsegők miatt — dohogott bőbeszédű szomszédom, amint a kijárat felé törtetett.

(A moszkvai Krokodilból fordította: Pogonyi Antal)

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító azt magyarázza az iskolában, hogy sok állat van, amelyik olyasmit is tud, amit az ember nem. Példákat is mond, majd másnap kikérdezi a gyerekeket:

— Nos, Jani, mondj egy állatot, amely olyasmit is tud, amit az ember nem.

— A macska — feleli a gyerek. — A macska lát a sötétben, az ember nem lát.

— Helyes. No, Pali, te is tudsz egy ilyen állatot?

— Igen, tanító bácsi. A kutya már messziről megérzi valakinek a szagát, az ember nem...

— Nagyon helyes. Na és te, Pistike, te is tudsz egy ilyen állatot?

— Igen, tanító bácsi, a kenguru.

— Hát a kenguru mit tud?

— A kenguru üres erszénnyel is tud ugrálni.

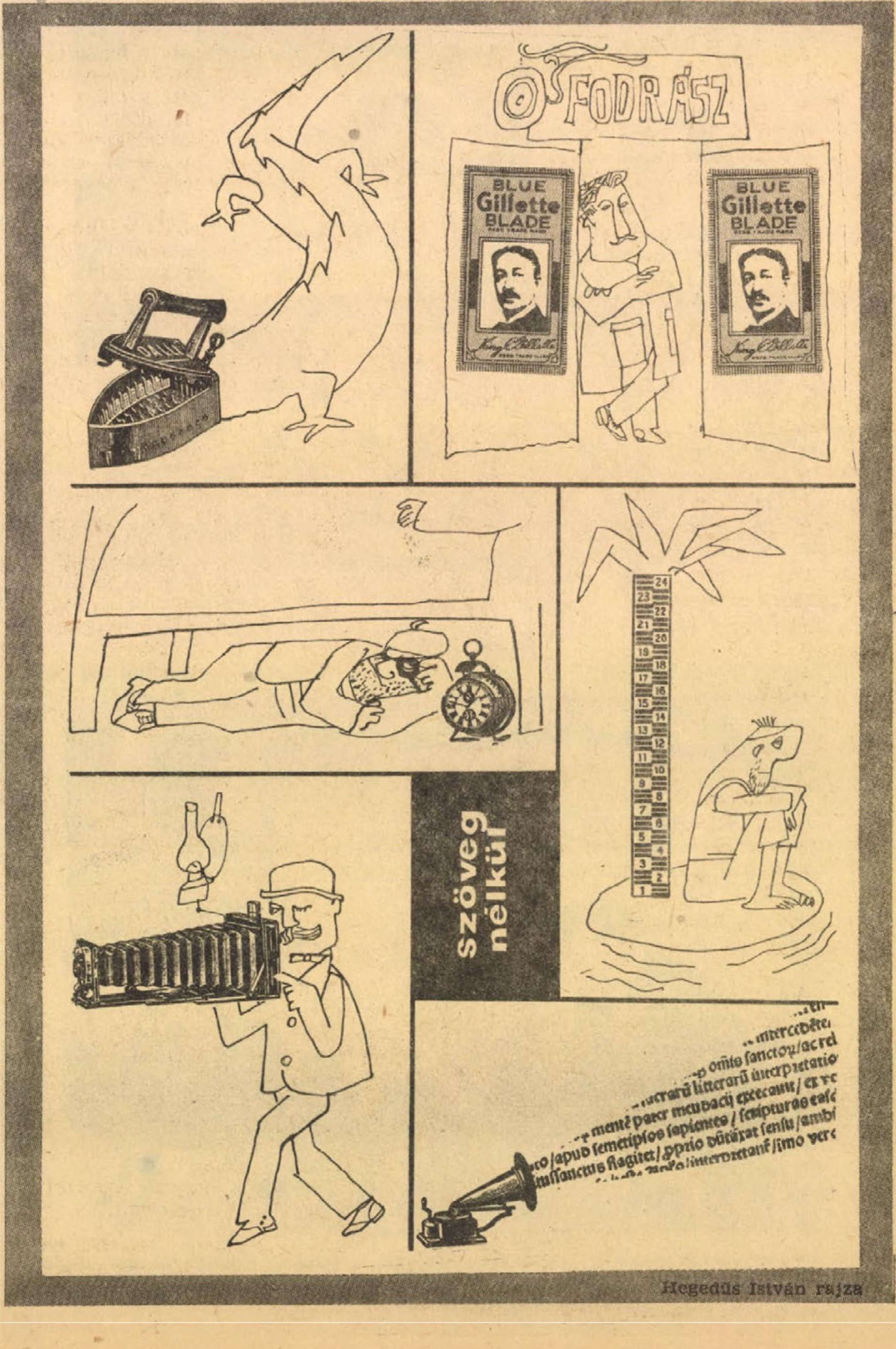

Hegedűs István rajza

FÖLDGÖMBÖK

Szür-Szabó József rajza

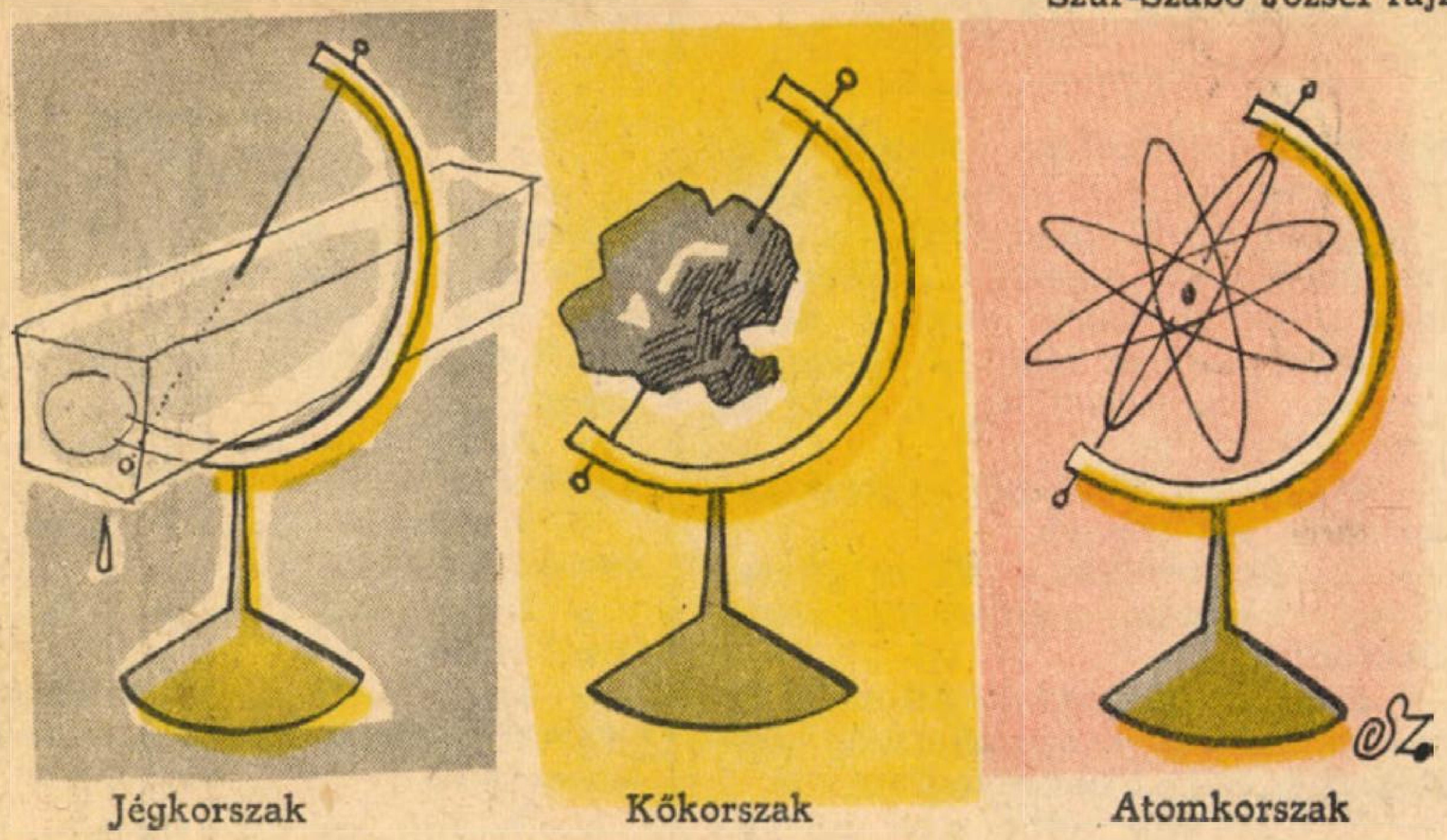

Jégkorszak Kőkorszak Atomkorszak

Reggeli televíziós műsorjavaslatunk

Mészáros András rajza

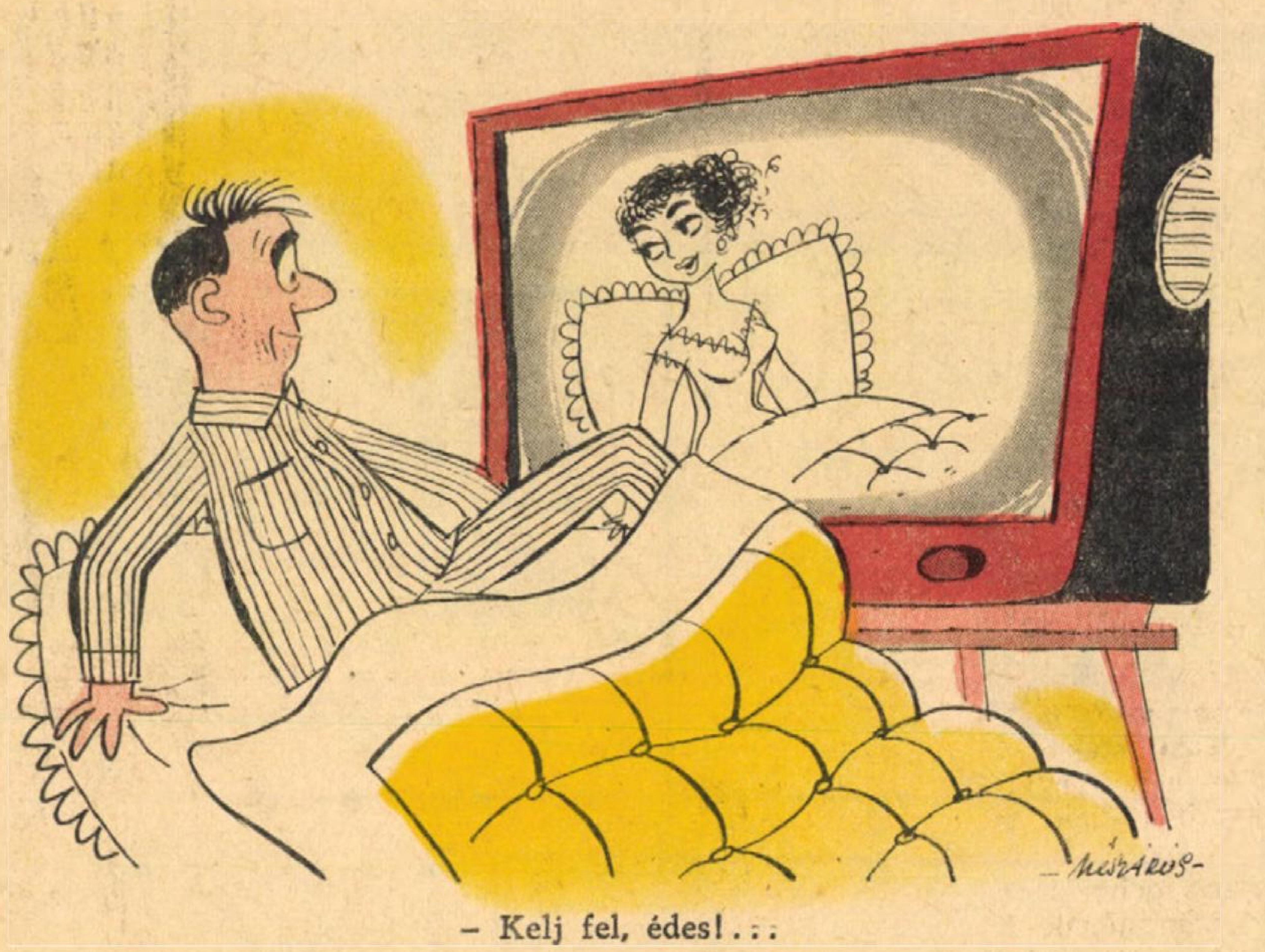

– Kelj fel, édes! . . .

Szomorú eset

Pusztai Pál rajza

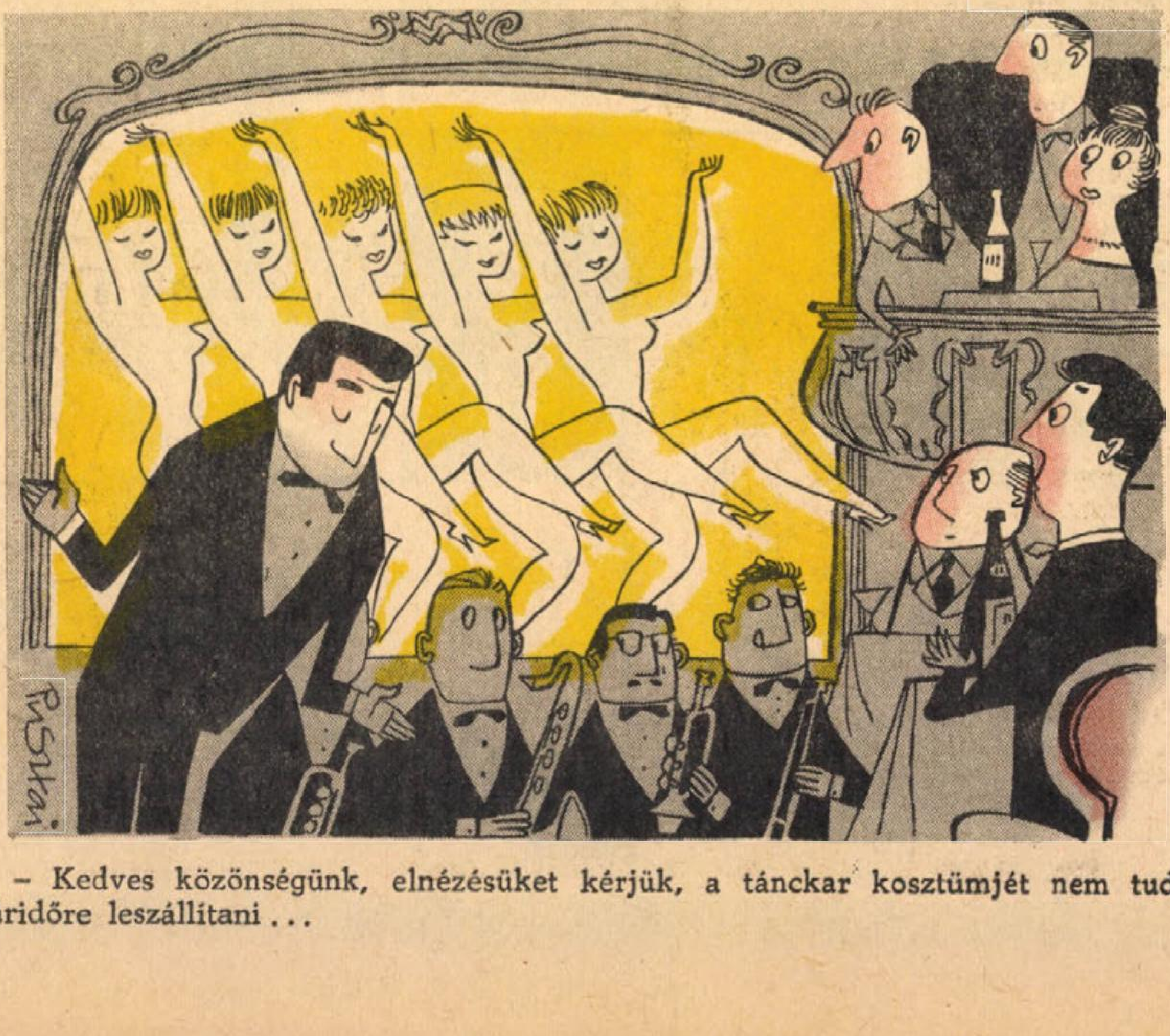

– Kedves közönségünk, elnézésüket kérjük, a tánckar kosztümjét nem tudták határidőre leszállítani . . .

E heti hirdetésünk

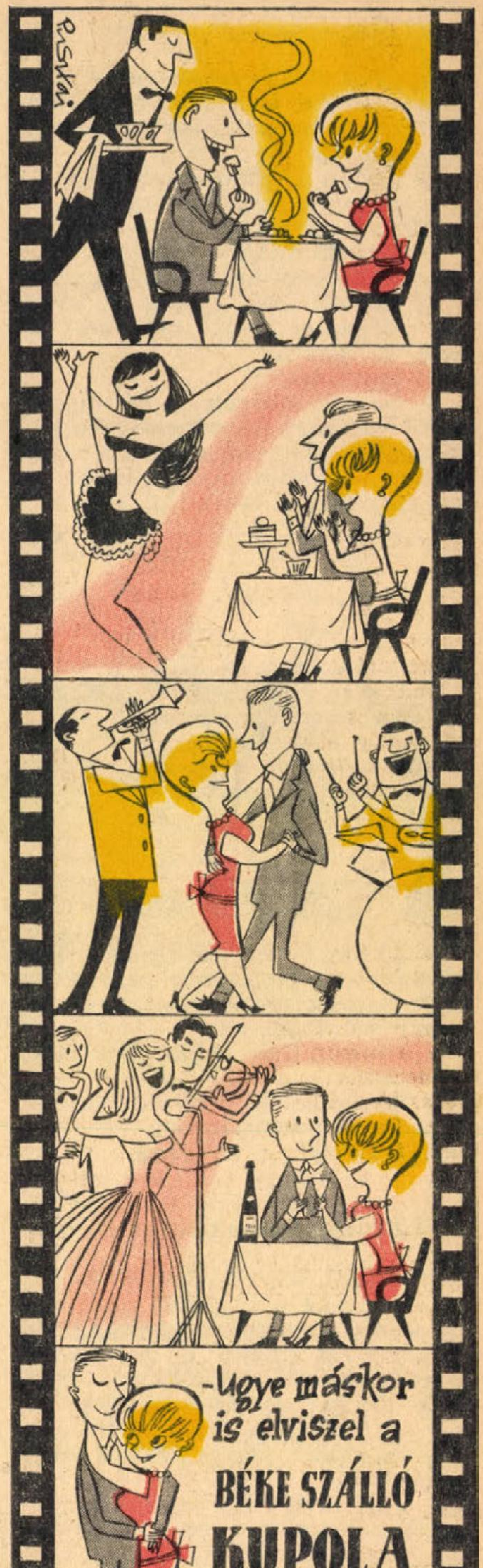
Pusztai
-Ugye máskor is elviszel a BÉKE SZÁLLÓ KUPOLA TERMÉBE

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Kettős találat

Kasso rajza

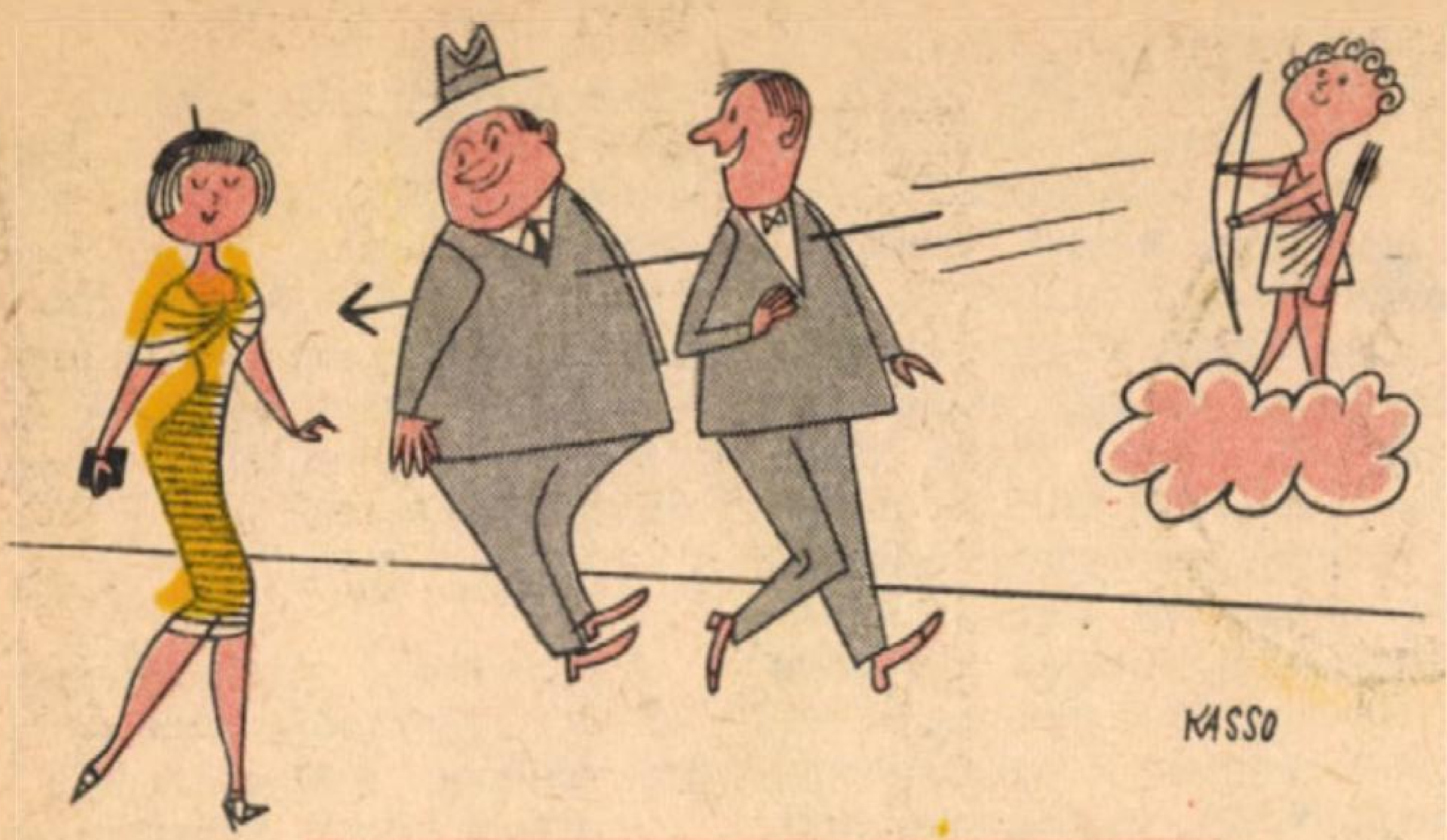

Ezt olvastuk

Hitlerék első tévedése

A második világháború kitörésének 20. évfordulója alkalmából a Népszava azt írja képes riportjában: „Ma húsz éve... Varsó, Krakkó, Wroclaw ősi házaira és védtelen lakóikra csaptak le a halált osztogató stukák ezrei."

Mint köztudomású, Wroclaw azonos azzal a Breslauval, amely akkoriban Németországhoz tartozott. Mindmáig nem tudtunk róla, hogy a fasiszták saját városukat bombázták.

Szentes, kontra Párizs

Arról ad hírt a Magyar Nemzet, hogy „720 méter magas televíziós erősítő tornyot építenek Szentesen kétmillió forintos költséggel".

Ez a torony, ha felépül, csaknem két és félszer olyan magas lesz, mint az Eiffel torony. De ha kétmillióból kitelik, feltétlenül fel kell építeni!

Jó fül kell hozzá!

A Népszabadságban olvastuk Kántor Zsuzsa novellájában, hogy:

„...a mama a zongorához ült, valcereket meg keringőket játszott."

Ezt készséggel elhisszük. Csak azt nem tudjuk, hogy a hallgatók hogyan tudták megkülönböztetni a valcereket a keringőktől?

Valami van a Dunával...

Nemrégiben – a Pajtás egy cikke alapján – már megállapítottuk, hogy a Duna visszafelé folyik. Akkor azt hittük, hogy a különös természeti jelenség csak átmeneti jellegű. Úgy látszik azonban, hogy tévedtünk. A Népszabadság ugyanis „Hol épülnek öröklakások 1960-ban a fővárosban" című cikkében arról értesíti az olvasót, hogy „A pesti oldalon, a Duna jobbpartján 20 foghíj épül be."

A Duna jobbpartján a pesti oldal csak akkor lehet, ha a Duna felfelé folyik. Ugyan mi lehet a Dunával?

Meglepő zenekritika

A Magyar Nemzet „Zenei krónika" című beszámolójában írja: „Befejezésül a nagy „Jupiter" szimfónia C-dúrja gyönyörködtette a szabadtéri közönséget".

Kiderül a fentiekből, hogy a Jupiter-szimfóniának *külön* C-dúrja van, amely nem azonos a jó öreg, bevált C-dúr skálával, s amelyben más, ugyancsak C-dúrban írott zeneművet nyilván meg sem lehet szólaltatni. Erről jut eszünkbe, hogy nemrégiben olvastunk egy kitűnő regényt, amely – a legnagyobb gyönyörűségünkre – az „Egy magyar nábob" ábécéjében volt megírva.

Mit eszik a futballista?

A Népsportban olvastuk:

„...A Dózsa öltözőjében viszont egy olyan játékos is készülődött, aki már megette labdarúgó pályafutásának javát..."

Milyen rosszul mehet a sora a szegény labdarúgónak, ha kenyér helyett pályafutást kénytelen enni!

Érdekes nyelvújítás

Az Esti Hírlapban olvastuk: „A Vörösmarty-téri házpalota lebontott anyagának elszállítására társadalmi munkát szerveznek."

Ejnyecsak – mondtuk – mi az a „házpalota"? Vagy talán a Haas-palotáról volna szó? Meg kellene kérdezni a gépírónőt, akinek a hírt diktálták.

Úr ír — rajzoló rajzol...

A Ludas Matyiban „Zebegényi mamája" címmel karcolatot írt Kellér Dezső, s ebben megemlíti, hogy Zebegényi mamája a rádió mellett ül, kezében horgolással. Nem K. D. tehet róla, hogy a karcolat illusztrátora kötögető nénit rajzolt, nyilván azon az alapon, hogy kézimunka az kézimunka.

Dr. Árgus

A reklám hazájában

Várnai György rajza

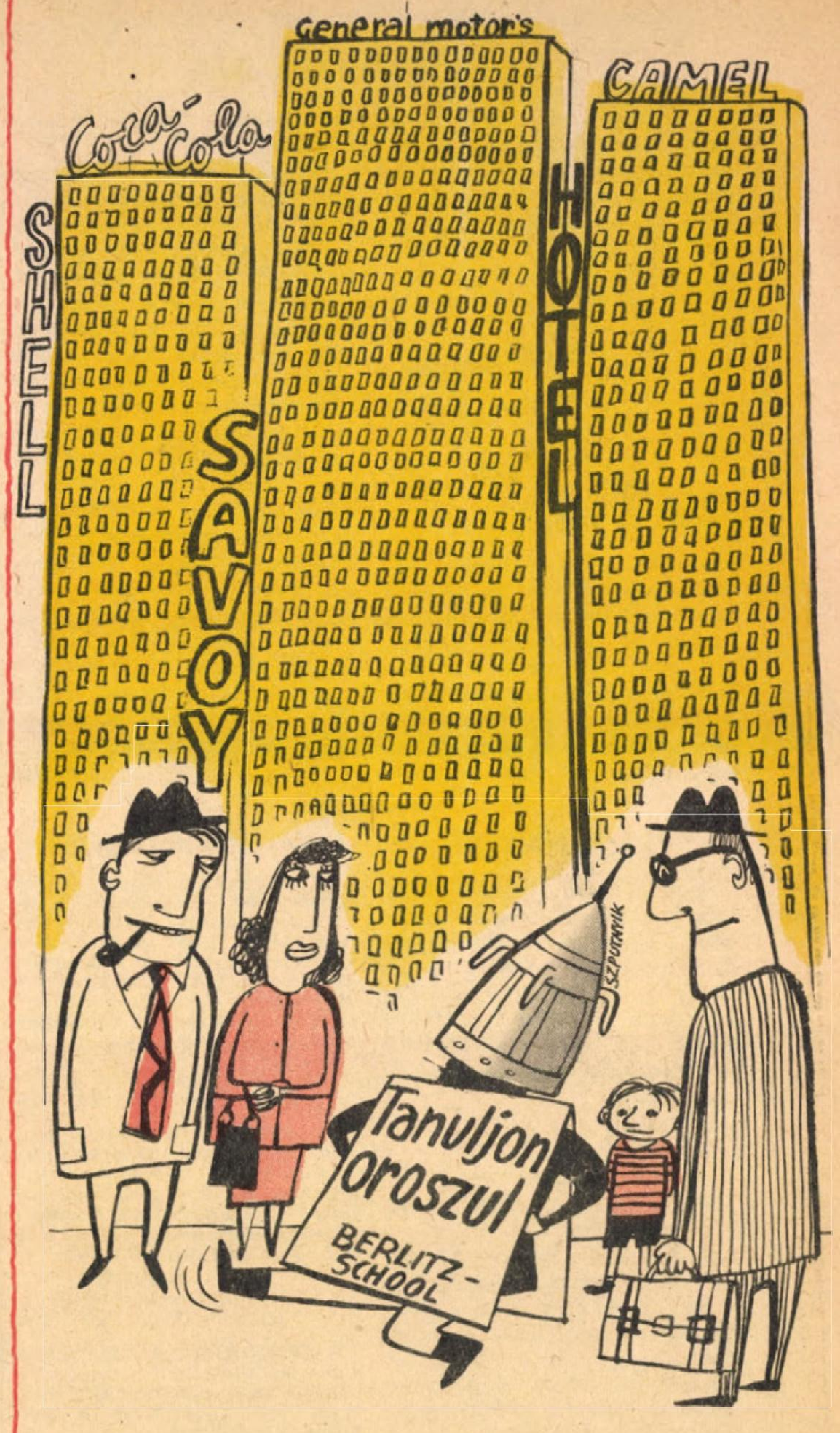

Négyszáz helyen tanítanak orosz nyelvet az Egyesült Államokban.

Texasban

Vasvári Anna rajza

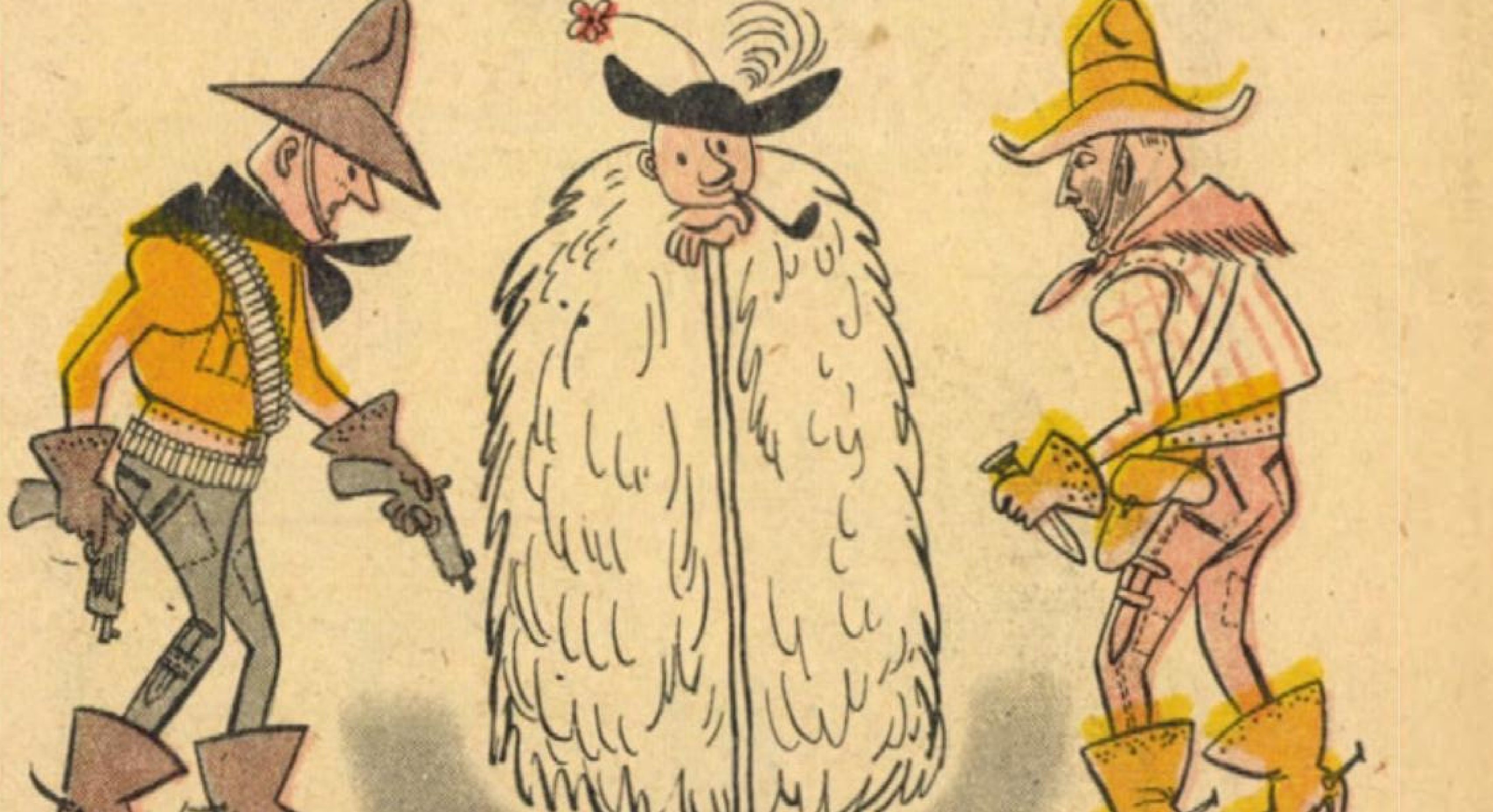

– Mit csodálkoztok? Pestről kaptam csomagban...

Le a bürokráciával!

A pesti fák védelmében

Kora tavasszal, mikor a fásítási hónap fásítási láza végigsepert Budapesten, mi, zuglói fabarátok összetömörültünk és néhány hét alatt egy erdőnyi facsemetét kiültettünk ide is, meg oda is. Ezekből aztán az éjszakai műszakban garázdálkodó fapusztítók ugyancsak néhány hét alatt egy kisebbfajta ligetrevalót kitördeltek itt is, meg ott is. Ezeken a kiütemezett fákon nem segít már sem az írott malaszt, sem az íratlan. Ami azonban megmaradt, azért tenni kellene valamit, még akkor is, ha nehezünkre esik, mert manapság bizony szomorú lombot nyújtanak.

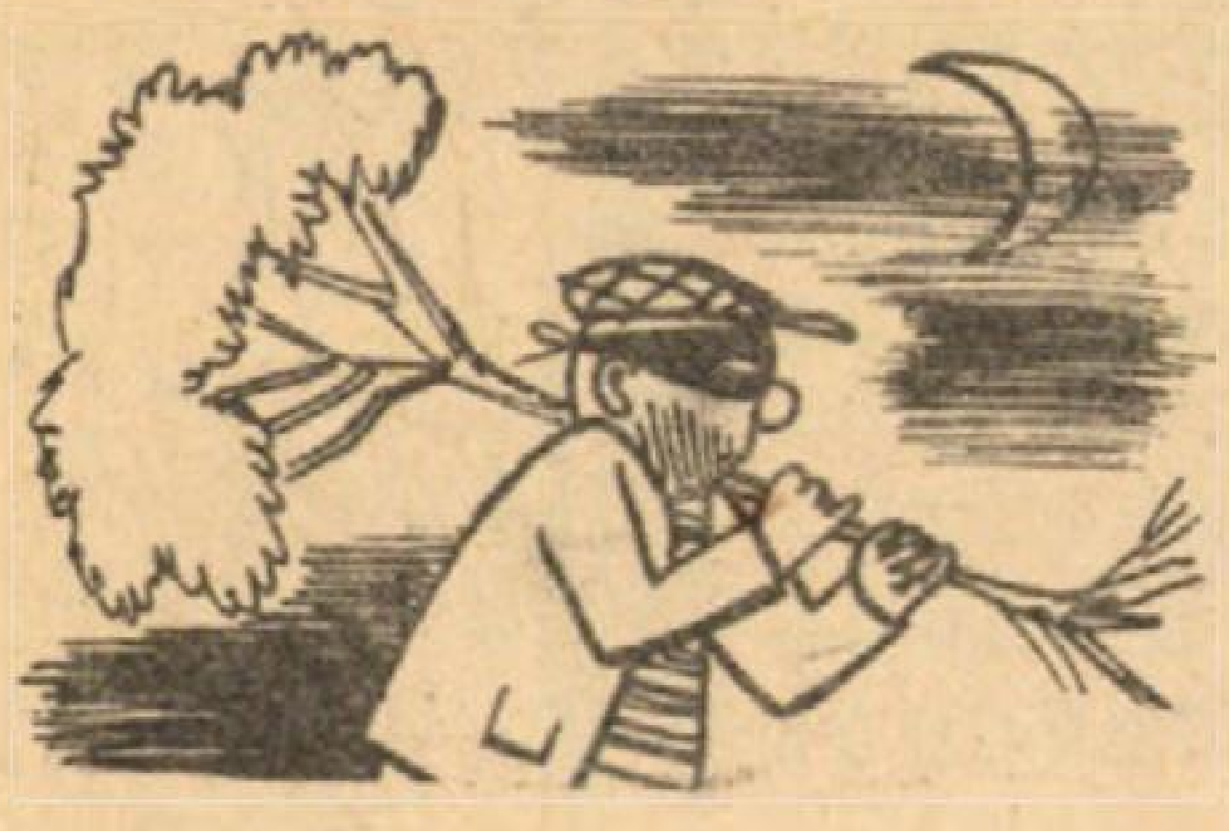

A napokban egy nyúlfarknyi sétát tettem az Erzsébet királyné út felső szakaszán és nem kevesebb, mint tíz olyan idősebb korosztályú fával találkoztam, amelyeknek ebben az évben nem lesz lombhullása, mert az amerikai szövőlepke még a nyár derekán letarolta róluk a leveleket. Elbúcsúzva ezektől a féregette fáktól, azzal vigasztaltam magam, hogy ez csak zuglói jelenség. Mikor azonban a Stáhly utcában, a Nagykörúton, a Zugligetben is találkoztam ilyen lekopasztott fákkal, rádöbbentem, hogy ez a jelenség nem zuglói specialitás, hanem nagybudapesti, mégpedig a javából. Úgy gondolom, hogy ezeket a jobb sorsra érdemes légszűrőket kellő gondozással meg lehetne menteni az utókornak.

(bernáth)

Megkérdezzük

Kedves Ludas Matyi! Légy szíves, kérdezd meg nevünkben a Fővárosi Tanács Üzemi Konyhájának vezetőit, hogy ebben a gyümölcsgazdag évben kora tavasztól napjainkig miért nem adtak étkezésünkhöz legalább egyetlenegy

a) körtét,
b) almát,
c) szilvát,
d) szelet dinnyét, vagy
e) fürtöcske szőlőt sem, vagy uram
f) bocsá' esetleg néhány szeletke paradicsomsalátát?

Úgy gondoljuk, nem lehet akadálya annak, hogy a konyhafőnökség még a gyümölcsszezon befejezése előtt rávezesse az étlapra a fent említett vitaminféleségeket.

F. L.
VI., Bajcsy Zs. út 3.

Ludas Matyi postájából

A „Címzett a Fővárosi Villamosvasút" című cikkükre közöljük: Építési főosztályunk szeptember 1-től kezdődően a város területén levő összes vágányívek kenését rendszeresen elvégezteti. Remélhetőleg ilymódon megszűnik a csikorgás.

Főv. Villamosvasút
Igazg. Oszt.
Szentgyörgyi Tibor oszt. vez.

A „Ballada a kőkemény porcukorról" szóló közleményük a valóságnak megfelel. Jelenleg egy új műanyagcsomagolással kísérletezünk, amely a szakértők szerint megóvja a porcukrot az összeállástól.

BELKER
Élelmiszer Főig.
Göttler Gábor oszt. vez.

A „Hogy került a lószerszámveret az asztalra?" című cikkükkel kapcsolatban közöljük, hogy intézkedésünkre a címtáblát kicserélték.

VII. ker. Tan. VB.
Keresk. Oszt.
Kovács Lujza oszt. vez.

Van megoldás

Pusztai Pál rajza

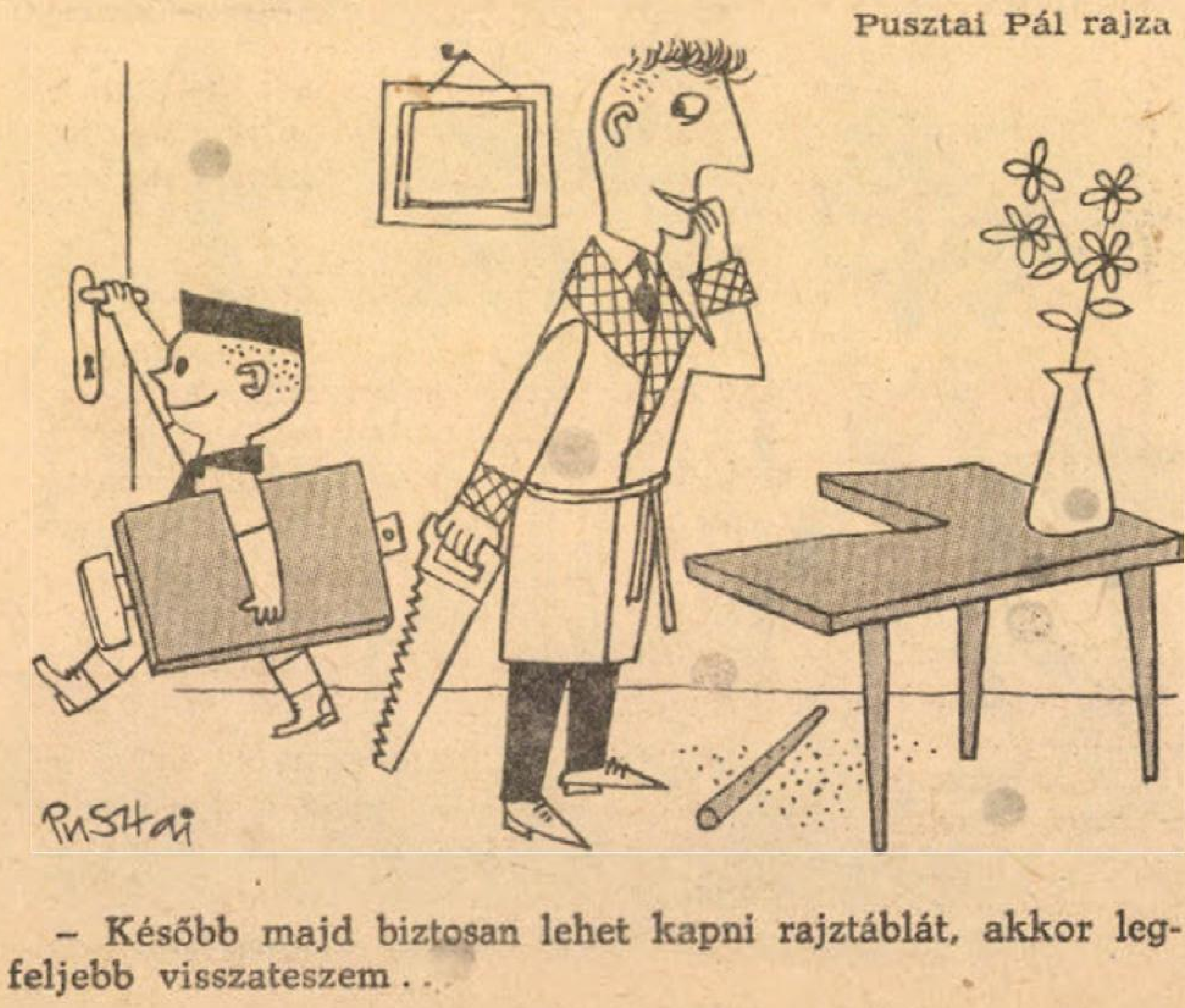

– Később majd biztosan lehet kapni rajztáblát, akkor legfeljebb visszateszem . .

Őszi látogatás Hévízen, ahol ropják a reuma-táncot

A száguldó vonat három és fél óra alatt ér Keszthelyre. De csak szeptember 14-ig. Ezért sír a hévízi tanács, a hévízi idegenforgalmi és vendéglátó főmufti és ezért sír minden hévízi reumás, aki az őszi évadban, vagy pláne télen akarja folytatni kúráját. A fürdővonatok szeptember közepén téli nyugovóra térnek. Keszthelyre nem szalad közvetlen gyorsvonat és a gyógyulást kereső betegnek a szentgyörgyi pályaudvaron gyalogolnia kell, amíg átszáll a helyiérdekűre.

Ez volt az első panasz, amit a héviziek részéről hallottam. Első, de nem utolsó.

*

Az ország egyik legfontosabb gyógytényezőjével, a hévízi csodatóval mostohán bánnak. Nyáron ötezer beteg keresi itt az egészségét, télen még a felét sem tudják elhelyezni, mert az épületeket nem lehet fűteni. A csodató nemrégiben öt napig sztrájkolt, elöntötte az ár. Védőgátat kellene fejleszteni, lekötni a tavat, parkosítani a peremét, mert egyre nagyobb körülötte a pocsolya.

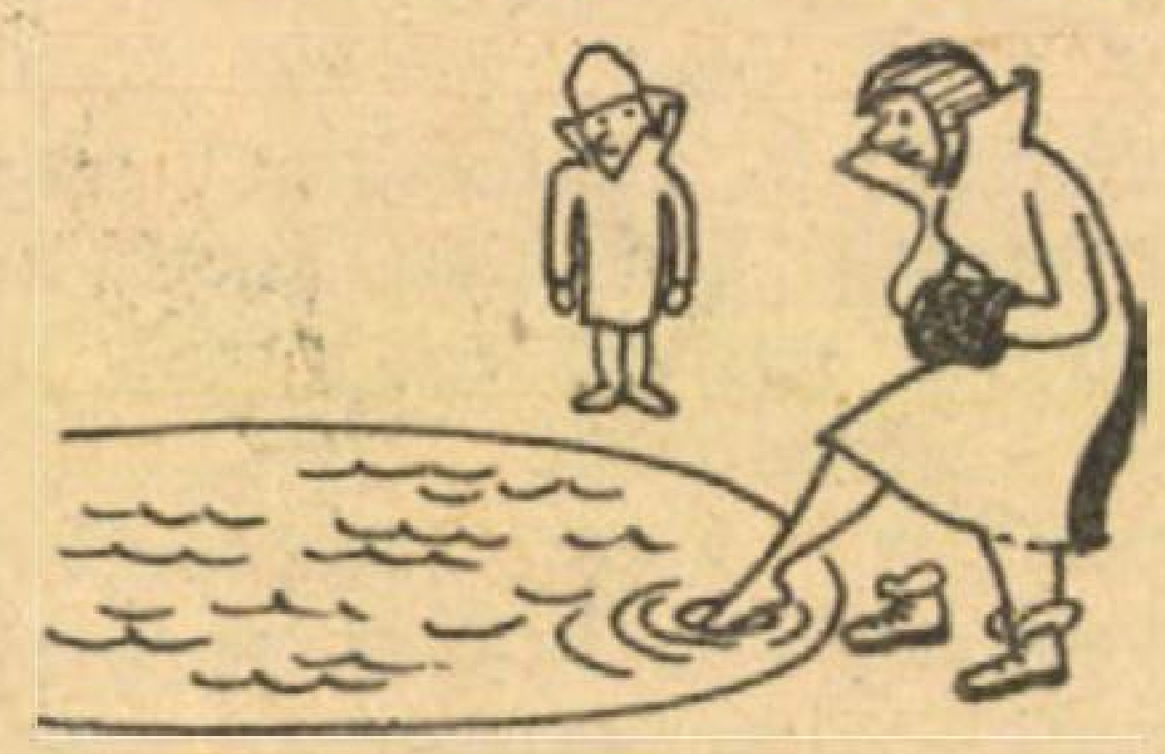

– Öt napig nem fürdött senki? – kérdeztük.

– Dehogynem! A Palatinusban és más zárt helyeken kúráltattuk a betegeket. Autóbuszokon turnusokban vittük őket a Palatinusba és más zárt fürdőkbe.

(De ez nem az igazi. Sokan „elbliccelték" a fürdőt.)

*

A tanácselnök a köztisztaság hiánya miatt síránkozik. Egy ilyen szép hétvégén tizenötezer vendég fordul meg Hévízen. Mindenki eldob legalább egy dinnyehéjat, kukoricacsutkát vagy konzervdobozt.

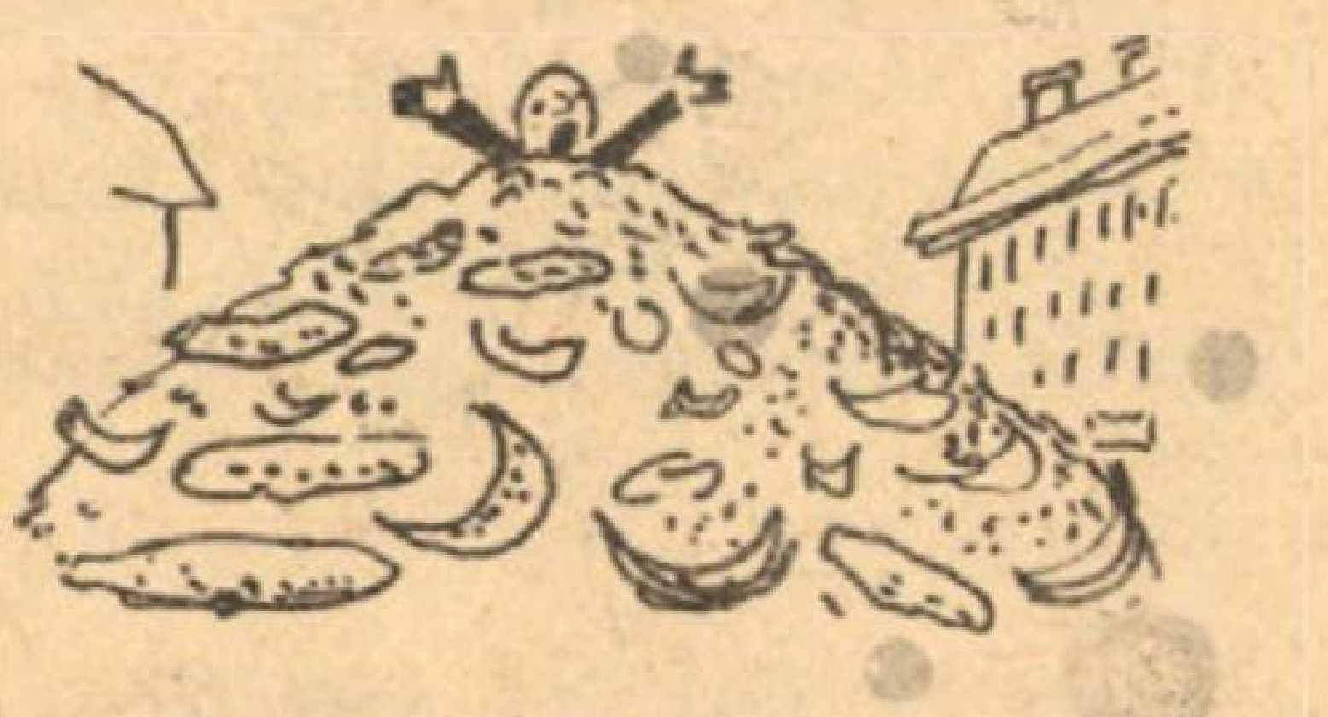

– Irigyeljük Pestet! – mondja.

– Miért? A főváros olyan tiszta?

– Nem, de ott legalább megbüntetik a szemetelőket.

*

A híres hévízi cukrászdában alkalmunk volt látni a reuma-táncot. Így hívják azt a tánckreációt, amelyet a betegek járnak este 8 és 9 között. Szilajabb, mint a csacsacsa! Titka: a betegeknek este kilenc órakor otthon kell lenni. Az utolsó órában igyekeznek minél szaporábban ropni a táncot, hogy behozzák az időt. Ezt a túlteljesítést nevezik reuma-táncnak.

*

A keszthelyi Halászcsárdában egy szép holdvilágos estén 800 vendéget szolgáltak ki.

– Hány pincér végezte ezt a rekordmunkát? – kérdeztük.

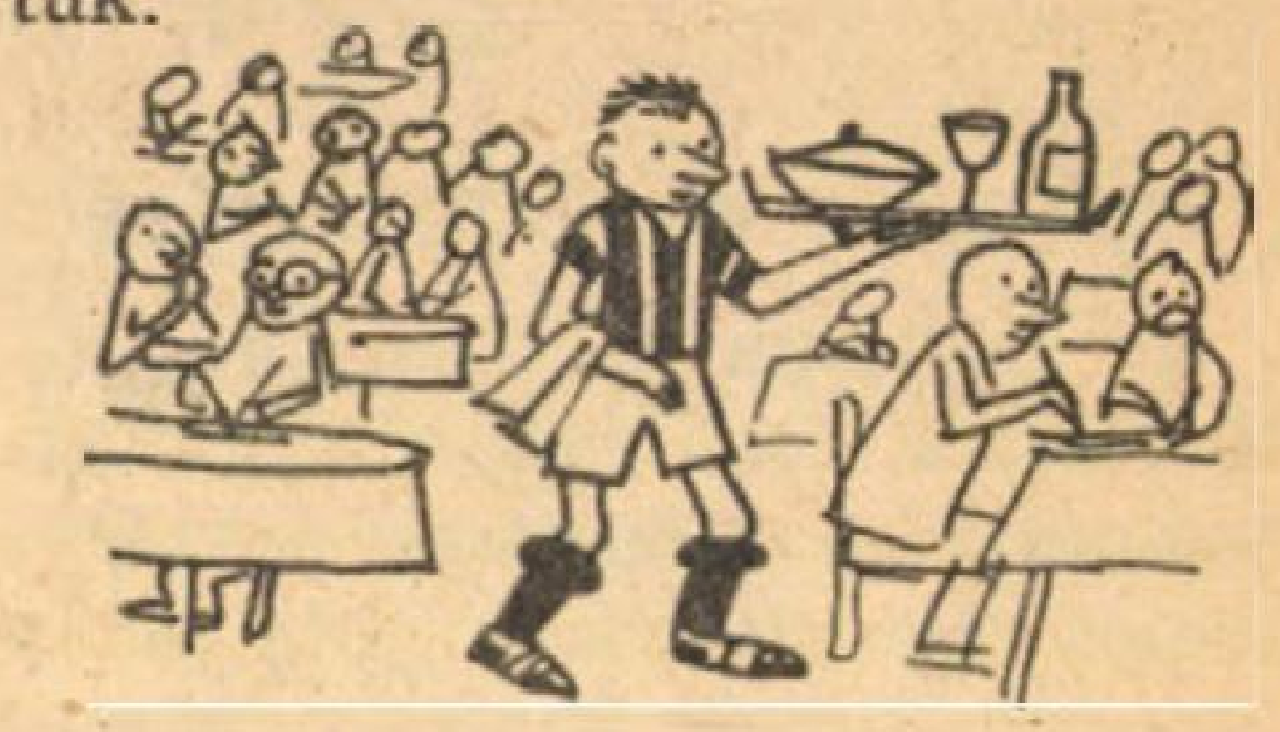

Dózsa György, a híres pesti séf, a jelenlegi vezető így felel:

– Tizenegy. De válogatott legények.

Hogy kerül ennyi „válogatott legény" a Balaton mentére? Mindenki pincér akar lenni odalenn a jó kereset miatt. A pesti központ igazgatója egyik beosztottját Keszthelyre delegálta igazgatónak. Nagy siránkozás következett:

– Ne tessék ezt velem csinálni! Éthordó akarok lenni!

Az igazgató legyintett:

– Mindig karrierista voltál!

*

Pikáns témát találtunk a keszthelyi Muskátliban. A ragyogó kis cukrászda 19 női alkalmazottjának nincs öltözője. Hat esztendő óta egy függöny mögött öltöznek-vetkeznek úgyszólván a vendégek szemeláttára. Azt mesélik, hogy sok férfivendég távcsővel issza a duplát.

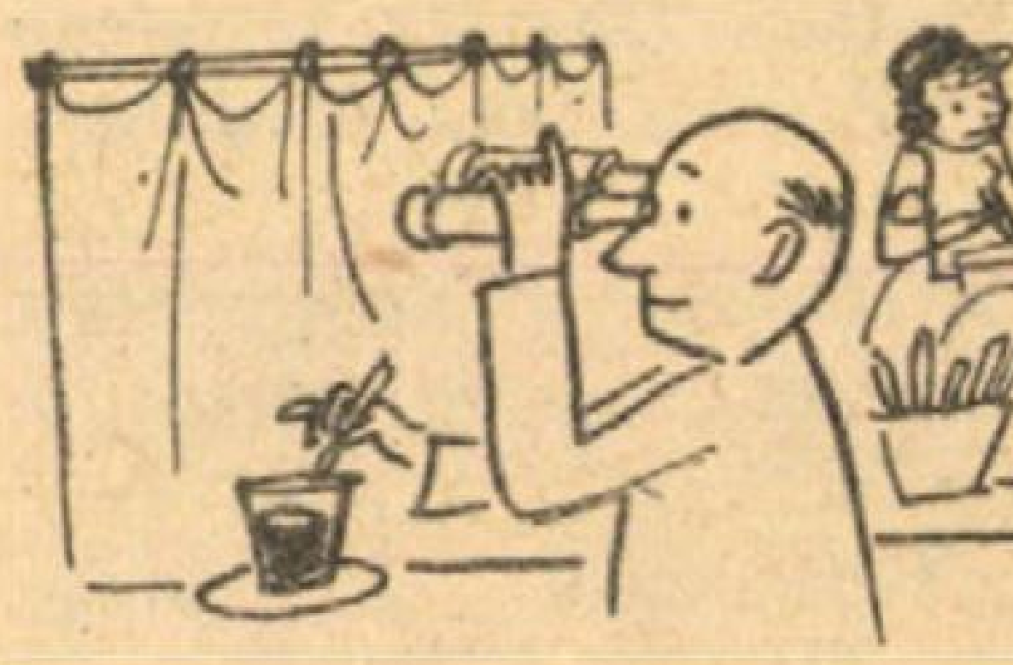

*

Valahányszor a Balatont járjuk, mindig megállapítjuk, hogy kevés ilyen ideális üdülőhely akad a világon. Mindenkit rábeszélünk nyaralásra, utókúrára. De kérjük a törtetőket, nagyravágyókat: saját érdekükben ne utazzanak a Balatonra. Az expressz kocsijában ugyanis a következő figyelmeztető táblát olvastuk:

„AZ UTASOKNAK VEZETŐ ÁLLÁSBA BELÉPNI TILOS"

(Hévíz-Keszthely, szeptember hó.)

Stella Adorján

Irodalmi kávéházban

Szür-Szabó József rajza

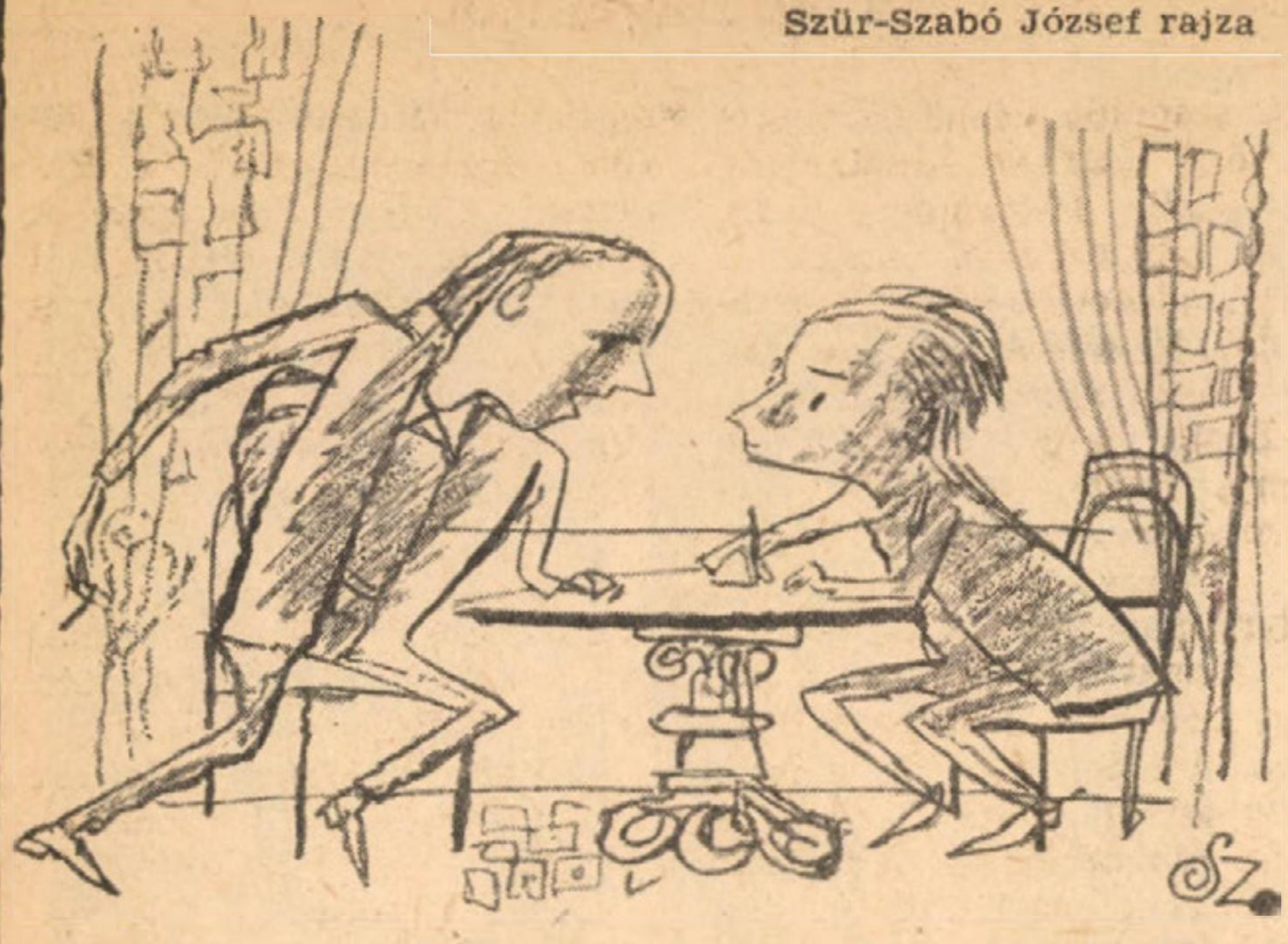

– Adj kölcsön egy verset az őszről, huszadika körül megadom.

Beépített bútorok

Schwott Lajos rajza

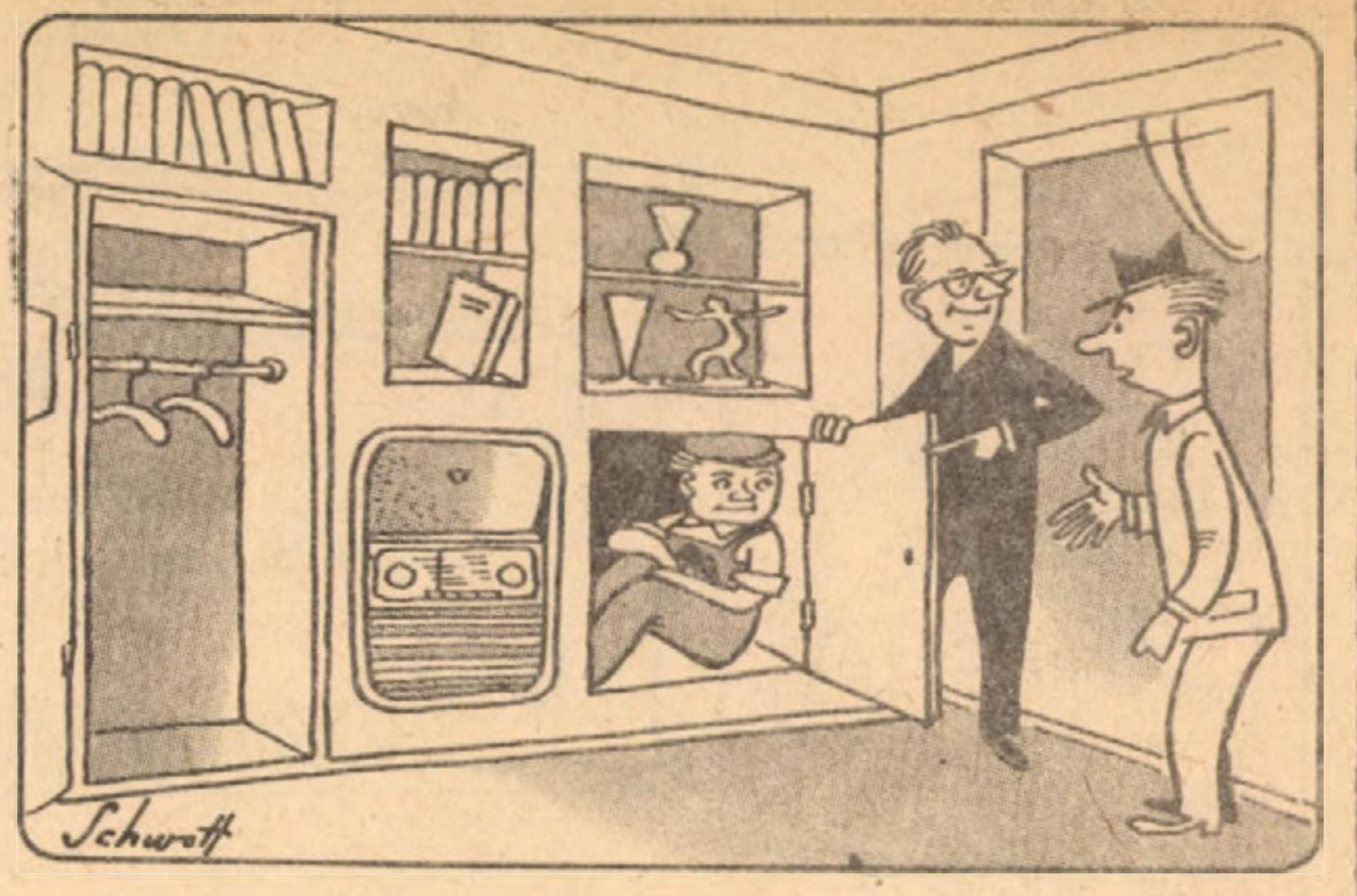

– ... És az esetleges belső javításokhoz ebben a szekrényben van a beépített szerelő.

Az örök Éva

Erdei Sándor rajza

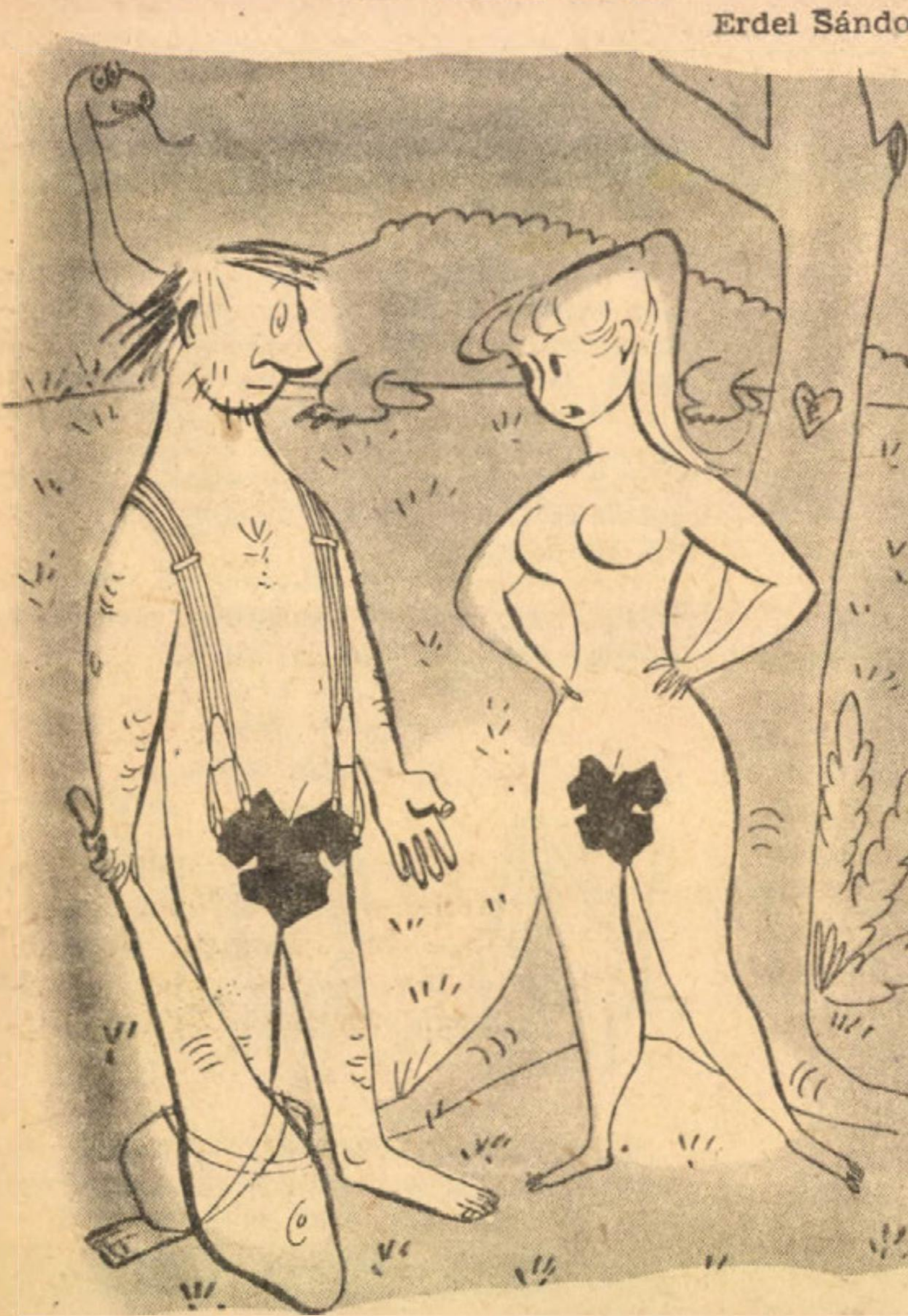

– Tudod, mennyire utálom a nadrágtartót!

A vízi élet örömei

Vasvári Anna rajza

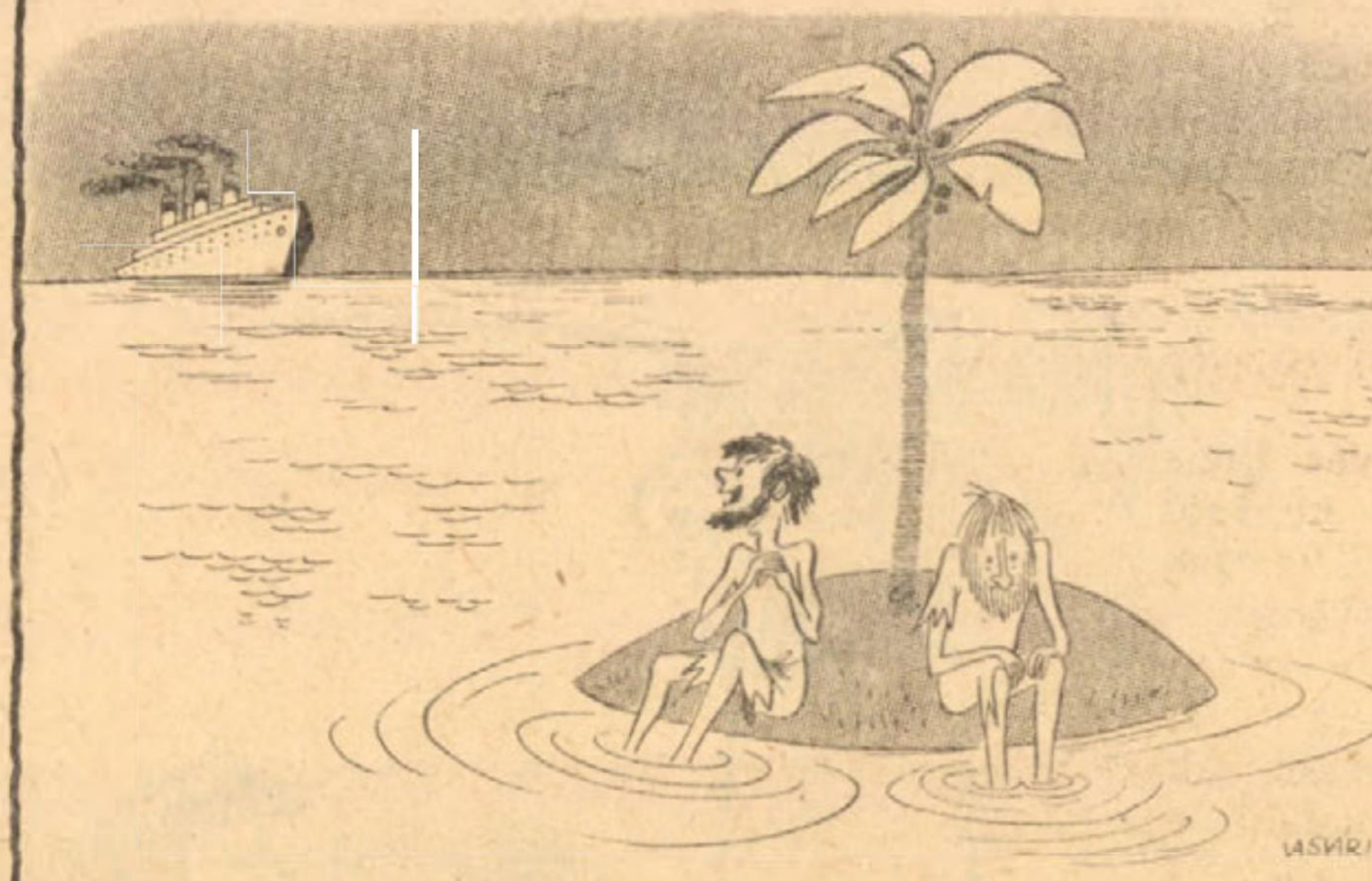

– Hű, milyen klassz hullámot fog csinálni! ...

Előrelátó ember

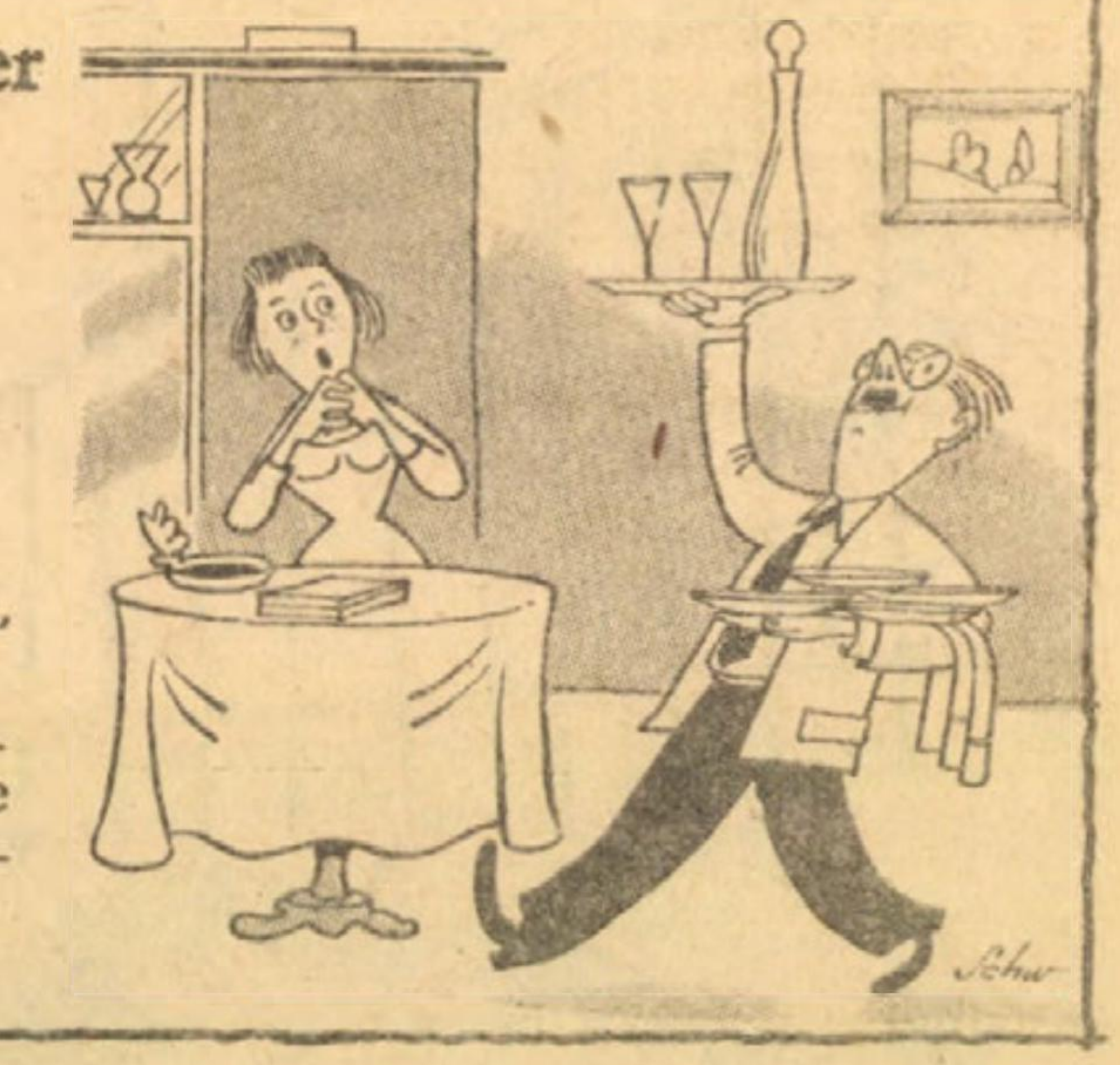

– Az ég szerelmére, Lajos, mit csinálsz?

– Edzésben vagyok. A jövő héttől kezdve önkiszolgáló étteremben étkezünk ...

sportszerelem

Kórrajz

(Szín: Az Általános Szivacsművek Ü. B. szobája.)

Vendég: Csupán barátilag érdeklődöm, milyen a kultúrélet az üzemben és mire használják fel a kultúralapot?

Illetékes: Eredményeink igen szépek. Színjátszócsoportunk a közelmúltban emlékezetes sikert aratott a 4×100-as stafétában és hármasugrásban. Mindent Berdeinek, a kitűnő edzőnek köszönhetünk, akit sikerült leszerződtetnünk.

Vendég: Persze, a sportalapból fizetik?

Illetékes: Hová gondol? A kultúralapból. A sportra szánt összeget már elköltöttük az első negyedévben, hiszen mindössze háromszorosa volt a kulturális célokra szánt pénznek. Jelszavunk: Ép testben ép lélek. Sportnagyhatalom vagyunk és ez kötelez. Fokozatosan átálltunk az üzem kultúréletének sportosítására. Például a dalárda tagjaiból létesült az ökölvívó szakosztályunk. Baritonistánk a múlt héten szép kiütéses győzelmet aratott.

Vendég: Ha jól emlékszem, volt egy kitűnő szavalója az üzemnek, a Kenéz.

Illetékes: Kenézt átállítottuk a súlyemelésre. Jelenleg 170 kilót emel szakítással, miközben Kosztolányi-verseket szaval.

Vendég: A kultúrteremben mikor volt előadás?

Illetékes: A kultúrtermet lebontottuk és helyére modern tekepályát létesítettünk száznyolcvanezer forintos költséggel.

Vendég: A sportalapból?

Illetékes: Már mondtam, hogy a kultúralapból. Mért csodálkozik? Ezt a módszert más vállalat is alkalmazza. Egyébként népitánccsoportunk nemrég nyerte el a Szivacsipar Kiváló Futballcsapata címet.

Vendég: Ez szép, de hol marad a kultúra.

Illetékes: Gondoskodás történt.

Vendég: Éspedig?

Illetékes: Maradt még nyolc forint ötvenünk. Ebből bővítjük az üzemi könyvtárat, ezután síugróink is ott tréningezhetnek.

Galambos Szilveszter

HÁZIASSZONYOK AKADÉMIÁJA

(*Oktató-tábla tervek*)

Hegedűs István rajza

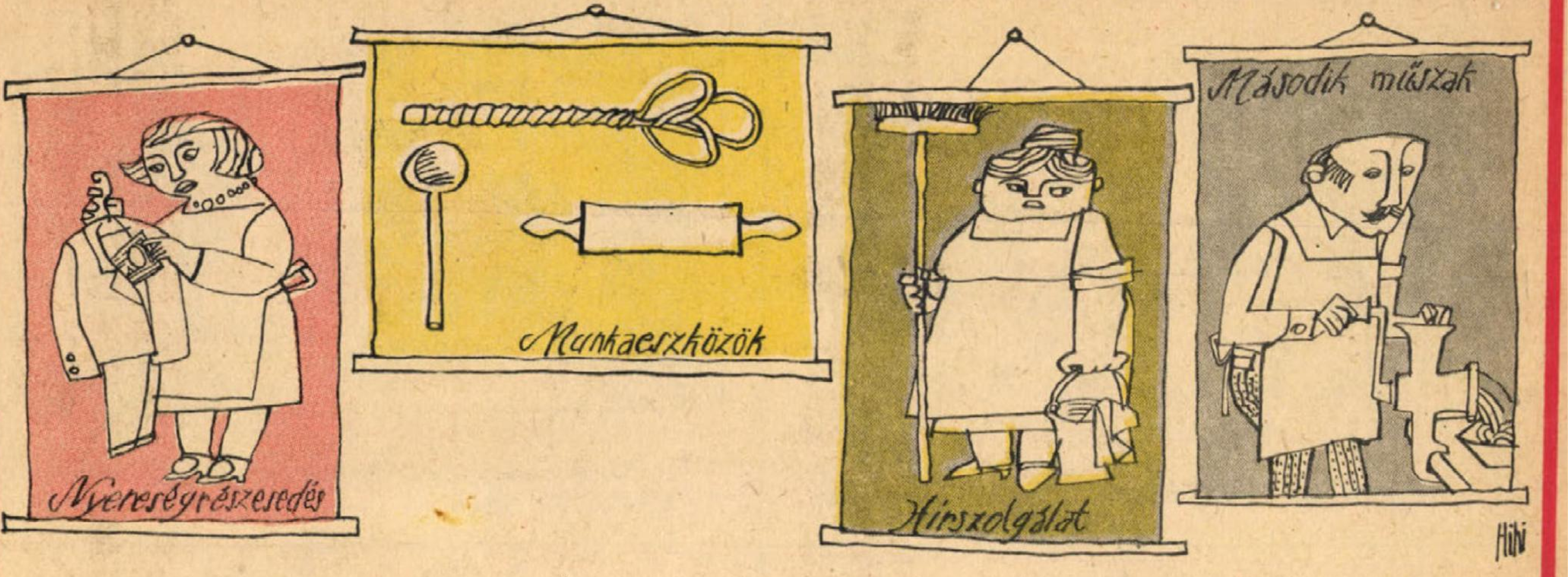

Talány

Pusztai Pál rajza

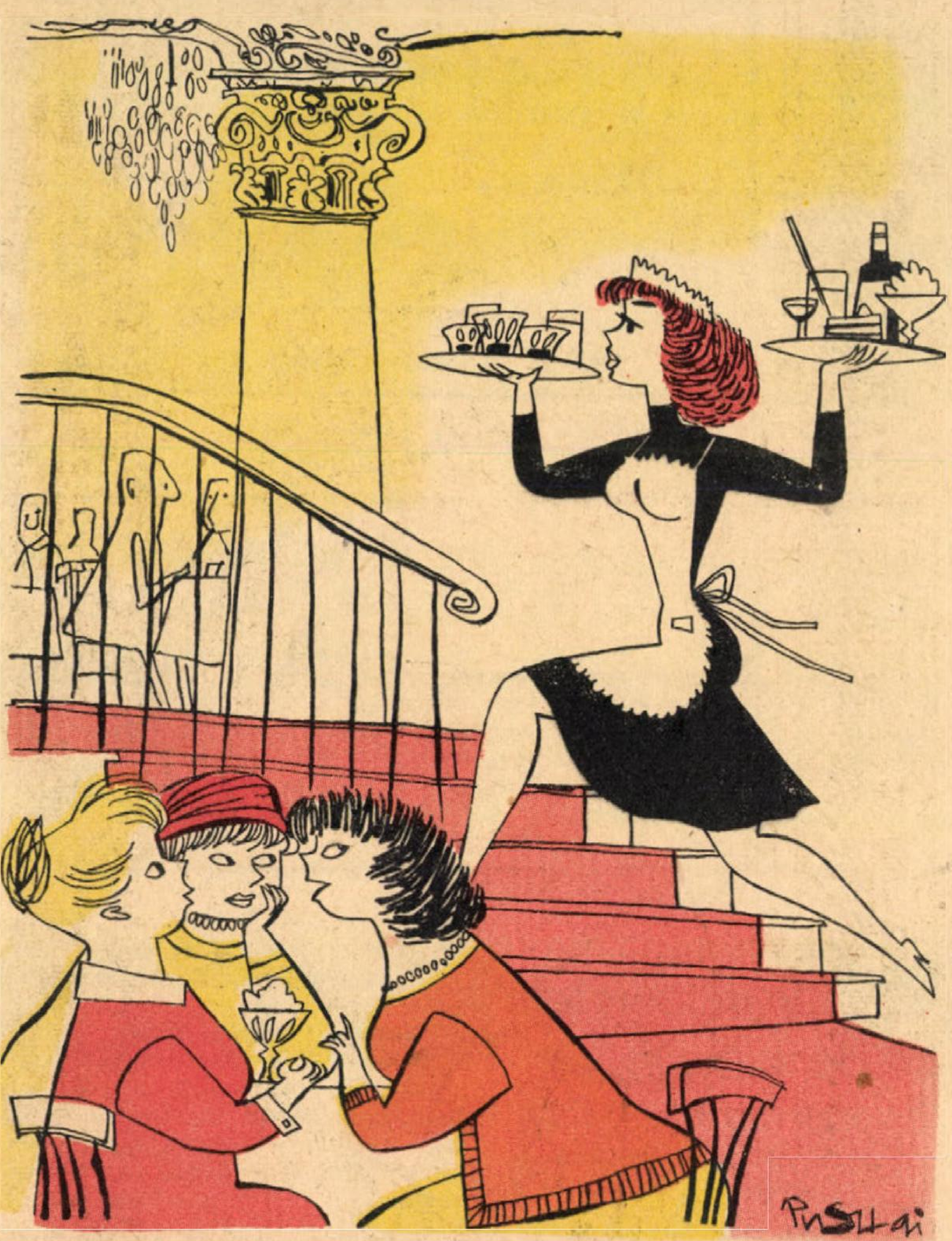

– Meg kellene kérdezni tőle, mitől maradt ilyen karcsú?

Közlekedésünk rejtélyei

Politechnikai oktatásunk új állomásáról számolunk be olvasóinknak: állítólag megalakult a Fel- és Leszállástechnikai Intézet (FELETETI), amelynek létrehozatalát a KÖKUKA (*Közlekedést Kuszáló Kartell*) minden tervet túlteljesítő működése tette szükségessé. Ma ugyanis a helyzet Budapesten a következő:

Van olyan típusú villamos, amelyen mind elöl, mind hátul megengedett a fel- és leszállás.

Van olyan típusú villamos is, ahol elöl-hátul kell fel- és leszállni, viszont leszállni csak középen lehet.

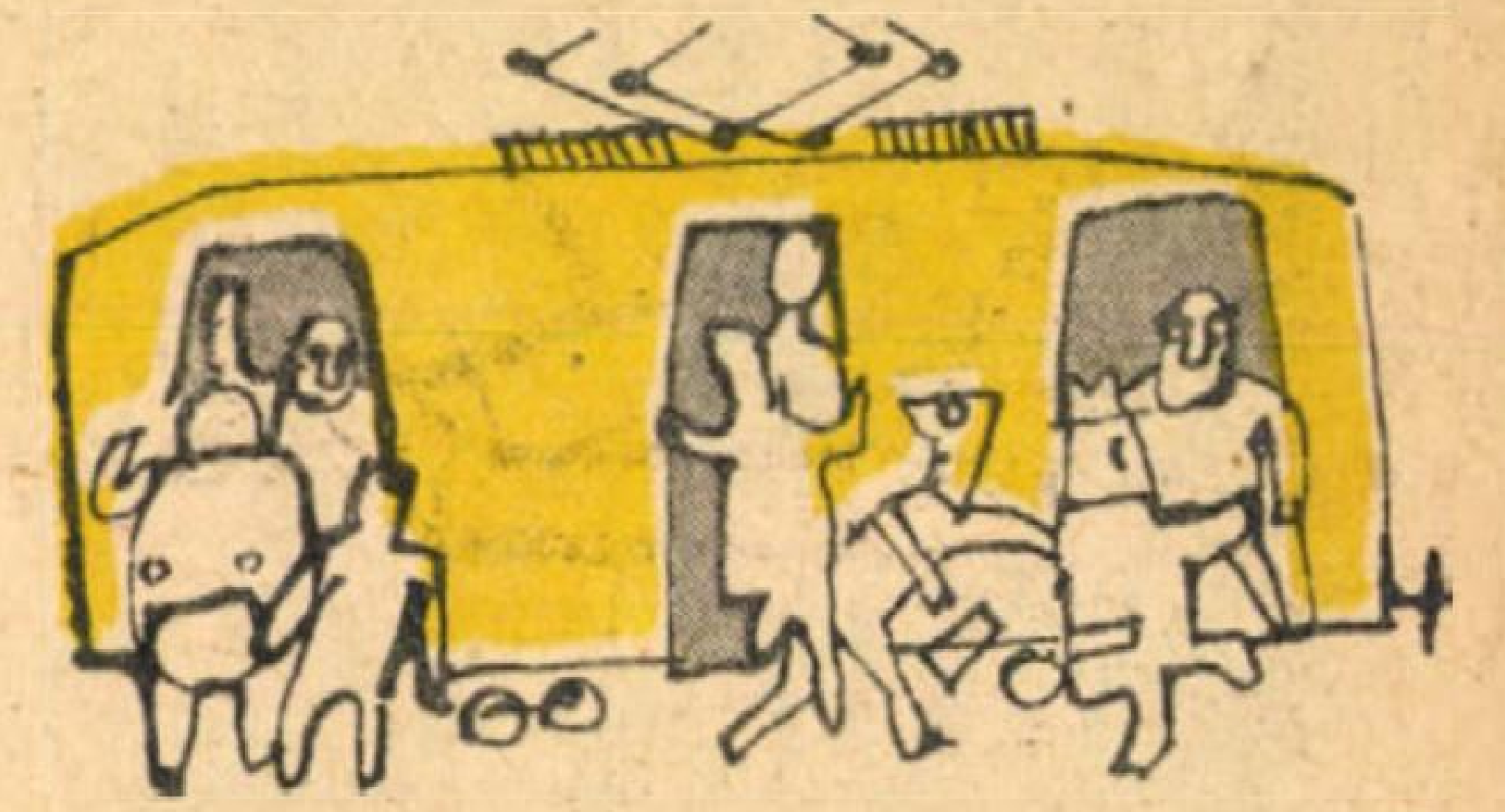

Az új típusú 12-es buszon (legyen tervezőjének neve áldott!*)* felszállás csak középen, leszállás csak elöl és hátul.

A régitípusú buszokon felszállás csak hátul, leszállás csak elöl. Legalábbis elméletben.

Ha a kocsikon ülő-kalauz működik, gyermekkel is csak hátul szabad felszállni, mozgó kalauz esetén elöl is.

Trolin felszállás hátul, leszállás elvben csak elöl, gyakorlatban hátul is.

Liftjeinken felszállni szabad, leszállni tilos.

Repülőgéppel felszállás Ferihegyen.

A főváros lakósai a fel- és leszállás technológiáját szerencsés esetben két év alatt megtanulhatják, vidéki látogatók számára tíz évet ütemezhetne be a „FELETETI" igazgatóság. Hogy a Budapestre érkező külföldi honnan tudja, hogy különböző közlekedési eszközeinkre, hol kell fel- és leszállni, arra nézve nem kapott felvilágosítást saját közlekedési tudósítónk.

(sz. d.)

Ludas Matyi szatirikus hetilap
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 59.7052 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.